

அபேதவாதம்.

ஓர் அரிய அற்புத ஆக்க நூல்.

இத்தகைய ஆராய்ச்சியுடன் இ.துவரை
எவரும் தமிழில் எழுதவில்லை.

உலக அபேதவாதிகளால்
எழுதப்பெற்ற எல்லா நூற்களின்
எல்லாக் கருத்துக்களும் இதில்
ஏராளமாய்ச் சந்திக்கின்றன.

எளிய நடை! இனிய கருத்து!
இலக்கிய ரஸனை! இன்பப் போக்கு!

அர்சில்,

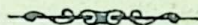
எதிர்பாருங்கள்!

K. Alageriswamy.
Peravaler.

சங்கநாதம்—3.

சுயராஜ்ய இந்தியா.

(ஓர் அரிய அரசியல் ஆக்க நூல்)

“ சுயராஜ்யம் ஏன் ” என்னும் நூலாசிரியர்,
பகம்பெரன் கு. ஆறுமுகம் பிள்ளை
ஆக்கியது.

பன்னூலாசிரியர்

திரு. தினகரன் அவர்கள்

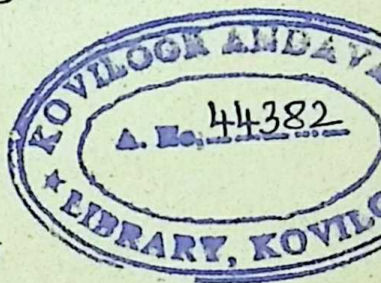
மணிவாச (முகவுரை) லுடன் கூடியது.

1938.

உரிமையுடையது.]

[பிடி அனா 6.

இந்திய
அரசியல் தச்சர்களுக்கு
இந்நூல்
அர்ப்பணம்.

பொருளடக்கம்.

சமர்ப்பணம்.

மணிவாசல் (முகவுரை.)

சுபாஷ், சந்திரபோஸ் (படம்.)

பிரஸ்தாவணை.

1. நூல்.

2. இந்தியாவின் பீத்தல்கள்.

3. இந்தியாவும் இதரநாடும்.

மரண வீகிதம். ஜனன வீகிதம், சராசரி வயது. கல்வித் திட்டம், கல்வி வீகிதம். பத்திரிகை வளர்ச்சி. இராணுவம். விவசாயம். நில வருமானம். கைத்தொழில். ஏற்றுமதி யிறக் குமதி. கப்பல் தொழில். வங்கித் தொழில். ரயில்வே. நீர்ப் பாசனம்.

4. இந்திய ராஜரீகம்.

மாகாண சுயாட்சி.

5. புனருத்தாரணம்.

சமுதாய வாழ்க்கை. ஓர் உதாரணம். அனுஷ்டானம். நகர நிர்வாகம்.

6. சுதேசி.

கைத்தொழில். குடிசைத்தொழில். ஆலைத்தொழில். விவசாயம்.

7. சமுதாய வாழ்க்கை.

மதம்.

8. பொருளாதாரம்.

9. பொதுவுடமை.

பாவிஸம்.

மணி வாசல்.

அடிமை அகழ். சுதந்திர வாசல். சுயராஜ்ய பவனம். “அகழைத் தூரடா தூர்! வாசலைத் திறடா திற! பவனம் எனது!” என்றான் பாரதி.

ஆக்ஞையே ! அடியேன் உன்பணியான்-கடைக்குட்டி ! கதவைத்திறக்கிறேன் காத்தருள்! ஆர்க்கும் முரசு யார்க்கும் கேட்க ஆரியத்தாயே அரசிரு !

சிறு சேவகன் நான்-வாயிற்காப்போன். இப்பணியை-தேவி சேவையை, என் நண்பர்-இந் தூலாசிரியர் எனக்கு அளித்திருக்கிறார். சேவகத்திறன் சிறிது ; ஆசிரியத்திறன் அரிது. அதிர்ஷ்டம் எனது ; ஆசி அவரது.

சம்பிரதாய ரீதியாய் “சுயராஜ்ய இந்தியா”வைத் திறந்து வைக்கிறேன் : நாடகங்களில் வருகிற சூத்திரதாருக்கும், நாடக பார்த்திரங்களுக்கும், நேரிய சம்பந்தம் நேராலிட்டாலும், நாடகத்தின் நன்மையையும் தன்மையையும், ஆரம்பத்தில்தான் அவன் கூறுவதுபோலவும், மகாநாடு நடத்தப்படும் பந்தல் அல்லது மண்டபம், உண்மையாகவே பூட்டித்தாழிதப்படாமல் திறத்திருந்தாலும், திறப்பாளர் என்று ஒருவர் வந்து திறந்து வைப்பதுபோலவும், சுயராஜ்ய மந்திரத்தின் (மாளிகையின்) திறவுகோல், ஒவ்வொரு இந்தியர் வசம் இருந்தாலும், சுயராஜ்ய மாளிகை எல்லா இந்தியர்களுக்காகவும் எப்பொழுதும் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தாலும், “சுயராஜ்ய இந்தியா” என்னும் இந் தூலை, வாசகருக்கு அறிமுகப்படுத்துவதற்காகவே “மணிவாசல்” என்னும் இம் முகவுரையை யெழுதுகிறேன்.

சுயராஜ்ய இந்தியா (தேசம்) வுக்கும், இந்தியர் ஒவ்வொருவருக்கும் எவ்வளவு சம்பந்தமிருக்கிறதோ, அவ்வளவு சம்பந்தம் “சுயராஜ்ய இந்தியா” (தூல்) வுக்கும் எனக்கும் இருக்கிறது. *

நமஸ்தே ! தூலிற் செல்லுங்கள் ! சுதந்திரம் அடைந்துவிட்டோமென்று செல்லுங்கள் !—நிலைப்படி தட்டாது, நிமிர்ந்து செல்லுங்கள் !—நிலை உயர்ந்தது. சுயராஜ்யம் எய்திவிட்டோமென்று செல்லுங்கள் ! இறுமாந்து செல்லுங்கள் !—இந்த இறுமாப்பு நல்லது—இனிய புகழும் நனிய சுகமும் நல்க வல்லது !

¶ ஷேக் ஸாதியைக்கொண்டு, இந்நூலை, இதன் ஆசிரியர் ஆரம்பிக்கச் செய்கிறார். * போஸ்தானை ஹிந்துஸ்தானுக்குக் கொண்டுவருகிறார். இதுவொரு சம்பிரதாயமான எடுப்பு.

அதாபக் அரசன் அரமனையைச் சுயராஜ்ய பவனமாக்குவதும், அதன் நகராவை அன்னையின் அணிமுரசா யதிரச் செய்வதும், இரவோடிாவு உறங்கியிருந்த முடச்சேவலைத், தேசபக்த சமாஜமாய்த் திருப்பள்ளி யெழுச்சி பாடச்செய்வதும், அள்ளிருளில் அமுங்கிக் கிடந்த ஆதித்தியனை, அரசியற் றச்சனாக்கி ஆதிக்கம் அமைக்கச் செய்வதும், என்ன சித்திரம் ! கற்பனைச் சிற்பத்தின் திருகாணி முகப்பல்லவா !

இதுவரை, இத்தகைய நூல், தமிழில் எழுதப்படவில்லை என்றும், இதர எந்த பாஷையிலுங்கூட இல்லை என்றும் சொல்ல என்னை அனுமதிக்கவேண்டும். “இந்தியப் புனருத்தாரணம்” (Reconstructing India) என்னும் நூலை ஸர். எம். விஸ்வேஸ் வரையா மிதவாதியா யிருந்துகொண்டு எழுதியிருக்கிறார். அன்பர்கு. பூறுழயும் பிள்ளையவர்கள் காங்கிரஸ் வாதியாயிருந்துகொண்டு எழுதியிருக்கிறார். அது அவரை அநேக இடங்களிற் கட்டுப்படுத்தியிருந்தாலும், திட்டங்கள் உயர்ந்த ஜாதியைச் சேர்ந்தவைகளாயிருக்கின்றன.

நினைத்துப் பார்க்கிறபோது ஒவ்வொன்றாய்ப் பல சங்கதிகள் ஞாபகத்துக்கு வருகின்றன. இந்நூலில் வருகிற பல விஷயங்கள் என்னால் மறக்கப்பட்டவைகள். அவற்றைப்பற்றி ஆசிரியர் அநேக

¶ பாரவீகத்தில் 2,500 வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த ஓர் பாவலன்.

* ஷேக் ஸாதி பாடிய ஓர் நூல். குலிஸ்தான் (ரோஜாத்தோட்டம்) என்று இன்னொரு நூலும் அவர் பாடியிருக்கிறார்.

சமயங்களில் என்னோடு விவாதித்திருக்கிறார். அப்போது அவர் நோக்கம் எனக்குத் தெரியாது, தெரிந்திருந்தால் அப்பேர்ப்பட்ட அப்பட்டமான சுயராஜ்யவாதியை, அபேதவாதியாய் மாற்றியிருப்பேன். இன்னுங்கூட அவர் என் சட்டைப் பையைவிட்டுப் போய் விடவில்லை. எந்த நிமிஷமும் அவரை நான் அழைத்துக்கொள்ள முடியுமென்று நம்புகிறேன். “ அபேதவாத இந்தியா ”வை எடுத்து, அவர் அடுத்து எழுதலாம்.

அந்நிய அரசாங்கத்தை இந்தியாவில் அழிக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்களும், சொந்த சர்க்காரை ஸ்தாபிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்களும், அவற்றை ஆக்கவல்லவர்கள் என்பதை நான் ஆகேஷிக்கவில்லை. ஆனால் சுயராஜ்யம் என்பது இப்படியிருக்கும் அல்லது இருக்கவேண்டும் என்று இதுவரை எவரும் தெளிவாய்ச் சொல்லவில்லை. அந்தக் குறையை இந்த நூல், அதிக நூரம் பூர்த்தி செய்கிறது.

“ சுயராஜ்ய இந்தியா ”விற் சொல்லப்பட்டிருக்கிற கிராம அமைப்பு, சமுதாய வாழ்க்கை, உதாரணம், அனுஷ்டானம் முதலிய திட்டங்கள், அரசியல் மாளிகையின் அற்புதமான அஸ்திவாரமாயிருக்கின்றன.

அபேதவாத தாகம், அகில இந்தியாவையும் தகித்துக்கொண்டிருக்கும் தருணத்தில், தனியுடமை முறையை யொழித்துப் பொதுவுடமை முறையைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று யுவ பாரதம் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், நாட்டுச் சுதந்திரத்தை நாட்டினால் மாத்திரம் நமக்குப் போதாது—பொருளாதார சுயராஜ்யமும் பெறவேண்டும். அன்பர் ஆறுமுகம் பிள்ளையின் அரசியல் அமைப்பு, பொருளாதார விடுதலையையும் வெகு கிட்ட இழுத்துத் தருகிறது. அபேதவாத சமுதாய அமைப்புக்கும் அதில் அநேக அம்சங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அபேதவாதிகளும், சுயராஜ்யவாதிகளும் இங்குத் தாராளமாய்ச் சந்திக்கலாம்.

ஹரிபுரத்தில், ராஷ்டிரபதி சுபாஷ் சந்திரர் செய்த, அக்கிராசனப் பிரசங்கத்தோடு, இந்நூல் அநேக இடங்களிற் சம்மேளிக்கி

றது. இதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு, நூல் முழுதையும் துணுக்கமாய்ப் படித்தால்தான் இது புலனாகும். இந்திய ஜனநீதோகைப் பெருக்கைத் தடுக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சுயராஜ்ய நீர்மானகரும் சொல்லுகிறீர்; ராஷ்டிரபதியும் சொல்லுகிறீர். உதாரணத்துக்காக இதுவொன்றை இங்கு நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

“சொர்க்க வாசலிலிருந்து நாகத்துக்குச் செல்ல, ஒரு நல்ல வழியு மிருக்கிறது; ஆகையால் சொர்க்கம் செல்லுகிறவர்கள் நாகத்துக்கும் போகலாம்” என்று ஜான் பன்யன் (John Bunyan) சொல்லுவதுபோல், சுயராஜ்யத்துக்குச் செல்லுகிறவர்கள் உள் நாட்டுக் குழப்பங்களுக்கு (Civil Wars) உள்ளாகி விடாமல் இருப்பதற்கு இந்தூல் நல்ல நிவர்த்தி மார்க்கமா யிருக்குமென்று நம்புகிறேன். அழிக்கத்தெரிகிறவர்களுக்கு, ஆக்கவும் அவஸ்யம் தெரிந்திருக்கவேண்டும்.

ஒவ்வொரு காங்கிரஸ் வாதியும், தேசிய வாதியும், அபேதவாதியும், இந்தூலை அவஸ்யமாகவும் அவசரமாகவும் படித்தறியவேண்டும். சுதந்திர குன்யர் (சுதந்திர தாகமில்லாதவர்) கூடச் சுவையனுபவிக்க, இதில் ஏராளமான இடமிருக்கிறது-இலக்கிய ரஸனை ஒன்றே போதும். எல்லா இந்தியர்களுக்கும் இந்தூலை நான் சிபார்சு செய்கிறேன்.

* “சுயராஜ்யம் ஏன்?” என்று கேட்டவரே, “சுயராஜ்ய இந்தியா”வை இயற்றியிருப்பது, இந் நூலுக்கு இன்னும் தனிப்புக் கழையும், தனிப் பொருத்தத்தையும் தருகிறது. முன்னது முழுதும் துக்க நூல்; பின்னது இன்ப நூல். துக்கக் கண்ணீரை இன்பத் தண்ணீராற் கழுவுங்கள்! சுக வெறி தானே தோன்றும்.

இரங்கோன், }
7—3—38. }

தினகரன்.

*இந் நூலாசிரியரால் “சுயராஜ்யம் ஏன்” என்னும் இன்னொரு நூலும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ராஷ்ட்ரபதி
சுபாஷ் சந்திர போஸ்.

சுயராஜ்ய இந்தியா.

பிரஸ்தாவனை.

1857-ல் இந்தியாவில் ஆரம்பித்த சுதந்திரப்போர் இன்னும் முடிவடையவில்லை. என்பது வருஷங்களாய் எத்தனையோ தலைவர்களும், எத்தனையோ வீரர்களும் இந்தப் போரை நடத்திவருகிறார்கள். ஒரு கட்சியில் இந்திய ஜனநாயகச் சைன்யமும், இன்னொரு தரப்பில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியச் சேனையும் விடேன் கொடேன் என்று எதிர்த்து நிற்கின்றன. இதுவரை ஜெயிக்கதெது தோற்றதெது என்று திட்டமாய்ச் சொல்லமுடியாதவாறு போர் நடக்கிறது.

சொல்லப்போனால், உலகத்தில் நடந்திருக்கிற அல்லது நடக்கிற எல்லா யுத்தங்களும் சுதந்திர யுத்தங்கள்தான். ஒரு சுவாதீன நாட்டின் மீது இன்னொரு நாடு படையெடுக்கிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம், அல்லது வீழ்ச்சியுற்ற தேசமொன்று விடுதலையடைவதற்காகப் போராடுகிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம், இவையிரண்டும் சுதந்திர யுத்தங்களல்லவென்று யாரால் சொல்லமுடியும்? உதாரணத்திற்காக மீவாரத்தை நினைவுங்கள்! மீவாரச் சரித்திரத்தைப் படியுங்கள்! இந்தியாவில் நடக்கிற இந்த யுத்தத்தையும் பாருங்கள்! ஒன்று, இருந்த சுதந்திரத்தை யிழந்துவிடாமலிருப்பதற்காகப் போராடிற்று; இன்னொன்று, இழந்த சுதந்திரத்தைத் திரும்ப அடைவதற்காகப் போராடுகிறது.

(2)

மண்ணுசை மனிதரைப்பிடித்த வியாதி. அந்த வியாதி யிருக்கும்வரை உலகத்தில் சாந்தியும் சமாதானமும் ஏற்படாது. மனிதனுக்கு மனிதன் மனஸ்தாபம், அரசாங்கத் துக் கரசாங்கம் அடிபிடி. தேசத்துக்குத் தேசம் துவேஷம். இப்படிச் சண்டையும் சமரும் சதா சம்பவித்துக்கொண்டே யிருக்கின்றன. இதற்கு மாற்று மந்திரம் அல்லது ஆற்று மருந்தில்லைபா? இருக்கிறது. துஷிஜேந்திர லால் ராயின் “ மீ வ ர ா வ ி ழு ச் சி யி ல் ” வருகிற மானஸி என் னும் ராஜகன்ஸிகை கூறுகிறவாறு, மனிதர் மறு படியும் மனிதத்துவத்தை யடைந்து, விஸ்வபிரேமை யாகிற அன்புமார்க்கத்தை அனுஷ்டித்து, வட துருவத்தி லிருக்கிற எஸ்கிமோவும், தென் துருவத்திலிருக்கிற பனிமனி தனும், மேற்கு அர்த்தகோளத்திலிருக்கிற அமெரிக்கனும், கிழக்கு அர்த்தகோளத்திலிருக்கிற ஜப்பானியன் அல்லது சீனன் அல்லது இந்தியனும், எல்லாரும் உலகத்து மக்கள்— ஒரே மனித குலத்தைச்சேர்ந்தவர்கள்—ஒரே சகோதரர்கள் —ஒரே பூமித்தாயின் புத்திரர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு ஒருவரை யொருவர் அன்போடு ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள் ளத் தொடங்குவார்களேயானால் அதுதான் ஆசைநோய்க்கு ஆற்றுமருந்தும், சமாதானத்துக்குச்சாற்று மந்திரமுகும்.

அகில இந்திய தேசிய ஸ்தாபனமாகிற காங்கிரஸ் மஹாசபையும், இதே தத்துவத்தை—இதே கொள்கையைத் தான் நமக்குமட்டுமல்ல அகில உலகத்துக்குமே ஹிதோப தேசஞ் செய்கிறது. மேலே நீங்கள் படிக்கப்போகிற ஏன் பிரத்தியட்சமாகவே நாம் பார்க்கப்போகிற சுயராஜ்ய இந் தியாவும், இதே சமரச வளர்ச்சியைத்தான் சர்வ சாம்ராஜ் யத்துக்கும் போதிக்கும். இவ்வளவில், ஒருவாறு பிரஸ்தாவ னையை யிறுவாய் செய்துகொண்டு நூலிற்பிரவேசிக்கிறேன்.

நூல்.

“அதாபக் அரசன் அரமனை நகரா
 சிறும்வரை, அந்த மூடச் சேவல்
 அதன் உதடோடு உதடு அசைக்கும்வரை,
 அரும்போர் புரிந்து அடைந்த கோட்டையில்,
 அரசியல் தச்சர்கள், அதிகாலையில், தங்கள்
 ஆதீனத்தை அமைக்கிறார்கள்.”

—ஷேக்ஸ்பியர்.

கிழக்கு வெளுத்தது. இருளத்திரை கிழிந்தது. நிலந்
 தெளிந்தது. சுற்றுப்பொருள்கள் தெரிந்தன. அவை மத்தி
 யில் ஓர் அற்புதக் காட்சி!

அடிவானத்தில் ஒருகோடு தோன்றுகிறது—வெறுங்
 கோடல்ல—வெள்ளிக்கோடு. அதனோடு இந்தியாவைக் கண்
 டேன்.

அந்த இந்தியா நமது சொந்த இந்தியா. அதில் அன்னை
 பாரதி அற்புதக் கோலத்தில் அரசிருக்கிறாள். பழைய கந்
 தைக் கோலம், பாழடைந்த பவிசு, பித்தற் சொரூபம், பரி
 தாபக் காட்சி எதுவுமில்லை. சேவராங்கிபோல் மதர்த்து நீல
 வான விகாசத்தின் கீழ் அழகையும், அன்பையும் ஆடை
 யாய் அணிந்து, தலையிற் கிர்த்திக் கிரீடம் புனைந்து, ஒரு கர
 த்தில் நீதிச் செங்கோலும், இன்னொரு கரத்தில் ஆக்ஞா
 சக்கரமும் ஏந்தியிருக்கிறாள். வாஞ்சல்பம் வளர்த்தன் சந்தா
 னத்தைக் கெழுமிய அன்போடு நோக்கும் கண் ஒளியில்,
 தீவிர பிரகாசம் பொருந்த, திவ்ய ஜோதி விசக், காருண்
 யம் கடல்மடைதிறந்து பாய்கிறது.

(4)

பௌராணிக இந்தியா, பவிரிஷ முடையதாயிருந்தது. புராதன இந்தியா, புண்ணியம் வாய்ந்ததாயிருந்தது. வர்த்தமான (சுற்கால) இந்தியா, தேவை நிறைந்ததாயிருக்கிறது. புராதனத்திற்கும் வர்த்தமானத்திற்கும் இடையிலிருந்த இந்தியா, சுதந்திர மிழந்ததாயிருந்தது. நான் காணும் எதிர்கால இந்தியா. எல்லாமுடையதாயிருக்கிறது. இக்கால இந்தியாவுக்கு எல்லாந் தேவை—தேவை—தேவை. எது வேண்டும்? எது வேண்டாம்? எல்லாம் வேண்டும்; யாவுந் தேவை!

அத்தகைய தேவை யாது? அது தனித்தேவையா? அல்லது பொதுத் தேவையா?

எதுவாயினுஞ் சரி ஒரு தேவை, ஒரு தேசத்தின் தேவையா யிருக்குமானால் அது பொதுத் தேவை யன்றித் தனித் தேவை யன்று. எல்லா இந்தியர்களும் ஒன்றுவேண்டும், அது அவசியம் வேண்டுமென்று கருதுவது ஒன்று. அதுதான் சுதந்திரம்—பராதினத்திலிருந்து விடுபடல்—சுயராஜ்யமடைதல்.

சுதந்திரம், சுவாதினம், சுயராஜ்யம் இந்த அழகு மிகுந்த அர்த்தம் நிறைந்த அருமையான வார்த்தைகளைப் பற்றி இந்த நிமிஷம் எனக்கு அக்கரையில்லை. நீங்கள், சுயராஜ்யம் வேண்டும்—சுதந்திரம் வேண்டும் என்று எண்ணினால் அது உங்களிஷ்டம். எண்ணிஷ்டம் அதுவல்ல. உலகத்து நாடுகளொடு இந்தியா எல்லாத்துறைகளிலும் சம நிலை வகித்ததாயிருக்கவேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன், கல்வியால், கைத்தொழிலால், கிருஷியால், செல்வத்தால். சிறப்பால் இந்தியா வேறெந்த நாட்டுக்கும் இளைத்ததாயிராமல் இளைந்ததாயிருத்தல் வேண்டும். பிறநாட்டின் படை

(5)

மெடுப்பைத் தகையக்கூடிய பலம் பொருந்தியதாகவும், பிற நாட்டின் கலைகளைக்கண்டு சிரிக்கக்கூடியதாகவும் இருக்க வேண்டும். இதுதான் எனது இந்தியா. இதைத்தான் நான் நிர்மாணிக்க விரும்புகிறேன்.

மகாத்மா காந்தி, தமது இந்தியாவுக்கு “ராம ராஜ்யம்” என்று பேர் வைத்திருக்கிறார். நீங்கள் உங்களின் இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யமென்று பேரிடுங்கள். நான் எனது இந்தியாவுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன். ராமராஜ்யத்தை ராமனென்று ஓர் அரசனாண்டான். மகாத்மாவின் ராமராஜ்யத்துக்கு ராஜா யார்? அவரே (மகாத்மாவே) அரசராயிருக்கட்டும்! அதைப் பற்றியும் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. பிரஜா உரிமைகள் பாதுகாப்படாதவரை பிரஜைகள் சுத்த சுதந்திரர்களாய் ஜீவிக்கும் வரை, அரசியல் முறைபற்றித் தாவா இல்லை. இந்தியாவை, பிரிட்டனைப்போல் அமெரிக்காவைப்போல் ஜப்பானைப்போல் எல்லா வழிகளிலும் சிறப்புறச் செய்யும் ஸ்தாபனம் அல்லது சர்வாதிகாரி அன்றிச் சக்கிரவர்த்தியை நான் நன்றாய் வரவேற்கிறேன்.

“உலகம் நிலையற்றது”. என்று வேதாந்திகள் வெகுவாய்ச் சொல்லிவைத்திருக்கிறார்கள். நிலையற்றது என்பதற்கு அவர்கள் கூறுகிறபடி அழிவுள்ளது என்று அர்த்தமல்ல. மாறுந்தன்மையுள்ளது என்று பொருள். மாறுதலை நாம் சதா சர்வகாலமும் பார்த்துக்கொண்டும் அனுபவித்துக்கொண்டும் வருகிறோம். அழிவு, இவ்வுலகத்தைச் சேர்ந்ததல்ல, எவ்வுலகத்தைச் சேர்ந்ததும்ல்ல. அழிவுண்டானால் யுக யுகாந்தரங்களாக உருண்டையாகவும் உற்பவமுடையதாகவும் உலகம் இருக்க முடியாது.

சிருஷ்டி திதி சம்ஹாரம் என்று முன்று சக்திகள் உலகத்தி லிருக்கின்றன. சைவ சித்தாந்திகள் கூறுகிறபடி திரோபவம் அனுக்கிரகம் இவ்விரண்டையும் சேர்த்தால் பஞ்ச சக்தி என்றும் பகரலாம். இவையிருக்கட்டும். மேலே கூறியுள்ள முச்சக்திகளிலிருந்து ஆக்கல் காத்தல் அழித்தல் இம்முன்று கிர்த்தியங்கள் மாறி மாறி நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஒருக்கால் நாம் நிர்மாணிக்கும் அல்லது சிருஷ்டிக்கும் இந்தியா சாசுவதமாய்க் காக்கப்படலாம். அன்றிக் காத்து அழிக்கப்படலாம். அதைப்பற்றியும் எனக்குத் திவலை கவலையில்லை. மாறுதற் சுழற்சியில் எதுவேண்டுமானாலும் ஏற்பட்டட்டும்.

அபேதவாதக் காற்று அடிவானத்தி லிருந்து மந்த மாருதம்போல் மெல்ல வருகிறது. அது உலகத்திற் பெரிய இமயமலையை உருட்டக்கூடிய சண்டமாருதமா யேற்படாதென்பது என்ன நிச்சயம்? அந்தப்புயலுக்கு முன், சுயராஜ்ய இந்தியா, தூன்துளாய்ச் சிதைந்து நொறுங்கி இருந்த இடம் தெரியாமற் போயினும் போய்விடலாம். அப்போது, அதை யாரால் தடுக்க முடியும்?

இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யத்தைக் கொண்டுவரக்கூடியதாகவும், சுதந்திரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிற சக்தி ஒன்றுண்டு. அது சர்வஜன சம்மதம் பெற்றதாகவும் சர்வஜன சகாயமுடையதாகவும் இருக்கிறது. அது தான் இந்திய தேசிய காங்கிரஸ்.

இதன் அடிவாரத்திலிருந்து ஏற்றஞ் சுருக்கமாய் முப்பத்தைந்து வருஷங்கள்வரை, இரண்டு மாறுபட்ட அபிப்பிராயங்கள் இதற்குள் இருந்துவந்தன. ஒன்று மிதவாதம். மற்றொன்று தீவிர வாதம்.

1929-க்குப்பின், மிதவாதிகளுக்குக் காங்கிரஸில் இடமில்லாமற் போய்க்விட்டது. பூரண சுயராஜ்யமே இந்தியாவின் இலட்சியம் என்று, சிந்து தீர்த்தில் பிரதிக்ளை செய்ப்பட்டதும், ஆறேழு வருஷங்கள் காங்கிரசில் அபிப்பிராய பேதமேயில்லை. ஒரே கொள்கை, ஒரே கட்சி, ஒரே கட்டுப்பாடு, ஒரே போர்.

1936-க்குப்பின், சோஷியத் ருஷியாவிலிருந்து அபேதவாதப்பொறி இந்தியாவுக்குள் எப்படியோ வந்து விழுந்தது. அதை 1927-லோ 28-லோ ஜவஹர்லால் கொண்டு வந்தார் என்று சொல்லுவர் சிலர். அல்ல, 1935—36-ல் மாஸானி கொண்டு வந்தார் என்று வேறு சிலர் கூறுவர். எப்படியானாலும் காங்கிரசுக்குள் அப்பொறி புகுந்துவிட்டது. நெருப்பில் பொறியென்றும், அது பெரிதென்றும் சித்தென்றும் இருக்கிறதா? பெரு நெருப்புக்குச் சிறு நெருப்பே பிதா.

“சுயராஜ்ய இந்தியாவை ஸ்தாபிப்போம், அப்புறம் அதனுள் அபேதவாதத்தைப் புகுத்துவோம்” என்று சுயராஜ்ய வாதிகள் சொல்லுகிறார்கள். “ஏன் கஷ்டப்படுகிறது படுகிறோம், சுயராஜ்யத்துக்காகப் படுகிறபாட்டை, அபேதவாதத்துக்காகவும் ஒரே யடியாய்ச் சேர்த்துச் செய்துவிடலாமே” என்று எதிர்க்கட்சி தாவாச் சொல்லுகிறது. அதுவும் ஆட்சேபிக்கக்கூடியதல்ல. இன்றைக்கு நாம் நிர்மாணிக்கும் சுயராஜ்ய சர்க்கார், நாளைக்கு அபேதவாதத்தை அனுமதிக்குமென்பது என்ன நிச்சயம்? அப்போது அபேதவாதிகள் சுயராஜ்ய சர்க்காரோடு போராடவேண்டியவர்களாயிருப்பார்களல்லவா? அதற்கிடமில்லாமல் அந்த வியவகாரத்தை இப்பொழுதே தீர்த்துக் கொண்டு, சுயராஜ்யத்

தைவிடத் தீவிரமானதும் அனுகூலமானதுமான அபேதவாதக் கொள்கையை எடுத்துக்கொண்டு எல்லை நோக்கிச் செல்லுவது நல்லதுதான்.

“எனது ராமராஜ்யத்தில் தோட்டிக்கும் தொண்டைமானுக்கும் பேதமிரா” தென்று காந்திஜி சொல்லுகிறார். அதுவும் ஒருவிதமான அபேதவாதந்தான். சுயராஜ்யமாகிற ராமராஜ்யத்தில், மஹாத்மா கூறுகிற அபேதவாதம் இருந்தாலும், தோட்டியென்று ஒருவனும், தொண்டைமானென்று ஒருவனும் இருக்கும்போது, அபேதவாதம் அங்கு நிறைவற்றதாகவே யிருக்கமுடியும்.

அபேதவாத மிருக்கட்டும். அது இந்தியாவின் ராஷ்டிரிய சபையில் இடம்பெற்றிருந்தாலும், அதிகாரம் பெற்றிராதிருப்பதால், காங்கிரஸ் கொள்கைக்குக் கட்டுப்பட்டு அதன் கோரிக்கைப்படி நடப்பதுதான் ஒழுங்குமுறை-சட்டரீதி. இப்பொழுதைய காங்கிரஸ் கொள்கையாகவும் இந்தியாவின் லட்சியமாகவும் இருக்கிற சுயராஜ்யத்தை முகவிற சிந்திப்போம்.

2—இந்தியாவின் பித்தல்கள்.

1914-ல், உலகத்தில் ஒரு நாசகாரியம் நடந்தது. நாலு வருஷங்கள் அது நீடித்திருந்தது. சமாதானத்துக்குப்பின் ஜனங்கள் இளைப்பாறவும் நேரமில்லாமல் ஆக்கவேலையில் இறங்கியிருந்தனர். இடிந்த கோட்டைகளைச் செப்பனிடுவதிலும், நின்ற தொழிலை ஆரம்பிப்பதிலும், உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புச் சேனை சேகரிப்பதிலும், விருத்தியற்றுப்போன வியாபாரத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு வாடிக்கைக்காரர்களைத் தேடிப்பிடிப்பதிலும் உலகம் ஊனுறக்கமின்றித் திரிந்தது.

அது ஒருவாறு நிறைவேறியதும், ஆக்கவேலை அமைந்த தென்ற மமதையில், மறுபடியும் அழித்தலுக்கு ஆயுதம் சேகரிக்க ஐரோப்பியர்கள் துணிந்தார்கள். அது பூர்த்தியானதும், இப்பொழுது சண்டையை வல்லரசுகள் வரவு பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

இந்தியா, அஹிம்ஸையின் அரண்; ஜீவகாருண்யத்தின் ஜீவ பூமி; புத்தனிருந்த புது நிலம்; சங்கரனிருந்த சாயுச்ய லோகம். ஒரு புறவுக்காக உடலை, சதை சதையாய் அரிந்து கொடுத்த உத்தமச் சிபியின் உன்னதசாம்ராஜ்யம். அப்பேர்ப்பட்ட அற்புத பவனந்தான், இப்போது தரித்திரக்குடிசையாயிருக்கிறது. அதைப் புனருத்தராணஞ் செய்யவேண்டும்.

இங்கு இடிந்த கோட்டையில்லை. அத்தி பூத்தாற்போல் ஆங்காங்கு இரண்டொரு கோட்டைகளிருந்தாலும் அவைகளைப் பழுதுபார்க்கப் பன்னாட் பிடிக்காது.

கைத்தொழில் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டும். அது அநேகமாய் இந்தியாவில் அழிக்கப்பட்டு க்ஷீரணித்திருக்கிறது. புதிதாய்த்தான் புனர்ஜென்மமாக ஆரம்பிக்கப்படல் வேண்டும்.

இந்தியாவில் சைன்யமில்லை. முன்னே அவசரமாய் உள்நாட்டுப் பாதுகாப்புக்காகவும், பின்னே அவசியம் வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பைத் தகைவதற்காகவும் சுதேசச் சைன்யம் அவசியம் வேண்டும். அதை இப்பொழுது அரசாங்கத்தின் அனுமதியின்றிச் செய்யமுடியாது.

வர்த்தகத் துவக்கமும் இந்தியாவுக்கு இப்போது சாத்தியமானதன்று. இந்திய வர்த்தக முழுமையும், இறகைக்கு நூற்றைம்பதாண்டுகளாக அந்நியர்வச மிருந்துவருகிறது. பிரிட்டிஷ் பொருள்கள் விற்கப்படுவதற்கு ஏற்ற சந்

தையாய் இந்தியா இருக்கும்வரை, சுதேச வர்த்தகத்தை நடத்த முடியுமென்று நம்ப இடமில்லை.

அப்படியானால், இந்தியர்கள் என்னதான் செய்ய வேண்டும்? இந்தியாவுக்குச் சுயராஜ்யம் கொண்டு வர வேண்டும். இந்தியாவை இன்னொரு நாட்டின் சார்பில்தாய்ச் செய்யவேண்டும். அப்புறந்தான் தேசிய உத்தரணமென்பது சாத்தியமாகும்.

இது இலேசான காரியமல்ல: அடி முதல் முடிவரை அத்தனையும் செய்துமுடிக்கப்படவேண்டிய முக்கியமான காரியம். இதற்குப் பிறநாடுகளைப் பார்க்கவேண்டும். பிற நாடுகளின் புள்ளி விபரங்கள் தெரிந்திருக்கவேண்டும். அந்த விதிகாசாரத்தை எல்லையாய் வைத்துக்கொண்டு எல்லாத்துறைகளிலும் இந்தியா முன்னேறவேண்டும்.

1914-ம் ஆண்டு யுத்தத்துக்குப்பின், ஸ்ரோப்பா செய்த அதே காரியாதிகளைத்தான் மாதிரியாய் வைத்துக்கொண்டு, 1932 சத்தியாக்கிரகத்துக்குப்பின் ஆக்க வேலைபை மகாத்மாஜி ஆரம்பித்திருக்கிறார். காங்கிரசில் தமக்கிருந்த நாலரை அங்கத்தினர் பதவியையும் ராஜினாமாச் செய்துவிட்டுச் சிவகிராமத்தில் புன்னகசாலை அமைத்துக்கொண்டு, அவர் கிராமப்புனருத்தாரணஞ் செய்திருார். உண்மைபாகவே காந்தியின் கிராமப்புனருத்தாரணம், இந்தியாவின் தேசிய உத்தாரணத்துக்கு ஆரம்பமாகவும், அஸ்ஸிவாரமாகவுமிருக்கிறது. ஏக காலத்தில் அவர் இரண்டு வேலைகளைச் செய்திருார். எதிர்கால இந்தியாவை நிர்மாணிப்பதென்று; எதிர்கள் மீது கிராமவாசிகளைப் போருக்கு ஏவுவது இன்னொன்று.

காந்தியின் இந்த முயற்சியில் மூன்று முக்கிய அம்சங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. ஒன்று கிராமத்தைத்திருத்தி அமைப்பது. அதன் சுகாதாரம், விசாரணை, கல்வி, கைத்தொழில், வர்த்தகம் முதலிய காரியங்களை அதுவாகவே நிர்வகித்துக்கொள்ளச் செய்வது. இரண்டாவது—விவசாய விருத்தியில் தனக்குத் தானாகவே பல பரிட்சைகளைச் செய்து நல்ல விளைவை யுண்டாக்கவது. மூன்றாவது—கிராமத்தை நகரத்தோடும், கிராம நிர்வாகத்தை மாகாண மத்திய அரசாங்கங்களோடும் பிடிப்பு வைத்துக்கொள்ளச் செய்வது.

சீர்திருத்தம், அதுவும் சிறிய முறையில்ல்ல. மிக மிகப் பெரிய முறையில் ஏற்படவேண்டும். இதர நாடுகளையிட இந்தியாவுக்கிது அவசியமாகவும் அவசரமாகவும் வேண்டிய திருக்கிறது. அரசியல் சீர்திருத்த மாத்திரம் போதாது. சமூக செல்வாதார சீர்திருத்தங்களும் அரசியலோடு சேர்த்துச் செய்யப்படவேண்டும். இதுவரை இந்தியா இதுபற்றித் தவலை கவலையும் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. அதனால்தான் அது, இவ்வளவு கீழ்தரமான நிலைமைக்கு வந்துவிட்டிருக்கிறது. வழியென்ன? பிற நாகரிக நாடுகளை நாடவேண்டும். இக்கால எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு நேரதுவான எல்லாக் காரியங்களையும் ஏனைய நாடுகளைப் போல் இந்தியாவும் செய்ய வேண்டும்.

தற்போதிருக்கிற கல்வி முறையை மாற்றிப் புதிய திட்டம் தயாரித்துப் புதுத்தேவண்டும். சமூகங்கள் சச்சரவின் நிச்சகோதர சமத்துவ வாஞ்சையோடு வாழ்தல் அவசியம். பொருளாதாரம், கூட்டு வர்த்தக முறைகள் அத்யாவசியம். கிராம முன்னேற்றம், கிராம வாழ்வு, குடும்ப நிர்

வரகம் மிக முக்கியம். அரசாங்கத்தில் பொதுமக்களுரிமை முதன்மையானது. மாநாடு முன்னேற்றம் ஸ்திரி சுதந்திரம் மகத்தானது. சிறுபான்மையாளர் தீங்கின்றி வாழ்தல் அகத்தியம். அந்நிய நாட்டுச் சம்பந்தம் அதிகதேவை. உள்நாட்டைப் பாதுகாக்க உரன்பெறுதல், பிறநாட்டின் படையெடுப்பை அதிகாச் செய்தல், ஐம்பெருங்குழு எண்பேராயங்கள் அமைத்தல், இவையெல்லாம் எதிர்கால இந்தியா இயற்றும்.

சாத்தியமா என்று சந்தேகிக்கிறீர்களா? ஜப்பானைப் பாருங்கள்! அனுபது எழுபது ஆண்டுகளுக்குள்ளாக அது அடைந்திருக்கும் மேன்மையையும் வன்மையையும் கவனியுங்கள்! ஒரு சிறு தேசம்—அடிக்கடி பூகம்பத்தாலும், புயற்காற்றாலும், எரிமலையாலும், அக்கினிக் குழப்பினாலும் சீரழிக்கப்படும் சின்ன நாடு. உது அவ்வளவு பாதகமான அபார இயற்கை எதிர்ப்புகளையும் சட்டை செய்யாது, தனக்குச் தானாகவே தடுத்துக்கொண்டு, இவ்வளவு குறுகிய கால வரம்புக்குள்ளாக எவ்வளவு தூரம் முன்னேறியிருக்கிறது? இதைப்பற்றி யின்னும் விபரிக்கவேண்டிய இடம் பின்னேயிருக்கிறது. இந்தியாவில் இயற்கை எவ்வளவோ சாதகமாயிருக்கிறது. சாதனங்களுக்கும் குறைவில்லை. பின்னரேன் இந்தியா முன்னேற முடியாது? ஜப்பானுக்குச் சாத்தியமாயிருந்தது, இந்தியாவுக்கு மாத்திரம் அசாத்தியமென்று ஆகிவிடுமா?

மனம் வரம்பற்றது—மதுரைச் சங்கப் பலகையைப் போல் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் விரியும்; அவ்வளவுக் கவ்வளவு சூரசுவம் குறையும். இது கல்வியைப் பொறுத்தும் அனுபவத்தைப் பொறுத்தும் ஏற்படுகிறது. படிப்பாளி மனம் வேலியிடப்பட்டிருக்கவில்லை. அனுபவ எண்ணம் அபாரமானது. இவையிரண்டும் இந்தியாவிற்குறைவு,

ஏன்? மலிதன் பராதினப்பட்டுவிட்டான். அவன் மூல உரிமைகள் பாதிக்கப்பெற்றிருக்கின்றன. உரிமைகளின்றி வாழும் வாழ்வும் வாழ்வா? உரிமையில்லாமல் வாழுகிற மிருகங்களை நீங்கள் பார்க்கிறீர்களே! அவைகளிடம் மனம் விரிந்து, கலாஞானம் வளர்ந்து, மேன்மையான நாகரிகங்கள் மலர்கிறதா? இதைக் கண்டதாய்க் கேட்டதாய் எவரேனுங் கூறமுடியுமா? உரிமைகளுண்டானாலன்றோ உள்ளங்கள் மலர்ந்து மணக்கும். உள்ளம் பூத்தால், கலைகள் காய்த்துக்கனியும். கலாஞானம் கனிந்தால், மக்கள் உலக வாழ்க்கையை விரும்பித் தங்கள் இடையருச் சந்தி மூலம் உலக இன்பம் புசிப்பர். புருஷார்த்தங்களையும் பெறுவர்.

இயற்கை மலர்ச்சியால் மென்மேலும் முன்னேறிச் செல்வதே மனிதப்பிறவியின் பயன். அப்பிறவிப் பயனுக்கு முற்றிலும் இடையூறு யிருப்பது பராதினம். பராதினத்தைப் பற்றித் தல் செய்யச் செய்வது நாட்டிற்கு நலந்தரு கல்வியே. சிறிகேனுஞ் சிந்திப்பவர்க்குத் தெளிவாய் விளங்கும்.

இந்தியாவில், 5 லட்சங் கிராமங்கள், படிக்கப் பள்ளியில்லாமல் இருக்கின்றன; மூன்றுகோடி குழந்தைகள், எழுத்துவாசனையில்லாமல் இருக்கின்றன. இது நாட்டுக்கு எவ்வளவு அவமானம்! எத்தனை பெரிய நஷ்டம் பாருங்கள்!

தாதாபாய் நௌரோஜி, இந்தியாவுக்குக் கட்டாயக் கல்வியைக் கொண்டுவரவேனுமென்று பார்லிமெண்டிலே கூடப் பாடுபட்டுப் பார்த்தார். கோபால் கிருஷ்ண கோகுலர், தமது ஆயுளத்தையும் அதற்காகவே செலவிட்டார்.

ஆங்கில அரசாங்கம் அதை, பலமா யெதிர்த்து மறுத்துவிட்டது. நகர பரிபாலன சபையார், நாங்களே இச்செலவை யேற்றுக்கொள்ளுகிறோம் என்று கூடச் சொல்லிவிட்டார்கள். அதற்கும் அரசாங்கம் அசையவில்லை. இதர நாடுகளில் தூற்றுக்கு என்பது தொண்ணூறு பேர் படிப்பாளிகளாயிருக்க, இந்தியாவில் தூற்றில் ஏழுட்டுப் பேர்தான் எழுத்துவாசனை யுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இந்தியா, ஓர் தற்குறி நாடென்று ஏனை நாட்டார்களால் ஏழனமாய் ஏசப்படுவதில் என்ன வியப்பிருக்கிறது?

கைத்தொழிலோ கல்விபயவிடக் கண்ணாவி. பழந்தொழில்களை விருத்தி பண்ணவும், புதுக் தொழில்களை உற்பத்தி செய்யவும் இந்தியாவி லிடமில்லை. இதுவும் பராதினம் பண்ணின பாபம். உலகக் கைத்தொழிற் போட்டி, கொஞ்ச நஞ்சம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த இந்தியக் கைத்தொழிலையும் இருந்தவிடந் தெரியாமற் செய்துவிட்டது.

பின்னர் எப்படித்தான் இந்தியா உயிர்வாழ்கிறது? விவசாயமென்கிற ஒரே போக்கிடந்தா னிருக்கிறது. முக்கால்வாசிப்பேர், புகலின்றி விவசாயத்தைச் சரண்புகுந்திருக்கிறார்கள். அது தரும் லாபமோ அற்பம்; மகா அற்பம். அந்த அற்பத்தை வைத்துக்கொண்டு அரைவயிறு கால் வயிறோடு இந்தியர்கள் உயிர் வாழுகிறார்கள்.

இந்திய யாத்திரிகர்களாய் வந்துபோன பல மேனாட்டு அறிஞர்கள், நேரிற் கண்டு கூறியிருக்கிற சில செய்திகளைக் கீழே காணுங்கள் !

“ நான் இந்தியாவில் சுமார் 300 ஜனங்கள் வசிக்கக் கூடிய ஒரு கிராமஞ் சென்றிருந்தேன். அவர்களின் தின

சரி வாழ்க்கையை விசாரித்தேன். சராசரி தின வருமானத்தைக் கணக்கெடுத்தேன். நானொன்றுக்கு நபரொன்றுக்குக் காலணுக்கூடக் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்களென்று கூறமாட்டேன். உயிரை எப்படியோ பல்லிற்கடித்துப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றே சொல்லுகிறேன். அவர்கள் வாழும் பல குடிசைகளையும் சென்று பார்த்தேன். அவைகளோடு அவர்களையும் படம்பிடித்திருக்கிறேன். அதிலுள்ளவர்களைப் பார்த்தாலே போதும். ஆயினும் இவர்களிடையில், அங்கீகரிக்கக்கூடிய அவ்வளவு பஞ்ச நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டதில்லையென்று அரசாங்கங் கூறுகிறது” என்று ரேவரேண்ட் நோல்ஸ் என்பவர் எழுதியிருக்கிறார்.

“இந்தியா ஓர் விவசாய தேசம். விவசாயிகளில் பாதிப்பேரின் நிலை பரிதாபகரமானது. வருஷ முழுதும் தங்கள் பசி நோயைப் போக்க வழி என்ன என்பதை அறியார்கள்” என்று ஸர் வில்லியம் எல்யட் அறிவிக்கிறார்.

“ஜனங்கள் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஒரு முறை சாப்பிடுகிறார்கள். இந்திய ஏழைகள் இதற்கு எப்பொழுதும் சித்தமாயிருக்கிறார்கள். “எங்களுக்கு இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு தரம் உணவு கிடைத்தால் அதற்குமேல் அதிகமாகக் கேட்கமாட்டோம்” என்று அவர்கள் கூறுவதாய்” ரேவரேண்ட் மக்பர்லேன் தெரிவிக்கிறார்.

“காசிக் கருகாயையில் ஒரு கிராம பாடசாலைப்பார்த்தேன். அதன் உபாத்தியாயரின் மாதச் சம்பளம் ரூ. 5. பிள்ளைகள் சம்பளம் 3 பைஸா முதல் ஆரம்பம். அண்டை அயல் கிராமத்திலிருந்தும் சில பையன்கள் வந்

திருந்தனர். அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கிற ஆகாரமெங்கே என்று கேட்டேன். ஐந்தாறு முடிச்சுகளை அவிழ்த்துக் காட்டினர். ஒவ்வொன்றிலும் குருவிக்கு மிஞ்சினால் கோழிக்குப் போதுமான ஆகாரந்தானிருந்தது. பிறகு அக்கிராம வாசி, ஒரு வயோதிகர், விலா எலும்பு, தோலுக்குமேல் கோர்வை கோர்வையாய்த்தெரிகிறது. குழிவிழுந்தகண்கள், வதங்கிய முகம் ; வாடி வற்றி உலர்ந்த சரீரம். அவரோடு பேசினேன். “ஆமா, சென்ற வருஷத்தில் கிஸ்திக்காகவும் சாப்பாட்டிற்சாகவும் உமது நிலங்களை ஒத்திவைத்தீரே; இந்த வருஷம் உம்மிடம் ஒன்றுமில்லையே. பஞ்சமோ எதிரே வந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த ஆண்டில் என் செய்வீர் என்று கேட்டேன். கடவுளைத்தான் நம்பவேண்டும் என்றார். அதற்கு நான் ஏன் சர்க்காரை நம்பக்கூடாதா என்றேன். இங்கே அப்படியும் ஓர் அரசாங்கம் இருக்கிறதா என அவர் சொன்னார்.” என்று ஹேர் ஹார்டி என்பவர் தெரிவிக்கிறார்.

இந்தியாவின் நிலை, யிவ்வாற்றக்கையில் அரசாங்கம் அந்நியமாயிருப்பதால் விவசாய விர்த்திக்கும் இடமில்லாமற் போய்சிட்டது. இனி வியாபாரத்தைக் கவனிப்போம்.

வியாபாரத்தைப் பார்த்தால் வயறெரிகிறது. எந்தப் பொருளையும் எந்த வர்த்தகத்தையும் தன்னது என்று சொல்லிக்கொள்ள இந்தியாவுக்கு விதியில்லை. ஜப்பான் சாமான்களும், பிரிட்டிஷ் சாமான்களும், அமெரிக்கச் சாமான்களுந்தான் அகில இந்தியாவிலும் சாரியடிக்கின்றன. இந்திய வர்த்தகத்துக்குச் சலுகை காட்டிப் பாதுகாப்பு அளிப்பதானால், பிரிட்டிஷ் பொருள்கள் இந்தியாவில் விற்கப்படுவதற்கு ஹேதுவாகாதென்றும், பிரிட்டிஷ் அரசு

சாங்கம் இந்தியாவில் நடப்பதற்குத் தோது இராதென்றும் ஆங்கில அரசாங்கம் எண்ணுகிறது. ஏன்?

தற்போது நம் நாட்டில் செலவழியும் செயற்கைப் பொருள்களில் பெரும்பாலானவைகளை உண்டுபண்ணும் தொழிலாளிகள் ஆங்கிலேயர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். அப் பண்டங்களை உற்பத்திசெய்வதற்கு முன்பணங்கொடுக்கும் முதலாளிகளும் அவர்களே. உள்நாட்டுப் போக்கு வரவு சாதனங்களையும், வெளிநாட்டு வியாபார சாதனங்களையும் உள்ளங்கையில் அடக்கவைத்திருப்போரும் அவர்கள் தான். நாகரிக துட்பங்களை தருமோபத்தேசஞ் செய்து நன்கு புகட்டி, நம்மை நல்வழிப்படுத்தக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டிருக்கும் மகாபுருடர்களும் அவர்களே. இப்பேருபகாரத்துக்குப் பஞ்சப் பக்கிகள்—பாரத நாட்டு மக்கள் என்ன கைமாறு செய்யப்போகிறார்கள்?

நம் நாட்டுச் சமுத்திரக்கரை யோரங்களிலாவது கப் பலோட்டி வர்த்தகஞ் செய்ய இந்தியர்களுக்குச் சாதனங் கொடுக்கவேண்டுமென்று ஓர் மசோதா தயாரித்து, ஜனப் ஹாஜி, சட்ட சபையில் பிரேரேபிக்கிறார் என்ற அளவில், நம்மீது பரோபகாரமிக்க பிரிட்டிஷாரின் மனம், துடிதுடித்துவிட்டது. என்ன தயாளம்? எவ்வளவு காருண்யம் பாருங்கள்?

ஆங்கிலேயரின் கொள்கை எப்போதும் பரோபகாரமே என்பதற்கு ஓர் உதாரணம், தங்கள் கவனத்துக்குத் தருகிறேன்.

முன்னொருகாலத்தில், 17-வது நூற்றாண்டில், உலாந்து தேசத்துக் கப்பல்களில், இந்தியர் உண்டுபண்ணிய

பண்டங்கள், ஏராளமாக இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தன. பரோபகார பான்மை படைத்த பரதேசிகள், இங்கிலீஷ் கப்பல்களில் ஏற்றிய சரக்குகளைத்தான் இங்கிலாந்தில் விற்கவேண்டுமென்றும், அந்திய நாட்டுக் கப்பல்களில்வரும் எச் சாமான்களும் இறக்குமதி செய்யக்கூடாதென்றும் சட்டஞ் செய்து தடுத்துவிட்டார்கள்.

அது 1700-ம் ஆண்டு. அந்த ஓராண்டில் மட்டும், இப்போதுள்ள ரூபாயின் பெறுமதியின் பிரகாரம் பெருக்கிப் பார்ப்போமானால் கொஞ்சம் ஏறத்தாழ 60 கோடி ரூபாய்க்குப் பருத்தியாடைகளும், பட்டாடைகளும் இந்தியாவிலிருந்து இங்கிலாந்தில் இறக்குமதியாகிக்கொண்டிருந்தன. இதைத் தடுக்கவேண்டுமென்று 1701-ம் வருஷத்தில், இங்கிலாந்தில் இயற்றிய ஒரு சட்டத்தின் முகவுரையைக் கேளுங்கள் !

“சென்ற இரண்டு வருஷங்களாகப் பிரிட்டிஷ் இந்திய கியாபாரமானது எந்த விதத்திலும் இருந்துவருகிறதோ அப்படியே மேலும் அது நிகழ்ந்து வருமானால், இந்த ராஜ்யத்திற்கு (பிரிட்டனுக்கு)க் கட்டாயமான முறையில் அபாயகரமாய் முடியும், ஏனென்றால், இவ்வியாபாரத்தின் காரணமாக பிரிட்டிஷ் கஜானா காலியாகிக்கொண்டு வருகிறது. புதிய நாணயங்கள் வார்க்கப்படுகின்றன. குடிகள், வேலையில்லாமல் திண்டாடுகிறார்கள். மேலும் தொழில் செய்து பொருள் உண்டாக்குபவரில் பெரும்பாலார் நாட்டுக்குச் சுமையாகிவிட்டார்கள். இச்சுமையின் காரணத்தால், குடிகள் நாசமடைந்து வருகின்றனர். இன்னும் நாட்டுக் குடிமக்கள், வெளிகாடுகளுக்குச் சென்று பிழைப்புக்கு வழி தேட நேரிடுகிறது. ஆகலால் மேற்கூறிய அபாயங்களை

ஆகற்றுவதன் பொருட்டு, பார்லிமெண்டின் இரு சபைகளின் ஏகமனதாலான தீர்மானத்தின் பேரிலும், ஆங்கில அரசரின் அனுமதியினாலும், இச்சட்டம் இயற்றப்படுகிறது” என்று தொடங்கி நாட்டில் எவரும் இனி இந்தியாவிலிருந்துவரும் பருத்தியாடைகளையாவது பட்டாடைகளையாவது வாங்க உடுத்தக் கூடாதென்று கண்டிப்பான உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தார்கள். இந்தியத் துணி வியாபாரிகளுக்குக் கொடிய தண்டனைகளை விதித்தார்கள். இந்தியா விற்குள்ளும், ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரிடத்துக்கு நாட்டுத் துணிகள் செல்லாத வகையில் காதத்துக்கொரு சுங்கவரி விதிக்கும் நிலையங்கள் அமைத்து விற்கவொட்டாமற்பண்ணிய கொடுமையும், நம் நாட்டு நெசவுத் தொழிலாளர், தங்கள் தொழிலைத் தாங்களாகவே கைவிடும்படி அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட சொல்லொனாத் துன்பங்களையும் விபரித்துரைத்தால், கேட்போர் மனம், கல்லா லடித்துப் படைக்கப்பட்டதா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்விதமே இந்தியாவின் எல்லாத் தொழில்களையும் மண்ணையப் பிடித்து நெறித்துப் பிசைந்தெறிந்துவிட்டார்கள்.

இவ்விதம் கைத்தொழிலும், வர்த்தகமும் கரைந்து விட்டதால், விவசாயத்தாற் கிடைக்கிற பொருள்களைப், பிற நாடுகளுக்குச் சொற்ப விலைக்கு, மூலப்பொருளாகவே இந்தியா விற்கவேண்டியதைத் தவிர வேறு விதயில்லை.

பருத்தியை யெடுத்துக்கொள்ளுங்கள் ! அது பருத்தியாகவோ பஞ்சாகவோ விற்கப்படுவதைவிடத், துணியாகவோ சட்டையாகவோ விற்கப்பட்டால், எவ்வளவு இலாபமிருக்கிறது? தூற்போர் எத்தனை பேர், நெசவுகார ரெத்தனை பேர், வியாபாரிக ளெத்தனை பேர், தூற்றல் நெய்

தல்களின் கருவிகள் உதவும் கம்மியர் எத்தனை பேர், அதனால் பிழைப்பார்கள்? இவைகளெல்லாம் இந்தியாவின் நஷ்டங்களல்லவா? இவைகளுக்காக இன்றும் இன்னும் இந்தியா செலவிடும் பணம், இந்தியாவின் இழந்ததனமல்லவா? இத்தியாதி இத்தியாதி எத்தனையோ மூலப்பொருள்கள், இந்தியாவிலிருந்து வெறுமே விற்கப்படுகின்றன.

அப்படியானால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இந்தியாவிலென்னதான் செய்கிறது? ரோமாபுரி நெருப்புப்பற்றி எரிகையில், ஈரோமன்னன் வீணை வாசித்துக்கொண்டிருந்ததுபோல் இருக்கிறதா? ஆம். அப்படியுந்தான் இப்படியுந்தான். கடுமையான போலீஸ் பந்தோபஸ்தினாலும், பலத்த ராணுவ அமைப்பினாலும் இந்தியாவைக் கூச்சல் குழப்பமில்லாமல் அடக்கியாண்டுசொண்டிருக்கிறது. அதனால் ஜனங்கள் தடுக்கப்பட்டும், தேசிய வளர்ச்சி ஒடுக்கப்பட்டும் வருகிறது. எழுத்துச் சுதந்திரங்கூடப் பறிமுதல் செய்யப்படுகின்றன. இது இந்தியாவைத்தவிர இதர எந்த நாட்டிலும் இருக்க முடியாது.

சமூக அமைப்பு இங்குச் சற்றும் சரியாயில்லை. மாறுபட்ட மதங்கள் வேறுபட்டுச் சீறுகின்றன. ஜாதியோடு ஜாதி மோதுகின்றன. “தீண்டாமை இந்து மதத்தின் சாபம்” என்று சொல்லப்படுகிறது: இந்தியாவின் சாபமென்று நான் சொல்லுகிறேன். இந்தியாவின் பொது வளர்ச்சி, தீண்டாமையினால் ரெம்பப் பாதிக்கப்படுகிறது. இதர மதங்கள் இதைத் தங்களுக்குச் சாதகமானதென்று கருதலாம். இல்லை; கருதத்தான் கருதுகிறது. இந்து மத இழப்பு, பிறமத வளர்ப்பு என்பது ஒரு சாரார் அபிப்பிராயம். ஒரு சரீரத்தில் ஒரு அவயவம் காயப்பட்டால் அது அகில சரீ

ரத்தையும் பாதிக்கவில்லையா? ஒரு கிராமம் அல்லது நகரம் அல்லதொரு தெரு—ஒரு வீடு. அதில் வைஞரியோ காலஞ்வேர பிளேக்கோ வேறெந்த ஒட்டுவா ரொட்டியோ வந்திருக்கிறது என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அது அடுத்த வீட்டுக்காரனுக்கோ அன்றி அடுத்த தெருவானுக்கோ அல்லது அவ்வூரானுக்கோ இலாபத்தைக் கொடுத்து விடுமா? எல்லோருக்கும் அசுனல் பாதிப்பிருக்கிறதல்லவா? இம்மாதிரிதான் இந்துமதத்தின் தீண்டாமையுமிருக்கிறது: இது அறவே அழிக்கப்படல் வேண்டும்.

அடுத்தது பெண்ணாடிமை—ஸ்திரீ சுதந்திர மறுப்பு. இது தீண்டாமையையிட மிகக்கொடியது. தீண்டாமை யால் ஆறிலொரு பங்கு மக்கள்தான் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பெண்ணாடிமையால் சரிபாதி ஜனங்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். பரிபூரணமான ஸ்திரீ சுதந்திரம்—ஆண்களோடு சரிநிகர் சமானமான பெண்ணுரிமை கொடுக்கப்படாதவரை இந்தியாவுக்கு மீட்சியில்லை. பெண் கல்வி, குழந்தை வளர்ப்பு, மாதுரு பரிபாலனம், மாதர் சொத்துரிமை இவைகளெல்லாம் அத்யாவசியமானவை. இந்தியாவின் எதிர்காலத்தைச் சிருஷ்டிப்பதில் ஸ்திரீகளுக்கிருக்கிற பங்கு, ஆண்களிட எத்தனைகோ மடங்கு அதிகமானது. ஒரு தேசத்தில் அறிவாளிகளையும் அரசியல் சர்வாதிகாரிகளையும் அவதாரங்களையும் ஸ்திரீகளாலேதான் சிருஷ்டிக்க முடியும்.

இவ்வாறு உண்மை யுரைக்கும்போது, மங்கையர்கள் எின் மாசு படிந்து மறைந்திருக்கும் மகத்துவம் புலப்பட வில்லையா? பெண் மக்களுக்கு அடிமை வாழ்வைக் கொடுத்தது யார்? ஆண்மக்களன்றோ? தாய்மையிலிருந்து தோன்றியது ஆண்மை. ஆண்மையின் அவதாரமும், அறிவும், ஆற்

றலும், தாய்மையில் பிறந்து தாய்மையில் வளர்கின்றன. அத்தாய்மையை, ஆண்மையினும் அதிகமாக வைத்து ஆதரிக்காவிடினும் சமத்துவத்திலாவது பாவிக்கப்படாவிடின் இது எத்தகைய நன்றிகெட்ட செயலாகும்! “ எந்நன்றி கோன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லே—செய்நன்றி கோன்ற மகந்து ” என்ற வள்ளுவன் தமிழ் வேதம் பொய்க்கு மென்று எண்ணுகிறீர்களா?

உலகத்தை பெல்லாம் தன் ஐஸ்வரியத்தால் கவர்ந்திழுத்தது இந்தியா. அந்தச் செல்வ இந்தியா வறுமையிந்தியாவாகவும், ஞான இந்தியா அஞ்ஞான இந்தியாவாகவும், நாகரிக இந்தியா அநாகரிக இந்தியாவாகவும், மணி யிந்தியா பிணி யிந்தியாவாகவும், ஆண்மை யிந்தியா பேடி யிந்தியாவாகவும், சுதந்திர இந்தியா அடிமை யிந்தியாவாகவுமாறி, உலகமே கேலி செய்து கதைத்து நகைக்கிறது. இந்தியாவின் புராதன மகத்துவங்களெல்லாம் மெலிந்துவிட்டன. அது எலும்புந் தோலுமாய் மரண படுக்கையிற் கிடக்கிறது. பரிதாபகரமான பார்வைபால் அதன் சந்தானங்களை (நம்மை)ப் பார்ப்பதுபோல் தெரிகிறது. மரணப் பிரதிக்கைஞ் செய்வது போலவும், மரண சாஸனமாய் அடிமைப் பத்திரமெழுதி அளிப்பது போலவுந்தோன்றுகிறது.

இதற்கெல்லாம் காரணம் எத்தனையோ சொல்வீர்கள். ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால் அவைகளோடு, மாத்ரு பரிபாலன தோஷமும், மாத்ரு மரியாதை பாதகமும், மாதாமார்களை அடிமையில் ஆழ்த்திய காதகமும் கலந்திருக்கவில்லையென்று யாரால் கூறமுடியும்? அன்பின் அரணாய், அறத்துக்கு வேலியாய், பொறுமைக் களஞ்சியமாய், வாழ்க்கையின் வழித்துணையாய் நிற்கும் மாதர்

களை வஞ்சிப்பது மகா கேவலம், அன்றாைப் “பேதை
பர் பேதையர்” என்று பிதற்றுதல் எத்தகைய பேதமை?

1927-ல், சென்னையில் நடந்த காங்கிரஸ் மகாநாட்
டின்போது மாதர் மகாநாடும் நடந்தது. மாகாணங்கள் எல்
லாவற்றிலிருந்தும் மாதர் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர். பல
சீர்திருத்தத் தீர்மானங்கள் பாங்காகவே விவாதிக்கப்பட்டு
நிறைவேறியு மிருக்கின்றன. ஏட்டில்தான்; காரியத்தி
லில்லை.

பாரத நாடு விடுதலையடையவேண்டின், பாரத நாட்டுப்
பத்ம கோமளங்களும் விடுதலையடையவேண்டும். பாரதப்
பாவையர்களின் விடுதலையான் பாரத மாதாவின விடுதலை—
பாரத நாட்டின் விடுதலை.

பால்ய விவாகம், இந்தியாவிற்குப் பெருந் தீமை தரு
கிறது. முப்பத்திரண்டு கோடியாயிருந்த ஜனசங்கியை,
முப்பத்தாறு கோடிக்கு உயர்த்ததில், பால்ய விவாகம்
பெரும்பங்கு எடுத்திருக்கிறது. நார்வே முதலிய தேசங்க
ளில், இருபத்தைந்து வயதுக்கு மேலேதான், ஸ்திரீகள்
விவாகம் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்ற விதியிருப்பதால்,
அந்த நாடுகளின் ஜனசங்கியை அதிகமாய் உயர்த்துவிட
வில்லை. ஏழை இந்தியா, பல பிள்ளைகளைப்பெற்று எல்லோ
ரையும் பசி பட்டினியில் ஆழ்த்துவதைவிட, சில பிள்ளைக
ளைப் பெற்று வயிரூர உண்டு, வான மளாவ வாழ்வது நலம்.
“பன்றி பல குட்டி, சிங்கம் ஒரே குட்டி” என்று சொல்
லுவார்கள். பன்றிப் போத்தைப் போன்று பசிசிழந்திருப்
பதைவிட, சிங்கக் குட்டி போற் செருக்கோடு ஜீவிப்பதில்
கிறப்பிருக்கிற தல்லவா?

3—இந்தியாவும் இதர நாடும்.

“ நான் ஒரு ஆங்கிலேயன் ; நான் எதவுஞ் செய்யக் கூடும். நான் ஒரு அமெரிக்கன் ; என்னு லாகாததோன் று மில்லை. ஐரோப்பியர் இவ்விதம் சொல்லத் துணிவர். அந் நாட்டுச் சிறுவர்களும் அஞ்சாது கூறுவர். நமது இளைஞர்களும் இவ்விதம் கூற இயலுமோ ? இளைஞர்களின் தந்தையரும் சொல்லத் தயங்குவாரன்றோ ? ஏன் ? நாம் நம்மில் நம்பிக்கையை யிழந்தோம். ஆகையால் தன்னம்பிக்கையைப்போதியுங்கள் ! தன்னம்பிக்கை யின்றேல் மீட்சியில்லை.”

—சவாமி விவேகாநந்தர்.

இந்தியாவின் குற்றங் குறைகளைக் கூறிவிட்டேன். இதர நாடுகளிருக்கும் மேன்மையையும், அவைகள் முன், இந்தியா இருக்கும் கீழ்மையையும் இனிச் சிறிது சொல்லுகிறேன்.

இந்தியா, இந்தியலோகமா யிருந்தது. முப்பத்து முக்கோடி தேவர்க ளிருந்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது இந்தியலோகம். இந்தியாவின் பூர்வ ஜனசங்கியையும் முப்பத்து முன்றுகோடி யென்று தெரிகிறது. இது பிற்காலத்தில் பஞ்சத்தினாலும், படையெடுப்பினாலும், பால்ய விவாகம் முதலிய தீமைகளினாலும் குறைந்தும் கூடியுமிருக்கிறது. 1911-ம் ஆண்டில், 31 கோடியே 51 லட்சம் பேர் இந்தியாவிலிருந்திருக்கிறார்கள். 1921-ல், 32 கோடியே 50 லட்சம் பேர். 1931-ல், எடுக்கப்பட்ட ஜனசங்கியைப்படி இப்பொழுது 36 கோடியே 50 லட்சம் பேர் இந்தியாவிலிருக்கிறார்கள்.

இந்தியாவின் மொத்த விஸ்தீரணம், 18 லட்சத்து 2 ஆயிரத்து 657 சதுரமைல்கள். இதில் ஜனத்தொகையை யீவிக்கிறபொழுது, சராசரியாய்ச் சதுரமைல் ஒன்றுக்கு 175 பேர் இருக்கிறார்கள். பிரிட்டனில் சதுரமைல் லொன்றுக்கு 374 பேரும், ஜப்பானில் 356 பேரும், அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணத்தில் 31 பேரும் இருக்கிறார்கள்.

பிரிட்டனிலும் ஜப்பானிலும் சதுரமைல் ஜனத்தொகை அதிகமாயிருந்தாலும் அவைகள் முழுதும் வியாபார கைத்தொழில் விருத்தியடைந்திருப்பதால் ஜன நெருக்கம் அதிகம் பாதிக்கப்படவில்லை. அமெரிக்காவில் சதுரமைல் ஜனத்தொகை மிக மிகக் குறைவாயிருப்பது, வேளாண்மைக்கு வெகு பொருத்தமாயிருக்கிறது. இந்தியாவில் சதுரமைல் ஜனத்தொகை மிகமாயிருப்பது, வர்த்தக கைத்தொழில் விர்த்திக்கும், விவசாய விர்த்திக்கும் ஹேதுவாயிருக்கிறது. இது, இந்திய உத்தாரணத்திற்கு இயற்கையி லமைந்திருக்கிற உயர்தரமான ஓர் சாதனமன்றோ?

அதிக நெருக்க மில்லாமலும் அதிகக் கலப்பில்லாமலும் இருக்கிற இந்தியச் சதுரமைல் ஜன சங்கியையில், மரண விகிதம், மற்றை நாடுகளைவிட அதிகமாயிருப்பது வாஸ்தவத்திலேயே வருந்தத் தக்கதில்லையா?

அடியிற் கொடுக்கப்படுகிற கணக்கு, வருஷம் ஒன்றுக்கு ஆயிரப்பேரில் இத்தனை வீதமென்று எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மரண விகிதம்.

இந்தியா	...	...	31 . 8
ஜப்பான்	...	...	21 . 9
கானடா	...	...	15 . 12
பிரிட்டன்	...	...	14 . 6
அமெரிக்கா	...	...	14 . 0
ஆஸ்ட்ரேலியா	...	...	10 . 5

ஜனன விகிதம்.

இந்தியா	...	...	38 . 2
ஜப்பான்	...	...	34 . 2
அமெரிக்கா	...	...	31 . 3
கானடா	...	...	27 . 8
ஆஸ்ட்ரேலியா	...	...	27 . 7
பிரிட்டன்	...	...	21 . 1

சராசரி வயது.

இந்தியா	...	...	22
பிரிட்டன்	...	...	52
அமெரிக்கா	...	...	54

இதர நாடுகளோடு, இந்தியாவின் ஜனன மரண வயது வீதங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறபோழுது, மேலே கூறியுள்ள மூன்று புள்ளி விபரங்களால் அது வெகு கூடின நிகையிலிருக்கிறது என்பது புலனாகிறது. அத்தனை அதிகப் படியான மரண சேதத்திலிருந்தும், வருஷத்தில் 1,000-க்கு 5 வீதம், ஜனத்தொகை ஏறிக்கொண்டு வருகிறது. இதற்

குக் காரணங்கள் பல இருக்கலாம் இந்தியர்கள் பிள்ளைகளைப் பெறுவதில் கெட்டிக்காரர்களென்று சிலர் சொல்லுவர். ப்சி பட்டினியிலும் ஆண்மை வாய்ந்தவர்களென்று சிலர் பகருவர். எதுவாயினும், பால்ய விவாகம் ஒரு காரணமாயில்லாம லீருக்கமுடியாது. சாரதாச் சட்டத்தைக் கடுமையாய்க் கையாண்டோ அல்லது அதைவிடக் கடுமையான இன்னொரு சட்டத்தை உண்டுபண்ணியோ பால்ய விவாகத்தை ஒழிக்கவேண்டும். இல்லையானால், இன்னுமொரு இருபது முப்பது வருஷங்களுக்குள் இந்திய ஜனத்தொகை பயங்கரமாய்ப் பெருகிவிடும். அப்போது நமக்குச் சுயராஜ்யங் கிடைத்துவிட்டாலும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டமும் சாம்ராஜ்ய தேவையும் ஏற்படும்.

இதர நாடுகளிலிருக்கிற இந்தியர்கள், இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவரவேண்டிய காலம் வெகு தொலையிலில்லை. ஆங்காங்கு சுதேசிகளால் நடத்தப்படும் கொடுமை மிகுந்துவிட்டது. சுயராஜ்ய சர்க்கார், அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதைவிட, சுதேசத்திற்கு அழைத்துக்கொள்வது நல்லது என்று நினைக்கும். அப்போது இந்திய ஜனத்தொகை இன்னும் அதிகரிக்கும். அதற்குள்ளாகச் சிறிது முன்னெச்சரிக்கையோடு ஜனன விகிதத்தைக் குறைக்க ஏற்பாடு செய்துகொள்ளல்வேண்டும். இவ்வாறு நான் கூறும் போது, கர்ப்பத்தடையை ஆதரிக்கிறேனென்று எவரும் தவறாய் எண்ணிவிடக்கூடாது. செயற்கைக் கெர்ப்பத்தடைக்கு நான் பரம விரோதி.

மரண விகித அதிகமும், வயது விகிதக் குறையும் இந்தியாவி லீருப்பதற்குக் காரணங்கள் பல இருக்கலாம். பூகோள அமைப்பென்று சிலர் சொல்லுவர். சிதோஷ்ண

ஸ்திதியென்று பலர் பகருவர். அவைகளுங் காரணங்களா யிருக்கலாம். இந்தியாவின் பூகோள அமைப்பும் சீதோஷ்ண நிலையும், அவர்களெண்ணுகிறவாறு அவ்வளவு கேவலமானவைகளல்ல. அகிலத்திலேயே நமது நாடு அமைந்திருக்கும் இடம் நல்ல இடம். நமது நாட்டிலிருக்கிற சீதோஷ்ணமும் நல்லது. அவற்றால் அக்குறைகள் ஏற்பட வேறு வில்லை.

பின்னர்க் காரணங்கள் என்னவா யிருக்கலாம்? அனுமானத்தால் அறியவேண்டிய அவசியமில்லை. அனுபோகத்தால் அவைகளை நாம் அறிந்திருக்கிறோம். ஏன்? இன்று ஸ்தூலமாக அனுபவித்துக்கொண்டு யிருக்கிறோம்.

பாரதத் தாயின் வயிற்றிற் பிறந்த தூர்ப்பாக்கியமுடைய நம் தலையில்தானா இவ்விதியேற்படவேண்டும்? அறுவடைக் காலத்தில் பார்க்கலாம். நஞ்சை புஞ்சைகளில், வாய்க்கால் வரப்புக்களில் சிந்திச் சிதற்க் கிடக்கும் தானிய மணிகளைக் கொக்கு குருவிகளுக்கு முன்னால் பறந்தோடி விழுந்து பொறுக்கிக் கஞ்சி காய்ச்சிக் கொதிக்கின்ற கும்பியில் ஊற்ற உயிர்வாழ்கிறார்களே அது என்ன வயிற்றெரிச்சலான வாழ்க்கையில்லையா?

கோடையில், கொட்டிக்கிழங்கு சாணைக்கிழங்கு தாமரைக்கிழங்குகளை, வரண்ட ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் லெட்டியெடுத்தும் உதராக்கினிக்கு உணவூட்டுகிறார்கள். ஏறும்பும் கறையானும் எடுத்துச் சேமித்து வைத்திருக்கும் செலவுகளைத் தேடிச் கண்டுபிடித்து, வேகாத வெயிலில் நின்று வெட்டி, அவைகளிலுள்ள புல்லரிசிகளையும், புல்லிய தானியங்களையும் மண்ணுடன் வாரிபெடுத்துச்சென்றும் வயிறு வளர்க்கிறார்களே, அதுவும் ஒரு வன்கொடுமையான

ஜீவனமில்லையென்று யாரேனுஞ் சொல்லமுடியுமா? மாரிக் காலத்தில் சேறு சகதிகளில் வசிக்கும் நண்டு நத்தைகளைப் பிடித்துத் தின்றும் ஜீவிக்கிறார்கள்.

கல்லும் முள்ளுஞ் செறிந்த காடுகளில், காததூரத்துக் குக் காததூரம் கால்நோகச்சென்று, ஒடியும் சுள்ளியும் ஒடித்து, அண்டையூர்களில் உச்சியெரியச் சும்மாடுமின்றிச் சுமந்துசென்று விற்றுக் காலங்கழிப்பதும் ஒரு கண்ணா யில்லையா?

இவ்விதம் பாரததேவியின் மக்கள் 10 கோடி பேர், திராப் பசித் தியால் வெந்து புழுக்கி வருந்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உழைப்போ இங்கே சொல்லுந்தரமல்ல. பசியால் வற்றி உலர்ந்து, கண்கள் குழிவிழுந்து, கன்னங்கள் ஒட்டிக்களைப்புற்றிருக்கும் சரீரம், உழைப்பால் உலகில் எத்தனை நாள் ஊன்றி நிற்கமுடியும்? நெற்றி வேர்வை நிலத்தில்கிழ விவசாயத்தில் அரும்பாடு படுவார்கள். அப்போது அவர்கள் உடல், கடு வெயிலில் வறுபடும்; மழையில் நளையும்; பனியில் துவளும்; வாடையில் ஆடையின்றி நலியும். இத்துடன் உழைப்பும் அதிகம்.

பிளேக், காலரா, வைரூரி முதலிய தொத்து நோய்கள், வருஷந்தோறும் தவறாமல் மாறி மாறிச் சாரியடிக்கும். இவைகள் ஆண்டுதோறும் லெட்சாதி லெட்சமாய் அள்ளிச்செல்லும். இங்கிலிஷ்காரர்கள் இந்தியச் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிப்பதுபோல இந்த நோய்களும் ஏராளமான உயிர்களைக் கொள்ளையிடுகிறது. வைத்திய சுகாதார வசதியோ ஆண்டவன்தான். குடியிருக்கிற ஜாகாவும், ஜல வசதியும், தொத்து நோய்க்கு உரிய தோழர்களாயிருந்து துணை புரியும்.

இவைகள் தான், இந்தியாவில் மரண விகிதம் வளர்வதற்கும், ஆயுள் விகிதம் அருகுவதற்கும் ஆதி பீஜங்கள். இதர நாடுகளில் இவைகள் தலைகாட்டா நிரூப்பதற்கோ, தலையிட்டால் தவிர்ப்பதற்கோ ஏற்ற சாதகங்கள் சமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்தியாவில் அப்படிக்கில்லை. இனிமேல் தான் ஏற்படுத்தவேண்டும். அப்போது இக்குறைகள் இரா. குறைகள் சுயராஜ்ய இந்தியாவில் வெகு வேகமாய்க் குறைக்கப்படும்.

கல்வித் திட்டம்.

கல்வி, இந்தியாவில் ரெம்பக் குறைவென்று ஏற்கெனவே கூறியிருக்கிறேன். இதர நாடுகளில் படிப்பாளியிருக்கிற சதவிகிதத்தோடு (நூற்றுக்கு இத்தனைமென்று) இந்தியப் படிப்பாளிகளின் சதவிகிதத்தை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கிறபோது, இது வெகு தெளிவாய் கிளங்கும்.

கல்வி விகிதம்.

இந்தியா	...	...	9
அமெரிக்கா	...	...	95
பிரிட்டன்	...	...	98
ஜப்பான்	...	...	99

இந்த விகிதத்தை இன்னும் கொஞ்சம் விரிவுபடுத்திப் பார்த்தால், நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொரு பேரும், மொத்தத்தில் 32 கோடி ஜனங்களும், இந்தியாவில் தற்குறிகளாயிருக்கிறார்களென்பது தெரியவரும். இதற்குக் காரணம், இந்தியர்கள் முட்டாள்களென்பதல்ல. அரசாங்கம் அசிரத்தையா யிருக்கிற தென்பதுதான்.

அசிரத்தையென்று சொன்னேன் ? இல்லை. வேண்டுமென்றே இவ் வரசாங்கம் இந்தியர்களைக் தற்குறிக்களாக வைத்திருக்கிறது. இது எவ்வளவு விபரீதம் பாருங்கள் !

இற்றைக்கு 125 வருஷங்களுக்கு முன்னதாகவே கல்வியின்மை இந்தியாவி லிருந்தது. அதை நிவர்த்திக்க இந்தியர்கள் அப்பொழுதும் துடித்தார்கள். பார்லிமெண்டில் புகார் பிறந்ததுமுண்டு. அப்போது அதாவது 1813-ம் ஆண்டில் சர் ஜான் மால்சோம் என்பவர், “இந்தியாவுக்குக் கல்வி வசதி செய்குகோடுப்பது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம், தன்னைத்தானே தற்கோலை செய்குகோள்வதை யொக்கும்” என்றார்.

பின்னர் ராஜதந்திரி மெக்காலேகூட “இந்தியர்களின் ஆசையை எழுப்பாமல் அவர்களுக்குக் கல்வி கொடுக்க முடியுமென்று எண்ணுகிறீர்களா ? நியாயமான உரிமைகளைக் கொஞ்சமாவது கொடுக்காமல், அத்த ஆசையெழுச்சியை அடக்கவும் முடியுமா ?” என்று பார்லிமெண்டைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

1880-ம் ஆண்டில் ஷிக்டோரியா மகாராணியின் பேரன் ஜூல்பர்ட் லிக்டர் இளவரசன், இந்தியாவுக்கு விஜயஞ் செய்தபோது, புனா நகரம் அவரை அநி கிமிரிசையாய் வரவேற்றது. வரவேற்புப் பந்தலின் மணிவாசல் முகப்பில் கட்டப்பட்டிருந்த வெற்றி வளைவில் “நாங்கள் சந்தோஷ சமுதாயமாயிருக்கிறோமென்று பாட்டியிடம் சொல்லுங்கள்! ஆனால் பத்தொன்பது கோடிபேர் (19,00,00,000) படிப்பில்லாம லிருக்கிறோம்” என்று எழுதப்பட்டிருந்தது.

(32)

“இந்தியாவில் தேசியக் கிளர்ச்சி அதிகரித்துச், சுதந்திரத்துடிப்பு அதன் மீறிவிட்டதற்கு ஆங்கிலக் கல்விதான் காரணம்” என்று சர்ச்சில் கம்பெனியார் கூறுகிறார்கள். அதென்னவோ வாஸ்தவந்தான். ஆங்கில அரசாங்கத்தின் கண்ணில், விரல்விட்ட டாட்டுகிற காந்தஜீ வகையராத் தேசாபிமானிகளெல்லாம் ஆங்கிலங் கற்றவர்கள்தான். ஆங்கிலக் கல்வி ஆங்கிலர்க்கே பகையாய் முடிந்தது என்பதற்குப் பிரமாணமிருந்தாலும், உலகமறியாத அஹிம்ஸா தர்மத்தை அரசியலிற் புகுத்தியதற்குச், சர்ச்சில் கூட்டம் என்ன கூறுகிறது? உள்ளத்துடிப்பும் உணர்வும், பாஷையால் வருவதல்ல. சுதந்திர தாகம் தானாகவே யேற்படுவது. அதற்குக் கால தேச இடமென்பது கனவிலுமில்லை.

இந்தியாவில், கல்விக்காகச் செலவிடப்படும் பணம் ரெம்பக் குறைவு 1916-17-ம் ஆண்டில் பதினொருகோடி ரூபாதான் கல்விக்காகச் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது மொத்த இந்தியரில் தலையொன்றுக்கு வருஷம் ஒன்றுக்கு 7 அணா வீதம் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. பள்ளிக் கூடம் போய்ப் படித்துவந்த ஜனசங்கியையில், தலைக்கு 14 ரூ 4 அணா வீதம் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. அதே ஆண்டில் கானடாவில் நபர் 1-க்கு 104 ரூபாவும், அமெரிக்காவில் 114 ரூபாவும் செலவிடப்பட்டிருக்கின்றன.

விபரபர சிற்பக் கலைகள், இந்தியாவில் மிக மிகக் குறைவாய்ப் போதிக்கப்படுகிறது. 1917-18-ம் ஆண்டில், அகில இந்தியாவிலும் 16,594 பேர்கள் தான் அத்துறையில் பயிற்சி செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

பெண் கல்வியைப்பற்றிப் பேச்சேயில்லை. மேலே கூறியுள்ள புள்ளி விபரங்களிலிருந்து இந்த வட்சணத்தையும்

ஒருவாறு அறிந்துவிடலாம். ஏற்றஞ் சுருக்கமாய் இந்தியா விஸிருக்கிற பள்ளிக்கூடஞ் செல்லும் பருவமுடைய இரண்டரைக்கோடி (2,50,00,000) பையன்களில் 75 லட்சம் பேர்களும், இரண்டுகோடி (2,00,00,000) பெண் குழந்தைகளில் 15 லட்சம்பேர்களுந்தான் படித்து வருகிறார்களென்பது எவ்வளவு பரிதாபம் !

பிரிட்டிஷ் இந்தியா முழுமையும் 1917-18-ம் ஆண்டில் 1,46,203 ஆரம்பப் பாடசாலைகள் தா னிருந்திருக்கின்றன. அவற்றில் 58,18,730 குழந்தைகள் படித்திருக்கின்றனர். அவர்களில் 51,88,411 பேர் ஆண்கள்-5,30,319 பெண்கள். இவ்விவரப்படி, இந்தியாவி லிருக்கிற உயர்தர, மத்திய, ஆரம்ப பாடசாலைகளையும், கலாசாலைகளையும், ஏனைய கல்லூரிகளையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் 1,717 பேருக்கு ஒன்று வீதம் ஆகிறது. பத்திரிகை வளர்ச்சியைப் பார்ப்போம்.

பத்திரிகை வளர்ச்சி.

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் அளக்குங் கருவியாக அந் நாட்டுப் பத்திரிகைகளிருக்கின்றன. அவற்றை வளர்ப்பதும் அவைகள்தான் ; அளப்பதும் அவைகள்தான்.

உலகத்தையே குலுங்கச் செய்துவிட்டது சென்று போன ஐரோப்பிய யுத்தம். பின்னர் உலகில் ஓர் உதயந் தோன்றிற்று. மக்களிடையே ஒரு நவீன உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. மகிமையின்றி மதிப்பாரற்றுக் கிடந்த சில சுதந்திர மற்ற தேசங்கள், அம்மகாயுத்தத்தின் பின்னர் விடுதலைபெற்றன. ஏற்கெனவே சுயாதீனமாயிருந்த நாடுகள், அந்தஸ்தில் அளவில் ஆஸ்தியில் ஆற்றலில் அதிகரித்துவிட்டன. சில வல்

லரசுகள், சில நல்லரசுகளுக்குச் செய்த கஷ்டங்களை, அகில உலகமும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தது. முடியரசின் தன்மையையும், குடியரசின் நன்மையையும் உலக மக்கள் பட்டவர், தத்தனமா யறிந்தனர். சுருங்கச் சொன்னால் அப் போருக்குப்பின் உலகில் எத்தனையோ மாறுதல்கள் ; எத்தனை எத்தனையோ இயக்கங்கள். அவைகளிலே பத்திரிகையும் ஒன்று.

இப்பால் பத்திரிகையின் வளர்ச்சி வேகம்; மகா வேகமென்றே சொல்லவேண்டும். யுத்த தருவாயில் காவியங்களைக் காட்டிலும் புராணங்களைப் பார்க்கிலும் கதைகளினின்றும் பத்திரிகைகளையே அதி ஆவலுடன் படிக்கத் தொடங்கினர். ஐரோப்பிய யுத்தத்தின் வெற்றிக்குக் காரணம், சேனைகளென்று சிலர் செப்புவர். குண்டு துப்பாக்கி பிரங்கிகளென்று சிலர் கூறுவர். விஷக்காற்றென்று விளம்புவர். ஆனால் அல்ல; அவைகளல்ல. பத்திரிகைகளே காரணமென்று ஒருவர் பகர்கிறார். பத்திரிகைகளுக்கு இவ்வாறு அபார சக்தியிருக்குமாயின், அவைகளின் உபயோகத்தைப்பற்றியும், இந்தியாவிலும் இதர நாடுகளிலும் எவ்வாறு இப்பொழுதிருக்கிற தென்பதைக்குறித்தும் கவனிக்கவேண்டியது, சுயராஜ்ய இந்தியாவுக்குப் பொருத்தமற்றதாகவிடாதென்றே எண்ணுகிறேன்.

உயர்ந்த விஷயங்களை உதவுவ திருக்கட்டும். சிந்தைக்கினிய செவிக்கினியவற்றைத் தேடியளிப்ப திருக்கட்டும். குற்றங் குறைகளைக் கடிந்து, நல்லவைகளைப்போற்றி, யோக்கியர்களை ஆதரித்து, அயோக்கியர்களை அடக்கி, நீதிமிக்க மன்னன் போன்று நடப்பது பத்திரிகை யன்றோ? உலக முன்னேற்றத்தின் பொருட்டுப் பற்பல துறைகளில் இறங்

கிப் பெருந்தொண்டாற்றுவதும் பத்திரிகையல்லவா? சிங்களான விஷயங்களில் வழிகாட்டுவதும் அது. அனைத்தையும் அறிந்த அறிஞன் போன்று அபிப்பிராய மளிப்பதும் அது. அரசாங்கங்களை ஆக்குவதும் அது; அடக்குவதும் அது; அழிப்பதும் அது. உடன்படிக்கைகளை உண்டாக்குவதும் உறுதி செய்வதும் உடைத்தெறிவதும் அது. சண்டை சச்சரவுகளைக் கிளப்புவதும் சமாதானம் நிலவச் செய்வதும் அது. உலக எழுச்சியை உண்டாக்குவதும் ஒடுக்குவதும் அதுதான்.

சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்குமுன் மங்கி மாசுபடிந்து கிடந்த ஜப்பான், இப்பொழுதிருக்கும் நிலைமை யென்ன? அஷ்ட ஐஸ்வர்யங்களுடன் ஆதிக்கம் பெற்றுவிட்டது. உலகம் போற்றும் வல்லரசுகளில் ஒன்றாயிருக்கிறது. உதய பாணுவின் கொடியை உயர்த்தி உலகத்தை விழுங்கப் பார்க்கிறது. 1923-ல் அங்கு ஏற்பட்ட பூகம்பத்தால் அளவற்ற நஷ்ட கஷ்டங்களுக்காளாயிற்று. அதைக் கண்ட அமெரிக்கா கானடா ஆஸ்ட்ரேலியா பிரிட்டன் முதலிய தேசங்கள், தங்களுக்கு வியாபாரத் துறையிலும், ராஜ்ய விஷயத்திலும் பலம்படைத்த போட்டியாயிருந்த ஓர் தேசம், இனித் தலை நிமிர்ந்து பார்க்காது தொலைந்தது என்று மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுற்றன. அம் மகத்தான கஷ்டங்களை யெல்லாம், தன் திறமையால் தனக்குத் தானாகவே சமாளித்துத் தன் நாட்டுக் கண்யதைகளைக் காப்பாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. காரணம், ஜப்பானியர்களின் தேசாபிமானத்தோடு பத்திரிகாபிமானமேயாம். பத்திரிகையின் பெருமையை ஒரு சிற்றும் உணராதிருந்த அச்சிறு நாட்டில், தற்பொழுது 4,000 துதுக்கதிகமான பத்திரிகைகள் பரவிவிட்டன. பத்திரிகை அரசரான லார்டு ஷர்த் கிளிப், கீழ்நாட்டின்

இங்கிலாந்து என்று சொல்லுகிற ஜப்பானைப் பார்ப்போமென்று சென்றபோது, அங்கு பிரசுரமாகும் தினசரிகளைக் கண்டு திகைத்துப்போய்விட்டாராம். அங்கே பத்திரிகையின் சிறப்புகள் எவ்விதமிருக்குமென்பதை எண்ணுங்கள்.

சமீபகாலக் கணக்குப்படி அமெரிக்காவில் பத்திரிகையின் வேகத்தைப் பாருங்கள். 2,441 தினசரி. (இவற்றில் காலிப் பத்திரிகை 720, மாலைப் பத்திரிகை 1,721.) 13,660 வாரப் பத்திரிகைகள். வாரம் இருமுறை 582. வாரம் மூன்று முறை 94. மாதம் இருமுறை 450. மாத சஞ்சிகை 3,517. இருமாதப் பத்திரிகைகள் 120. கால் ஆண்டுப் பத்திரிகைகள் 410. இன்னும் பல வகையில் 80. இவைகளன்னியில் ஆண்டு வெளியிடுகளும் இருக்கின்றன.

கிரீன் லாண்டு என்பது ஒரு தேசம். அது வட துருவத்திலுள்ளது. அங்கே எஸ்கிமோ என்றதோர் ஜாதியார் வசிக்கிறார்கள். அவர்களின் வீடுகள், பனிக்கட்டிகளால் செய்யப்பட்டவைகளாம். அவர்களின் ஆடைகள், வேட்டையாடப்படும் ஜந்துக்களின் சர்மங் (தோல்) கள்தானும். இவர்கள் மிகக் குள்ளர்களாம். கொடுங் குளிரான அத்தேசத்தின் பனிமலைகள், அந்நாட்டுச் சமாசாரப் பத்திரிகையின் ஆவேசத்தைத், தணித்துக் குளிரச்செய்து பனிக்கட்டியாக்க முடியவில்லை. இவ்வாறு அந்நாட்டு மக்களிடையே, பத்திரிகாபிமானம் பரவியிருக்கிறது! சொற்ப ஜனத்தொகை கொண்ட எஸ்கிமோ ஜாதியாரிடையிலும் பல பத்திரிகைகள் பரவிக்கொண்டிருக்கின்றன வென்று தெரிகிறது. அரை குறை நாகரிகம் அடைந்தவர்களுக்குக்கூட பத்திரிகாபிமானம் உண்டாயிருக்கிறது என்பதற்கு எஸ்கிமோ ஜாதியார் ஓர் ஏற்ற உதாரணமா யிருக்கிறார்கள்.

ஐப்பாணயர்வுக்கும் அமெரிக்க ஐஸ்வர்யத்துக்கும், பிரிட்டன் பெருமைக்கும், இன்னும் எத்தனையோ நாடுகள் பல வழிகளிலும் முன்னேற்றக்கொண்டு செல்வதற்கும் பத்திரிகைகளே ஆதாரம். நாட்டின் விடுதலைக்குப் பத்திரிகை போன்றதோர் சாதனமில்லை; இல்லை. இது பத்திரிகையும்கூட. பத்திரிகையுலகம். நம்நாட்டிலோ?

இந்தியாவில் பத்திரிகைகள் மிக மிகக் குறைவு. காரணம் இந்தியா முன்னேற்ற மடையாததுதான். 33 கோடி ஜனங்களுக்கு 1917-18-ம் ஆண்டில் 3,978-பத்திரிகைகளே யிருந்தன. அதாவது 10 லட்சம் பேர்களுக்குப் பன்னிரண்டு பத்திரிகைகள் வீதம். அமெரிக்காவில் அதே 10 லட்சம் பேர்களுக்கு 225 பத்திரிகைகளும், பிரிட்டனில் 190-ம், ஐப்பாவில் 50-ம் இருந்திருக்கின்றன. அந்நாடுகளில் அவைகள் ஜனங்களைப் பல துறைகளில் பயிற்றுவிக்கும் சாதனங்களாக யிருக்கின்றன. இந்தியாவில் அவைகள் அரசாங்கத்தினதாய் பெருமலும் அச்சச் சட்டத்தால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டும் வருகின்றன. சுயராஜ்ய இந்தியாவில் இந்திபந்தனைகள் அநேகமாக யிரா.

இராணுவம்.

இந்தியாவில் இராணுவப் பயிற்சி இல்லவே யில்லை. அவ்வாற்றினதும் இராணுவத்திற்காக இந்தியாவைப்போல் செலவிடும் தேசம் உலகத்தில் வேறெதுவுமில்லை. வருஷம் வருஷம் 64 கோடி ரூபா இந்தியப் பாதுகாப்பிற்காகச் செலவழிக்கப்படவேண்டிய அவசியமுமில்லை. பிரிட்டிஷ் தீவுகளையும், பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தையும் இந்தியா தனது பங்குக்கு மேல் அதிகமாய்ப் பாதுகாத்துக்கொண்டு வருகி

றது. 1913-14-ம் ஆண்டில் இராணுவ அதிகரிப்பு உலகத் தில் உச்சஸ்தானம் அடைந்திருந்தபோதுகூட இதர நாடுகள் இந்தியா அத்தனை பணம் செலவழிக்கவில்லை.

வருஷம் ஒன்றுக்கு இராணுவச் செலவீனம்.

இந்தியா	...	4	கோடி	பவுன்
அமெரிக்கா	...	3	"	"
பிரிட்டன்	...	2 $\frac{3}{4}$	"	"
ஜப்பான்	...	$\frac{3}{4}$	"	"

விவசாயம்.

தற்கால விவசாய நிலைமையைப்பற்றிக் கவனிப்போம். இந்தியாவை ஒரு கண்டமென—பரத கண்டமெனப் பெருமையுடன் நாம் பகருகிறோம். “இந்தியாவும் ஒரு தேசமா?” என்று, ஒரு காலேஜின் பிரின்ஸ்பால் வியாக்கியானம் செய்தாராம். நமது தேசத்தின் ஸ்திதி எவ்வளவு கேவலத்திலிருக்கிறது பாருங்கள் !

இந்தியா விவசாய தேசம். இந்தியர் வெகு பேர் விவசாயத்திலேயே சார்ந்திருக்கிறார்கள். இந்தியரின் ஜனத்தொகை 36 கோடி என்றால் விவசாயத்தில் மட்டும் 29 கோடி பேரிருக்கிறார்கள். சமஸ்தானங்களை நீக்கிப் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் 10,93,074 பத்து லட்சத்துத் தொண்ணூற்று மூவாயிரத்து எழுபத்து நாலு சதுரமைல் விஸ்தீரணமுள்ள பூமியிருக்கிறது. இதில் இருபோகமும் விநியக்கடியதும் சேர்ந்து இருபத்தாறரைக் கோடி (26,50,00,000) ஏக்கர் விளை நிலமிருக்கிறது.

இதில் நாலே முக்காற்கோடி (4,75,00,000) ஏக்கர்கள் நஞ்சை. இன்னும் பயிர் செய்யக்கூடியது 15 கோடி ஏக்கர்.

கூடுதல் விளைவையும் குறைந்த விளைவையும் ஈவு செய்து சராசரிப்படுத்தினால், நஞ்சை வருமானம் ஏக்கர் 1-க்கு வருஷத்தில் 50 ரூ கிடைக்கிறது. புஞ்சையில் ஏக்கர் 1-க்கு 15 ரூ கிடைக்கிறது. ஆக இரண்டிலும் சராசரி வருமானமாய் ரூ 32-8-0 ஆகிறது. இந்நாட்டில் ஒவ்வொரு விவசாயியும் பயிரிடுகிறது சராசரி முக்கால் ($\frac{3}{4}$) ஏக்கர்தான். நமது நாட்டிற்குக் கிரமமாய் வேண்டிய உரம் 43 கோடி டன். இப்போது உபயோகிப்பது $1\frac{1}{4}$ கோடி டன். அதிகமான உரம் அயல் நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதால், நமக்கும் போதியபடி உரம் கிடைப்பதற்கில்லை.

இந்தியாவில் நாள் 1-க்கு நபர் 1-க்கு சராசரி வருமானமோ ரூ 0-1-9. கானடாவில் நபர் 1-க்கு ரூ 1-12-0, இங்கிலாந்தில் ரூ 2.0.0 ஆஸ்திரேலியாவில் ரூ 2-4-0 அமெரிக்காவில் ரூ 3.0.0 கிடைக்கிறது. பயிரிடப்படும் ஏக்கர் 1-க்குச் சராசரி 9 பைஸா வீதமும், ஜனத் தொகையில் தலை 1-க்கு 8 பைஸா வீதமும் இந்திய சர்க்காரால் செலவு செய்யப்படுகிறது. மாகாண சர்க்கார் வரும்படியில் ரூ 100-க்கு 1 ரூ வீதமும், மத்திய சர்க்கார் அதைக்காட்டிலும் குறைவாகவும் செய்கிறார்கள். இங்கு ஒருவனுடைய வருஷ வருமானம் 30 ரூபாய்க்கும் குறைவாக இருக்கையில் ஒவ்வொருவனும் சராசரி ரூ 6-1-0 வரிச்செலுத்துகிறார்.

அமெரிக்காவில் சராசரி ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் விவசாயஞ்செய்ய 45-8-0 ஏக்கர் நிலமும், ஆஸ்திரேலியா

கில் 27-6-0 ஏக்கரும், பிரிட்டலில் 31 ஏக்கரும், தென் னாப்பிரிக்காவில் 6-1-0 ஏக்கர் நிலமும் இருந்துவருகின்றன. இத்துடன் அங்கே சாஸ்திரீய விவசாயம் செய்து 1 மடங் குக்கு 10 அல்லது 20 அல்லது 50 மடங்கு விளைச்சலைப் பெருக்குகிறார்கள். ஆனால் அடிமை இந்தியாவிலோ?

இந்தியா இப்போது ஒரு கடன்கார தேசம். அது கடனாளியாயிருக்கிறது. அயல்நாட்டுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் சுமை அதன் தலையில் அதி பாரமாய் ஏறியிருக்கிறது. தேசத்தின் பேரால் 1,300 கோடிக்கடிகமான கட னிருக்கிறது. கடனால் தகிக்கப்பட்டுப் பரிதபிக்காத ஒரு கிராமமேனும் இல்லை. கடனுக்குள் மூழ்காத குடும்பங்கள் எங்கோ ஏதோ இருக்கும். கடனால் விவசாயிகள் கலங்கிக் கொண் டிருக்கிறார்கள்.

நிலச்சுவான்தார்க ளிடம் கடனாளியா யிருப்பதால் விவசாயி இருவித அடிமையாகிறான். ஒன்று பிரிட்டி ஷுக்கு, மற்றொன்றுநிலமுடையாருக்கு. இத்தகைய விவசா யியிடம் விளைபுரியும் தொழிலாளிகளைப்பற்றி என்ன சொல் லலாம்? விவசாயிகளுக்கும் விவசாயத் தொழிலாளிகளுக் கும் விமோசனம் என்றோ? அறியாமை ஒரு பக்கம், வரிச்சுமை இன்னொரு பக்கம். கடன் மற்றொரு பக்கம், ஒரு பக்கம் சுகவீனம். அடிமைத்தனம் வேறொரு பக்கமா கக் குடியானவர்களை வாட்டி வதக்கிக் கொண் டிருக்கின் றன.

சுயராஜ்ய இந்தியா, இவைகளை அடியோடகற்றும். இப்போதிருக்கிற பரிதாபகரமான நிலைமைகள் பார்க்கமுடி யாது. அவர்களின் நிலை, யாண்டும் யாங்கும் உச்சஸ்தானம்

வகிக்கும். இதற்கு உதாரணம் தற்போதைய காங்கிரஸ் கவர்ன்மெண்டை நோக்குங்கள்! அப்போது தெரியும்! தான் ஒரு பெரும் பூதத்தின் பேழ்வாயில் பிடியுண்டு பிதுங்கமுடியாதிருக்கிற நிலையிலும், தன் சக்திக்கு மேலான வழியில், சம்சாரிகளின் கஷ்டத்தைச் சம்பிரதாய ரீதியில் தன் ஞாவதற்குத் தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்று.

நில வருமானம்.

இந்தியா	...	37½	கோடி பவுன்
அமெரிக்கா	...	427¾	,, ,,
ஐப்பான்	...	30	,, ,,
கானடா	...	25	,, ,,
பிரிட்டன்	...	24	,, ,,

மேலே கூறியுள்ள புள்ளி விபரத்தை விளை நில விஸ்தீரணத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! இந்தியாவில் விவசாய வருமானம் வெகு கேவலமாயிருக்கிறதென்பது அப்போது விளங்கும்.

கைத் தொழில்.

கைத்தொழிலை நினைக்கிறபோது கண்ணீர் வருகிறது. கிரேக்க தேசத்தோடும், ரோமராஜ்யத்துடனும், அவைகள் கிரேஷ்டமாயிருந்த காலத்தில் வர்த்தகத் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு, தமது கைத்தொழிற் சரக்குகளை ஏகபோகமாய் விற்பது, ஆண்டு அனுபவித்து வந்த இந்தியா, எவ்வளவு சொற்பகாலத்தில் இப்படிப்போய்விட்டது? அதன் நெசவுத் தொழில் மீசுரந்தானென்ன? சிற்பக் கலையின்

சிறப்பென்ன? இவைகளை யெல்லாம் இனியொருதரம் நாம் பார்க்கப்போகிறோமா? ரணகளத்தில் மானவ (மனித) தர்மத்தை மதித்த மக்கள், வியாபாரத்தில் துலாக்கோல் போல் இருந்தார்கள். மோச நாசம் கம்பளி வேஷம் இல்லை.

இந்தியாவில் சொந்தமாக எவ்வளவு பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன என்பதற்கு உண்மையான புள்ளி விபரங் கிடைக்கவில்லை. ஒருவாறு பார்க்கிறபொழுது, விவசாய வருமானத்தில் ஐந்திலொரு பங்காய் அளவிடலாம்.

இந்தியா, கைத்தொழிலுக்கேற்ற இடம். கைத்தொழிலாளர்களென்று ஒரு வகுப்பு அவசியமில்லை. விவசாயிகளே கைத்தொழிலையுஞ் செய்வலாம். கைத்தொழிலாளிகளே விவசாயத்தையும் நடத்தலாம். முழுதும் விவசாயத்திலும் அல்லது முழுதும் கைத்தொழிலிலும் சார்ந்திருப்பதைவிட இரு தொழில்களையும் கலந்து செய்வது காலத்துக்கேற்றவாறு இலாபத்தைத் தரும். மேலும், ஒரு சாராரையின்னொரு சாரார் எதிர்பார்க்கவேண்டுமென்கிற அவஸ்யமுமில்லை.

அமெரிக்காவில் வருஷ வீதம், தலைபொன்றுக்கு விவசாயத்தால் 40½ பவுளும், கைத்தொழிலால் 46 பவுளும் வருஷ வருமானமாகக் கிடைக்கிறது. கானடாவில் விவசாயத்தால் 29½ பவுளும், கைத்தொழிலால் 72½ பவுளும் கிடைக்கிறது. இம்மாதிரி இந்தியாவிலும் ஏன் கிடைக்காது? இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. சுயராஜ்ய இந்தியாவிற்கு கிடைக்கும்படி செய்யலாமல்லவா? அப்பொழுது விவசாயிகளும் தொழிலாளரும் எவ்வளவு சுபிட்சமாயிருப்பார்கள்? எப்படிப்பட்ட வாழ்வு வாழ்வார்கள்?

ஆலைத் தொழிலும், இதர நாடுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்படுகிறபொழுது அவ்வளவு சிலாக்கியமாயில்லை.

ஏற்றுமதி யிறக்குமதி.

ஒரு நாட்டின் செல்வ நிலை, அந் நாட்டின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி அளவையும் சரக்கையும் பொறுத்திருக்கிறது. ஏற்றுமதி அதிகமாகவும் இறக்குமதி குறைவாகவும் இருக்கிற நாட்டில், ஏற்றுமதி செய்யப்படும் பொருள், மூலப் பொருளாயில்லாமல் உற்பத்திப் பொருளா யிருக்குமானால், அந்நாடு அதிகச் செல்வவளநாடா யிருக்கவேண்டும். ஏற்றுமதி யத்தனையும் வெறும் மூலப்பொருளா யிருக்குமானால் அது வறுமை நாடா யிருக்கவேண்டும். இதற்கு உதாரணம் இந்தியா.

ஒரு நாட்டின் இறக்குமதி முழுதும் மூலப்பொருளா யிருந்தால், அது அவசியம் குபேரனாகவே யிருக்கவேண்டும். எந்த நாட்டில் இறக்குமதி அத்தனையும் உற்பத்திப் பொருள்களா யிருக்கின்றனவோ அது அவசியம் தரித்திர தேசமாகவே யிருந்து திரும். இதற்கும் உதாரணம் இந்தியா.

இந்தியா, பருத்தி ஊரி சணல் கோதுமை போன்ற மூலப்பொருள்களைப் பிரிட்டன் முதலிய தேசங்களுக்குக் குறைந்த விலையில் விற்ப், பிற நாடுகளிலிருந்து துணிதூல் சாயம் சாக்கு ரொட்டி முதலிய உற்பத்திப் பொருள்களை அதிக விலைக்கு வாங்குகிறது. இதுதான் கைத்தொழில் வீழ்ச்சிக்கும் வர்த்தக வீழ்ச்சிக்குங் காரணம். உற்பத்தி செய்யும் சக்தி, இங்கு முழுதும் அழிக்கப்பட்டிருக்கி

றது. தனக்கு வேண்டியதைத் தானே செய்துகொள்ளக் கூடிய தன்மையையும் இந்தியா இழந்துவிட்டது. இதனால் இரண்டுவித நஷ்டங்க ளேற்பட் டிருக்கின்றன. ஒன்று மூலப்பொருள்களைக் குறைந்த விலைக்கு விற்ப் பு உற்பத்திப் பொருள்களைக் கூடிய விலைக்கு வாங்குவது. மற்றொன்று, கைத்தொழிற் கூலியைத் தானடையாமல் அயல் நாட்டா ரடைவது.

கப்பல் தொழில்.

இது ஒரு பெரிய தொழில். நீரையும் நிலத்தையும் இணைக்குந் தொழில். மூன்று பங்கு நீர்ப்பாப்பு முழுமையும, ஒரு பங்கு நிலப்பரப்போடு ஒன்று சேர்க்குஞ் சக்தி கப்பலுக்குத்தா னிருக்கிறது. கடல்படு திரவியங்களை உலகத்துக்கு உதவுவதும், உலகத்துப் பொருள்களை ஒரு நாட்டிலிருந்து ஒரு நாட்டுக்குக் கொண்டு போவதுங் கப்பல்கள்தான். அவைகளில்லாமல் உலகம் நடவாது. முற்காலத்திலுஞ் சரி, இக்காலத்திலுஞ் சரி, கப்பல் தொழில் எல்லா நாடுகளிலுந் தேவையா யிருந்து வருகிறது. பிற்காலத்திலும் அப்படியேதான்.

புராதன இந்தியாவில், கப்பல்கள் பெருவாரியா யிருந்திருக்கின்றன. கிழக்கிந்தியக் கம்பெனியார் இந்தியாவுக்கு வந்தபோதும் இங்குக் கப்பல்களுக்குக் குறைவில்லை. இந்தியாவிலிருந்து வியாபாரப் பொருள்கள் இங்கிலாந்துக்கு, இந்தியக் கப்பல்களில் வாடகை கொடுத்து ஏற்றிச் செல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

இந்தியக் கப்பல் தொழில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதைப் புனருத்தாரணஞ் செய்து புதுக் கப்பல்கள் கட்டு

வதற்கு இந்தியாவில் ஆதரவில்லை. இந்தியக் கடற்கரைகளில் கப்பலோட்டுவதைக்கூட இந்தியாவிலிருக்கிற ஆங்கில அரசாங்கம் அனுமதிக்க மறுக்கிறது. ஹாஜி மஸூதா அதேபோலியானதற்கும் அதுதான் காரணம்.

சுதேசிக் துடிப்பு இந்திய எண்ணத்தில் அரும்ப ஆரம்பித்தபோதே கப்பல் தொழில் சிந்தனையும் எழுந்தது. 1905-ம் ஆண்டில் தென்னாட்டுத் தேசிய மணி-வீர விளக்கு, வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, தூத்துக்குடியில் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை ஆரம்பித்தார். அதை அரசாங்கம் அழித்துவிட்டது.

கப்பல் தொழிலுக்குச் சர்க்காரின் சலுகையும் ஆதரவும் அதிகம் வேண்டும். கானடாகூட ஒருகாலத்தில் இந்தியாவைப்போல்தான் விரிந்தது. கப்பல் கட்டுவதற்கும், அயல்நாட்டு வர்த்தகம் நடத்துவதற்கும், அந்த தேசத்து அரசாங்கம் ஆதரவளித்தது. அதனால் அங்குக் கப்பல் தொழில் அதிகம் விர்த்தியாகி யிருக்கிறது. பிரிட்டனும், அமெரிக்காவும், ஜப்பானும் இந்தத் தொழிலில் எவ்வளவோ மீசாமடைந் திருக்கின்றன. இந்தியா, சமீபகாலத்தில் இத்துறையி லிறங்குமென்று எதிர்பார்க்க இடமில்லை. இதுவும் சுயராஜ்ய இந்தியாவிலேதான் செய்யப்படல் வேண்டும்.

வங்கித் தொழில்.

ஒருவிதமாய்ப் பார்த்தால் வங்கித் (Bank) தொழில் இந்தியாவுக்குப் புதிதாகவு மிருக்கலாம், புராதனமாகவு மிருக்கலாம். தனவணிகர்கள் நடாத்துகிற தனிப்பட்ட லேவாதேவியும் வங்கித் தொழில்தான். மேனாட்டார் நடத்

துகிற கூட்டுறவுக் கம்பெனி முறையும் வங்கிக் தொழில் தான். தனிப்பட்டதோ கூட்டுறவு கொண்டதோ, இரண்டும் நானாயத்தோடு கூடிய வட்டித் தொழிலேயானாலும் நாட்டு வர்த்தக கைத்தொழில் அபிவிருத்திக்கு அது அதிக உபயோகமா யிருக்கிறது. நாட்டின் பொதுத் தேவைக்குத் தனிப்பட்ட லேவாதேவியைவிடக் கூட்டுறவு வங்கி முறையே சாலச் சிறந்ததா யிருக்கிறது.

1917-ம் ஆண்டில் இவ்வளவு பெரிய இந்திய தேசத்தில் 359 வங்கிகளே யிருந்திருக்கின்றன. அதே சமயம் அமெரிக்காவில் 58,913 வங்கிகளும், பிரிட்டனில் 9,357 வங்கிகளும், ஜப்பானில் 5,874 வங்கிகளும், கானடாவில் 3,327 வங்கிகளும் இருந்திருக்கின்றன. சுயராஜ்ய இந்தியாவில் இந்திய மயமான வங்கிக் தொழில்கள் ஏராளமாயாரம்பிக்கப்படவேண்டும். விவசாய வியாபார கைத்தொழில் விரித்திக்கு வங்கிக் தொழில் அத்தியாவசியமானது.

ரயில்வே.

உள்நாட்டுப் போக்குவரத்துக்கும், வர்த்தகத்துக்கும் ரயில் தொடர்கள் அத்தியாவசியமா யிருக்கின்றன. பஞ்சம் போக்குவதற்கு ஏற்ற சாதனமாகவும் அது இருக்கிறது. இந்தியாவில் ரயில் தொடர்கள் இப்பொழுதிருப்பவை போதா. கட்டண விகிதமும் அதிகம்.

ஆரம்பத்தில் இந்திய ரயில் தொடர்களை அமைத்த போது, அதற்கு இந்தியாவின் முன்னேற்ற நோக்கமில்லை. உள் நாட்டிற் கலகங்க னேற்பட்டால் சைன்யங்களை உடனே ஓரிடமிருந்து கலக ஸ்தலங்களுக்குக் கொண்டு

போவதற் கேற்ற சாதனமாய்த்தா னாரம்பிக்கப்பெற்றன. அதைத்தவிர, ஜனங்களின் போக்கு வரத்துச் சாதன நோக்கமென்பது ஆதியில் அணுவளவுமில்லை.

இந்திய வர்த்தகத்துக்காக வென்றும் இந்திய ரயில் வேகன் தொடங்கப்படவில்லை. இந்தியத் துறைமுகங்களிற்கொண்டுவந்து இறக்கப்படும் பிரிட்டிஷ் பொருள்களை உள்நாட்டிற் கொண்டு செல்வதற்காகத்தான் அவைகள் அவசியமாயிருந்தன. 'நெல்லுக்குப் பாய்ந்த நீர் புல்லுக்கும் பொசிந்ததுபோல், அவர்களுக்கென்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட ரயில் தொடர்கள், இந்தியர்களுக்கும் பயன்படுகிறது. இந்தியர்கள் அவற்றை உபயோகிப்பதால் பிரிட்டிஷ்காரர்களுக்குப் பெருவாரியான இலாபமு மிருக்கிறது.

1900 மைல் நீளமும், 1500 மைல் அகலமு முள்ள இந்தியாவில் 42,961 மைல் நீளமுள்ள ரயில் தொடர்கள்தான் இருக்கின்றன. அமெரிக்காவில் 2,58,425 மைல் நீள ரயில்வேயும், ருஷியாவில் 57,130 மைல் நீளம் ரயில்வேயும் இருக்கின்றன.

சுயராஜ்ய இந்தியாவில், சிலந்திப் பூச்சி வலை பின்றுவதுபோல், அகில இந்தியாவில், ரயில் தொடர்களை அமைத்துவிடவேண்டும். ஒவ்வொன்றாய், இந்திய ரெயில்வேகள், ராஜாங்க நிர்வாகத்திற்கு வந்துகொண் டிருப்பதால், அரசியலில் நிர்வாகமாறுத லேற்படுகிற பொழுது அது தானாகவே சுயராஜ்ய சர்க்கார் வசம் வரும். இந்த ஒரு விஷயத்தில்தான் புதிதாய்ச் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய பொறுப்பில்லாமல், விஸ்தரிக்கிற வேலை மட்டும் சுதேச சர்க்காருக்கு ஏற்படுகிறது.

நீர்ப்பாசனம்.

ஆழக் கடலைத் தூர்த்து இலங்கைக்கு வழியுண்டு பண்ணிய தேசம், இன்றைக்கு இப்படிப் பாழடைந்து கிடக்கிறதே என்று பரிதாபப்படலாம். வறுமை வரும் பொழுது ஒன்றாய் வராது. அடுக்கடுக்காய் வரும். அதற்காக மனிதன் உலகத்தைத் துறந்தும் தன்னைத் தானே மறந்தும் இருந்துவிடலாமா? மலையைக் குடைந்தாகிலும் வானத்தைப் பிளந்தாகிலும் தனக்குத் தானாகவே ஒரு வழியை யுண்டுபண்ணிக்கொள்ள வேண்டாமா?

இவ்வளவு குற்றங் குறைகளோடும்; இவ்வளவு மெலிவு தேய்வுகளோடும் இருந்தாலும் இந்தியா நமது தேசம். அதை உத்தரானஞ் செய்கிற விஷயத்தில் நமக்கிருக்கிற ஊக்கமும் உணர்வும் இன்னொருவருக் கிருக்க முடியாது.

பிறர், தனக்காக ஒன்றைச் செய்து கொடுப்பார்களென்று உட்கார்ந்திருப்பவன் சோம்பேறி. அவன் முகத்திலே காரியுமிழவேண்டும். தனக்குத் தானாகவே—அவனிருக்குமிடம் எவ்வளவு கீழ்மையானதாயினும், தரித்திரக்குடிசையாயினும், வறுமையின் வாச ஸ்தானமாயினும், சஞ்சலம் நிறைந்த இருட் குகையாயினும், அதிலிருந்து கொண்டு தனக்குப் போதுமான அல்லது தனக்குப் பிடித்தமான உலகத்தைச் சிருஷ்டித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

நீர்ப்பாசனத்தை எடுத்துக்கொண்டு நினைவு எங்கோ செலுத்திவிட்டேன். வயறு படுத்துகிறபாடு நம்மைக்காடு மேடெல்லாஞ் சுற்றச் செய்கிறது. வழி தெரியவில்லை. வழி காட்டுவாருமில்லை. வானம் இருண்டு கிடக்கிறது.

கங்கை காட்சி கொடுக்கிறாள். பிரம புத்திரி பிரசன்னமாகிறாள். சிந்து திரை விரிக்கிறாள். காவிரியும் பொருளையும் கருணை காட்டுகிறார்கள். இந்தியாவுக்கென்ன குறை? பாரதி பட்டவர்த்தனி. பாரதர் பாக்கியசாலிகள்.

இத்தனை ஆறுகள் நமக்கிருக்கையில் நமக்கேன் பயம்? கங்கையையும் பிரம புத்திராவையும் தடுத்து நிலத்துக்கு நீர் பாய்ச்சினால் வங்காளக் கடல் வற்றிவிடுமா? வற்றினும் வற்றட்டுமே! நமக்கு வேண்டுவது நீர். அதைக் கங்கை கொடுப்பள். வட இந்தியா முழுதையும் கங்கையாலும், யமுனையாலும், பிரம புத்திராவினாலும், சிந்தவாலும், செல்வஞ் செழிக்கச் செய்யலாம். மத்திய இந்தியாவை நருமதையும், தபதியும், கோதாவரியும், கிருஷ்ணவும் தானியங்கொழிக்கச் செய்வார்கள். தென்னிந்தியாவைக் காவிரியும், பொருளையும், பெண்ணையும், பாலாறும் ஐஸ்வரியம் பெருகச் செய்வார்கள். நாம் செய்யவேண்டியது, ஆங்காங்கு அணைகள் கட்டிக், கால்வாய்கள் வெட்டி, நீர் பாய்ச்சவேண்டியதுதான்.

ருஷியாவில், மின்சாரத்தின் மூலமாய் மேகங்களை யிழுத்து மழை பெய்யச் செய்ய வழி கண்டு பிடித்திருக்கிறார்களாம். வங்காளத்தில் வெகு காலத்துக்கு முன்னர், ஓர் சமயம் மழை பெய்த்து, நீரும் நிலமும் வரண்டு பஞ்சமேற்பட்டபோது, யாரோ ஒரு கவிஞன், மேக சஞ்சாரி ராகத்தைப்பாடி வானம் வர்ஷிக்கச் செய்தானாம். இவை களெல்லாம் கட்டல்ல; கற்பனையல்ல; இயற்கை ரசனையுடையது. ரஸனையில் லயிக்காத இயற்கை யில்லை.

கடலைத் தூர்த்த காகுத்தனுடைய (ராமன்) சந்ததியாருக்கு ஆற்றை அணைகட்டுவது அத்தனை அரிய காரியமா?

தென்னாப்பிரிக்காவைச் சுற்றி, நன்னம்பிக்கை முனையைக் கடந்து, இந்தியாவுக்கு வந்து கொண்டிருந்த மாமூலானவழி சுற்றுவழி பென்று, மத்தியதரைக் கடலுக்கும் செங்கடலுக்கும் மத்தியிலிருந்த மண்ணை யுடைத்துச் சூபஸ்கால்வாயை வெட்டிய ரூர்தர்கள், இவ்வளவு கால்மாய் இந்தியாவை ஆளுகிறார்கள். அவர்களுக்கு, இந்தியாவின் ஆறுகளை அடைத்து, நீர்ப்பாசன வசதி யிந்தியாவுக்குச் செய்துகொடுப்பது வெகு எளிதான காரியம். மனமிருந்தால்தானே செயல் செய்யலாம். மனமிருந்தாற் பணம் பெரிதா?

மேட்டூர் அணைக்கட்டிடையும், சக்கூரணைக்கட்டிடையும் செய்து கொடுத்திருப்பதாகப் பிரிட்டிஷார் பிரமாதமாய்ப் பேசுவார்கள். அவைகளுக்காக நாம் அவர்களுக்கு ஓரளவு நன்றி பாராட்டுகிறோம்.

இந்தியாவில் இப்பொழுது விளைவுக்கு லாபக்காய் வந்திருக்கிற நிலங்களில் பாதிக்குமேல், நீர்ப்பாசனமில்லாமலே இருக்கின்றன. இனிமேல் விளைவுக்குக் கொண்டு வரப்படவேண்டிய நிலங்களும் ஏராளமாயிருக்கின்றன. மான வாரியாக—வானமே கெதியாக வரண்ட மண்ணில் உழைத்துச்சாகஇந்திய விவசாயிகளுக்கு இனி ஊக்கம் போதாது. விவசாய வசதிகள் பாவற்றையுஞ் செய்துகொடுத்து, அரசாங்கம் ஆதரவு காட்டி, ஒரு போகத்தை யிரு போகமாகவும், இருபோகத்தை முப்போக மாகவும் விஸ்தரித்து விளைவுப் பெருக்கை யுண்டுபண்ண வேண்டும்.

4—இந்திய ராஜரீகம்.

“இன்றே வேற்றி பெறினும், இன்னுஞ் சின்னாட் கழித்து வெற்றியடையினும் இங்கிலாந்துக்கு இந்தியாவால் இனி, சேலவுதான் உண்டாகுமே யொழிய இலாபமென்பது கிடைக்காது. இந்தியா, சுயேச்சை பெற்றுவிடக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டேவிட்டது. இனி இங்கிலாந்து மறபடியும் தன் வியாபாரத்தைத் துவக்க முடியாது. இதிலிருந்து இங்கிலாந்து அதிகமாகச் சேலவழிக்கும். வருமானம் குறைந்துகொண்டே போகும். இதுவரை ஏறிவந்த வரவுகலம் இறங்கியும், இறங்கிவந்த பற்றுக்கலம் ஏறியும் விடும். முடிவில் ஏழையாக வேண்டியதுதான்.”

— ஜவஹர்லால் நேரு

இந்து தேச சரித்திர மிருக்கிறதே அது சுக துக்கங்களாகிற ஏடுகளில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பிறற்றைய ஏடுகளைச் சுதந்திரத்தின் சுய சரித்திரமென்று சொல்லிவிடலாம். இந்து ராஜாக்கள் காலத்தில், இந்தியா பூரணமான சுக வெற்றியை அனுபவித்திருந்தது.

மகாத்மா காந்தியின் ராம ராஜ்யத்தின் உள் அம்சங்கள் ஒன்றுமே நமக்குத் தெரியாது. கம்பன் கூறும் ராம ராஜ்யம், கண்ணாளாவிய தூர மனைத்தும் காட்சிக்கொடுக்கிறது. நாடு நகரமும், வீடு வாசலும், எல்லாம், எல்லாப் பெருஞ் செல்வமும் எய்தியிருந்தன. தன் தெய்வ நாட்டையும், நகரையும்; சமுதாயத்துடன், வேறெந்த மன்னர்களும் கொண்டு செல்லாத புதிய முறையில் இராமன் இட்டுச் செல்லுகின்றான்.

இராமன் நாடு, கல்வி முனைத்துத், கேள்வி தளிர்க்குதுத், தவம் கினைத்து, அன்பு அரும்பி, தருமம் மலர்ந்து, அருள் காய்த்துப், போகக்கனி கனிந்தது என்னும்போது அவ் வாட்சி எத்தகையதோ? வெற்றியும் வீரமும், ஆற்றலும் ஆண்மையும், ஈகையும் நீதியும், அறமும் அமைதியும், அருளும் அறிவும், தாயும் தவமுமாய்க் கம்பனின் மன்னன் காட்சி வழங்குகிறான். அறம் உயிராக, அரசன் உடலாக ஆட்சி புரிந்தான் என்னும்போது அது மனித அரசோ? வானவரசோ? “ உயிரோலாம் உறைவதோர் உடம்புமாயுள்ளான் ” என்றும், “ மன்னும் மன்னுயிர்க்கு இராமனின் மன்னவரில்லை ” என்றும் இராம சரிதை எடுத்துரைக்கிறது.

சம்ராட் அசோகனும் ஓர் அவதார அரசன். அவன் இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்து இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தியாவை ஏகாதிபதியாய் ஆண்டவன். அவன் கலிங்க ராஜ்யத்தின் பேரில் படையெடுத்தான். அங்கே பெரும்போர் மூண்டது. அந்த யுத்தத்தில் அவன் கண்ட கோரமான காட்சிகளும், சித்திரவதைகளும் அவன் மனதை அடியோடு மாற்றியிட்டன. மனமாறுதலால் புண்பட்டுப் பெளத்தமதக் கொள்கையைப் பரிபூரணமாகப் பின்பற்றினான். பர்மா, சிலோன், சைனா, ஜப்பான், சயாம், கம்போடியா ஆகிய தீவு தீவாரந்தரங்களெல்லாம் இன்று பெளத்தமதம் தழைத்தோங்கி யிருப்பதற்கு ஆதிபீஜம் அவன்தான்.

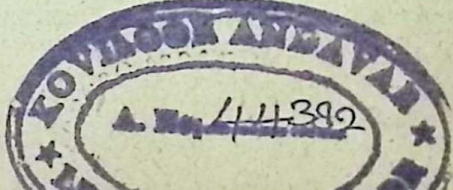
அசோகன், தன் மதக் கோட்பாடுகளையும், அரசநீதியையும் பிரமாண்டமான கல் தம்பங்களில் செதுக்கி அதன் மூலம் பிரஜைகளுக்கும் போதித்திருக்கிறான். “ ராஜ்யத்தில் வசிக்கும் பிரஜைகளனைவரும் என் குழந்தைகளுக்குச்

சமானம். என்னுடைய சோந்தக் குழந்தைகள், இகலோ கத்திலும் பரலோகத்திலும், சந்தோஷமாகவும் சௌகியமாகவும் இருக்கவேண்டுமென்று நான்விரும்புவது போலவே எனது பிரஜைகளும் இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறேன்.” இதுதான் அசோகனுடைய சிலாசனத்திற் கண்ட பொன் மொழிகள்.

அசோக சக்கிரவர்த்தியின் ஆதிக்கத்தின் அம்சங்களிடைத்தும் சரித்திரத்தி லிருக்கின்றன. சமூக சீர்திருத்தம், சர்வ மத சம்மதம், நீர்ப்பாசனம், வியாபார கைத்தொழில் வர்த்தக விர்த்தி, முதலிய எல்லா மேன்மைகளும் அசோக னாட்சியி லிருந்ததாக நாம் படித்திருக்கிறோம். அது இன்னொருதரம் இந்தியாவுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டாலும் “பழையன கழிதலும்” என்பதால் பாதிக்கப்படாது. புத்தம் புதிதாகவே போற்றப்பெறும்.

மொகலாயர்கள் காலத்தி லிருந்து, சுதந்திரம், தனது சுய சரித்திரத்தைப் பேசத் தொடங்குகிறது. ஒரே நீண்ட போராட்டம். அமைதி யின்னும் ஏறப்பட்டபாடில்லை.

மொகலாயர்கள் இந்தியாவுக்கு அந்நியர்களாகவே வந்தார்கள். இந்தியாவை ஜெயித்ததும் அந்த அந்நிய எண்ணம் அவர்களைவிட்டுப் போய்விட்டது. தங்களுடைய சுக போகங்களுக்காகவும், சுய நன்மைகளுக்காகவும் அவர்களிந்தியாவை ஆண்டாலும், பிரஜா உரிமை, பற்பல இடங்களில் மிதிக்கப்பட்டாலும், இந்தியாவின் செல்வம் இந்தியாவை விட்டுப்போகாத வகையில் இந்தியாவுலேயே செலவு செய்துவந்தார்கள். அப்பொழுது பூர்வீக மன்னர்களிற் சிலர், இழந்த சுதந்திரத்துக்காக அவர்களோடு போராடிக்கொண்டும், இருந்த சுதந்திரத்தைக் காத்துக் கொண்டு மிருந்தனர்.

இருந்த சுதந்திரம் இழந்துபடாமற் காத்துக்கொண்டிருந்தவைகளிலே மதுரையை ராஜதானியாக வைத்து அரசுபுரிந்த நாயக்கர் சமஸ்தானமும் ஒன்று. இங்கே அதன் வரலாற்றை விரிப்பதற்கில்லை. சுருங்கக் கூற்றால் எந்தமிழ் நாட்டு ரெத்தச் சகோதரர்கள், சந்தர்ப்பத்துக்கு அந்நியமென்று தள்ளிக்கிடமாட்டார்கள்.

இது ஒரு பிரபல அரசு. அநேக பாளையப்பட்டுகளைக் கொண்டது. இதைக் கடைசி வம்ச வல்லியாக ஆண்டவர் மீனாட்சி தேவி. அவளுக்குக் குழந்தை யில்லை. தந்தையாதி வகையில் ஒரு பையனைச் சுலிகரித்துக்கொண்டு நாட்டைத் திறம்படச் சுபமே யாண்டான்.

பையனைப் பெற்றவன் பங்காரு நாயக்கன். அவனொரு பாவி. அவன் நெஞ்சில் ஓர் தூர் எண்ணம் முளைத்தது. தானே ராஜ்ய போகத்தை அனுபவிக்க வேனுமென்பது அது. ஆசைப்பேய் பலமாய்ப் பிடித்துவிட்டது. இதனால் அவன் நாட்டைவிட்டு ஓட்டப்பட்டான்.

அப்பொழுது ஆற்காட்டு நவாப்பாய் அன்வர் உத்தின் ஆண்டு கொண்டிருந்தான். அவன்பால் பங்காரு அடைக்கலம் புக்கான். மதுரைக்கு அரசனுக்குவதாய் நவாப் அபய மளித்தான். மதுரை நாயக்கர் சமஸ்தானத்தின் சிறந்த அரசனாயிருந்த திருச்சிக்கோட்டையைப் பிடிப்பதற்காக, சந்தா சாகிப் தலைமையில், பங்காருவுடன் ஓர் பெரும்படை அனுப்பப்பட்டது.

அப்படை, திருச்சி எல்கையைத் தீண்டவும் முடியவில்லை. பன்முறை முயன்றும் திருச்சிக் கோட்டை கைப்பற்ற இயலாது போயிற்று. சேனைத் தலைவன் சந்தா

சாகிப், ஓர் கொடுங் குடிலம் செய்தான். “தன் வசமிருக்கிற கொஞ்சஞ் சேனையோடு மீனாட்சி பக்கம் வந்து சேருவதாயும், விரோதியான பங்காருவையும் அவன் உதவிப்படையையும் எதிர்த்துப் போரிடுவதாயும்” கூறி ஓர் தூதனுப்பினான். “உனக்குப்புண்ணிய நாலாகிய குர் ஆன் ஷெரீ ப்பைவைத்துச் சத்தியஞ் செய்து தந்தால் நம்பலாம்” என்று பதில் போயிற்று. திருச்சிக் காவிரிக் கரையில், சிந்தாமணி மண்டபத்தில், துணியாலும், பட்டாலும் ஒரு செங்கல்லை மூடி, இதுதான் எங்கள் “குர் ஆன்” என்று கூறி அதன் மீது ஆணையிட்டுச் சத்தியமுஞ் செய்துகொடுத்தான். களங்கமற்ற தேவி கபடத்திற் கிரையானாள்.

அவனுக்கும் அவனது சேனைக்கும் கோட்டைக் கதவு திறந்துவிடப்பட்டது. உடனே மீனாட்சி தேவியின் மணி மாலிகை முற்றுகையிடப்பட்டது. நாடு தன்னதென்று சந்தா சாகிப் பறையடித்தான். இதைக்கண்டு ஒன்றுந் தோன்றாது திகைப்புற்ற தேவி, மானங்காக்க நஞ்சையுண்டு அரண்மனையில் தானே உயிர் நீத்தாள். ஹா! என்ன கொடுமை? எத்தகைய சதி?

பின்னர் சந்தா சாகிப்பால், பங்காரு உயிருக்கும் உலையைக்கப்பட்டது. அவன் தப்பியோடி ஹைதராபாத் நைஜாமிடம் சரண் புகுந்தான். ஏனோ அவன் அடைக்கல மளிக்கவில்லை. பிறகு புனாவிலிருந்த பேஷ்வாமிடம் போய் முறையிட்டான்.

இதற்கிடையில், திருச்சியில், நவாப் மகன் முகம்மத லிக்கும், சந்தா சாகிப்பிற்கும் பிளவேற்பட்டது. முகம்மத லி ஆற்காடு போய்விட்டான். சந்தா சாகிப் தன்னதாய்த்

திருச்சியை ஆண்டான். இவன், நவாப்பின் பெருந்தர ளான சேனையோடு பாண்டி நாட்டுக்குள் நுழைந்து அந்நா டுகளையுங் கொள்ளையிட்டுக் கைப்பற்ற முயன்றான். அப்போ து பாண்டிநாடு அரசுற்றதா யிருந்தாலும், ஆங்குள்ளபாளே யப்பட்டுகள் ஏகோபித்துக்கொதித் தெழுந்து, அவனைக் குதிகாலில் வீரட்டியடித்தது. பலமுறை முயன்றும் அவன் முயற்சி சிறிதும் பலிக்கவில்லை. தன்படையும் அழிந்து போயிற்று. அப்போது புதுச்சேரியிலிருந்த பிரெஞ்சுக்கா ரர்களின் உதவியை விரும்பினான். அவர்களுக்குத் தலைவனா யிருந்த டுப்ளேயும் உடன்பட்டான்.

இப்பால், பங்காருவுக்கு அடைக்கல மிந்த பேஷ்வா, ராகோஜி பான்ஸ்லேயை அவனுக்குத் துணையாக அனுப்பி னார். பான்ஸ்லே, ஓர் பெருங் குதிரைப் படையுடன், அதி வேகமாய் நவாப் பிரதேசத்தில் நுழைந்து, நாட்டை அதம் செய்துகொண்டே தென் திசை நோக்கிச் சென்று திருச்சி யைக் கைப்பற்றினார். இவருக்கும், பிரெஞ்சு உதவி பெற் றுப் பெரும் சேனையோடு வந்த சந்தா சாகிபுக்கும், மணப் பாறைக் கருகில் வன்போர் மூண்டது. தோற்கடிக்கப் பட்டான். பான்ஸ்லேயால் கைதியும் செய்யப்பட்டான். கோடாரிக் கம்பான பங்காருவும் செத்தான்.

வட நாட்டில் நிகழ்ந்த பெருங் குழப்பத்தால், பான்ஸ் லே அக்கே செல்லவேண்டியதாயிற்று. பின்னர், பிரெஞ் சுக்காரர்களின் உதவியால் சந்தா சாகிப் திருச்சியைமுற்று கையிட முயன்றான். அந்நேரம், திருச்சி, ஆற்காட்டு நவாப் மகன் முகம்மதலி ஆட்சியிலிருந்தது. அப்போதுதான் முகம்மதலி, சென்னையிலிருந்த ஆங்கிலேயர்களின் உதவியை நாடினான்.

மேற்றிசையி லிருந்து வெள்ளை வர்த்தகக்கூட்டம் ஏற்
கெனவே இந்தியாவுக்குள் படை படையாய் வந்திருந்தது.
ஆரம்பத்தில் வியாபாரமே அதன் லட்சியமாய் இருந்தது.
வியாபார ஆதிக்கத்தை மாகாணங்களில் நிறுவுவதற்கா
கவே முதலில் அவர்கள் போராடினர். கொஞ்சங் கொஞ்
சமாய் வியாபார ஆதிக்கம் வலுக்க, வர்த்தகப் பொருள்க
ளைச் சேமித்து வைக்கும் பண்டக சாலைகளாகவே கோட்
டைகள் கட்டப்பட்டன. அப்புறம் அவற்றைக் காக்கச்
செய்யங்கள். தின்று கொழுத்து மதர்த்திருக்குஞ் சேனை
கள் சும்மா இருப்பார்களா? நாட்டு வேட்டையாட இச்சித்
தார்கள். இத்தருணத்தான், சந்தா சாகிப், பிரெஞ்சுத் துணை
கொண்டு திருச்சியை முற்றுகையிட முயன்றான். முகம்ம
தலி, திருச்சியைக் காக்க இங்கிலிஷ்காரர்களின் துணையை
வேண்டினான்.

இவர்களோ தங்களுக்கு இவ்வித சந்தர்ப்பம் எப்பொ
ழுது கிட்டுமோ என ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து நின்றார்கள்.
முகம்மதலியின் வேண்டுகோள் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அவ
னுக்கு உதவி செய்வதாய் அபயங்கிடைத்தது.

இந்தக் கட்டத்தில்தான் பிரிட்டிஷ் மூளை பலமாய்
வேலை செய்தது. ராஜதந்திரமென்று சொல்லப்படுகிற
குடில குயுத்திகளை எல்லாம் உபயோகித்தனர். முகம்மத
லிக்குப் படைத்துணையும் பண உதவியும் புரிவதான பாவ
னையில், பலவித வஞ்சனைகளாலும் பேதங்களாலும், அப்படி
யும் இப்படியுமாய், இந்தியா முழுமையையும் விழுங்கிவிட்ட
னர். அந்த வரலாறு வேறு.

கிழக்கிந்தியக் கம்பெனி ஆட்சியிற் சிறிது காலம் இந்
யா இருந்தது. பின்னர், 1857-ல் ஏற்பட்ட சுதந்திரப்போர்

காரணமாய் அடுத்த 1858-ல், இந்தியா, பிரிட்டிஷ் முடியாட்சியில் பிணைக்கப்பட்டது. அதுமுதல் பிரிட்டிஷ் ராஜரீகம் இந்தியாவில் நடந்துவருகிறது.

பிரிட்டிஷ் ராஜரீகம்.

பிரிட்டனில் நடக்கும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறைக்கும் இந்தியாவில் நடக்கும் பிரிட்டிஷ் ஆட்சி முறைக்கும் ரொம்ப வித்தியாசம். பிரிட்டனை பிரிட்டிஷ் மன்னர் ஆளுகிறார். இந்தியாவையும் அதே மன்னர்தான் சக்கிரவர்த்தி என்கிற பெயரால் ஆளுகிறார். இரண்டிடங்களிலும் உண்மையில் அவருக்குத் துளி அதிகாரங்கூட இல்லை. பிரிட்டனையும் இந்தியா உட்பட்ட பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தையும் பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்ட் சபைகள் ஆளுகின்றன. அவையிரண்டு ஒன்று பிரபுக்கள் சபை (House of Lords). மற்றொன்று சாதாரண ஜனங்களின் சபை (House of Commons). காமன்ஸ் சபையில் 615 அங்கத்தினர்களும், லார்ட்ஸ் சபையில் 680 அங்கத்தினர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இவ் விரு சபைகளிலும் காமன்ஸ் சபைக்குத்தான் சர்வாதிகாரமுமிருக்கிறது. அது சொன்னபடி லார்ட்ஸ் சபை ஆடவேண்டும். மன்னரும் அப்படியே.

காமன் சபையும், லார்டு சபையும் சேர்ந்ததுதான் பார்லிமெண்ட்.

காமன் சபையிலிருக்கிற 615 அங்கத்தினர்களும், பிரிட்டிஷ் பொதுமக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். அதில் பல கட்சிக்ளிருக்கின்றன. தொழிற்கட்சி, தாராளக்கட்சி, கன்ஸர்வேட்டிவ் கட்சி, அபேதவாதக் கட்சி,

என்பவை முக்கியமானவை. இவற்றில் எந்தக் கட்சி அங்கத்தினர்கள் அதிகமாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார்களோ அவர்கள்தான் மந்திரி சபை அமைக்கிறார்கள். அப்படி அமைக்கப்படும் மந்திரி சபைக்கு காபினேட் (Cabinet) என்று பெயர்.

காபினேட் சபையில் இலாகா வாரியாய் மந்திரிகளிருக்கிறார்கள். பிரதம மந்திரி, உள்நாட்டு மந்திரி, அயல்நாட்டு மந்திரி, இந்தியா மந்திரி, இத்தியாதி இத்தியாதி பேர்கள்.

இந்தியா மந்திரிக்கு செகரட்டரி-ஆப்-ஸ்டேட்-பார் இந்தியா (Secretary of State for India) என்று பெயர். அவர்தான் வெள்ளை மண்டபத்தி (White Hall) விருந்து கொண்டு இந்தியாவை நிஜமாகவே ஆளுகிறார். அவருக்கு கவுன்ஸில்-ஆப்-இந்தியா (Council of India) என்று ஒரு சபை உதவிக்காகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அச்சபை, பார்லிமெண்டின் பொறுப்புக்குட்பட்டது. அதில், ஆங்கிலேய இந்திய உத்யோகஸ்தர்களும், சில நகரப் பிரமுகர்களும், இரண்டு அல்லது மூன்று உத்யோக அனுபவம் அல்லது அரசியல் செல்வாக்குடைய இந்தியர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இந்தியா மந்திரி, ஒரு சர்வாதிகாரியின் ஸ்தானத்தை வகிக்கிறார். பார்லிமெண்டில் இந்தியா சம்பந்தமாய் அவ்வப்போது ஏற்படுகிற கேள்விகளுக்குச் சமாதானமாகவோ சாலக்காகவோ பதில் சொல்வதைத் தவிர மற்றப்படி தமது யுத்தம் போலவே அவர் இந்தியாவை ஆளுகிறார். பகிஷ்கமாய் இந்தியாவுக்குத் திங்கு செய்யாமலும், பிரிட்டிஷ்

(60)

சாம்ராஜ்யத்தைவிட்டு இந்தியா இழந்த நாடாய்ப்போய்விடாமலும் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டுமென்பதுதான் அவருக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகார வரம்பு. அவையிரண்டுக்கும் பாதிப்பில்லாமல், அவர், தமக்கு நன்மையென்று தோன்றுகிற எதையுஞ் செய்யலாம். அவர் வாய் திறக்கிற பொழுது ஒரு நாயுங் குலைக்காது. அவர் வீட்டில் அவர் எஜமானு யிருக்கிறாரென்று எண்ணுகிறீர்களா? இல்லை; யில்லை. இந்தியாவுக்கு எஜமானாயிருக்கிறார்.

லண்டனிலிருந்து டில்லிக்கு வருவோம்—வெள்ளை மண்டபத்தின் அதிகார தேவதையின் எழுந்தருள் விக்கிரகமாயின்கே ஒரு மூர்த்தி வீற்றிருக்கிறார். அவர்தான் மேன்மை தங்கிய வைஸிராய் அல்லது கவர்னர் ஜெனரல். இவர் ராஜப்பிரதிநிதியாக இங்கே அனுப்பப்பட்டவர். ஐந்து ஆண்டுக்கொருமுறை ஆட்கள் மாறுவார்கள். பெரும்பாலாய்ப் பிரபுக்களே இப்பதவிக்கு வருகிறார்கள். அல்லது பிரபுக்களாகும் லாயக்குடையவர்களும் வருவதுண்டு.

ராஜப்பிரதிநிதி, இந்தியா மந்திரியின் கட்டளைகளை இந்தியாவில் நிறைவேற்ற வேண்டியவர்—மீறக்கூடாது. அர்ஜில் கோமகனார், இந்தியா மந்திரியா யிருந்தபோது, அப்போது வைஸ்ராயா யிருந்த ஸர் ஜான் லாரன் டைஸ்ப் பார்த்து “ஏகாதிபத்திய நிர்வாகத்தின் முக்கிய பிரச்சனை, இந்தியா சம்பந்தப்பட்டதா யிருப்பதால், அது பற்றிய முடிவான தீர்மானமும், ஆட்சிமுறையும், பிரிட்டிஷ் பார்லிமெண்டைப் பொறுத்ததாகவே யிருக்கவேண்டும்” என்றுசொன்னார். நாளைத் தவிரவுங்களுக்குப்பிறகு சாலிஸ் பரி பிரபுவும் அதை வற்புறுத்தி, இந்தியா மந்திரிக்கு இந்திய அரசாங்கங் கட்டுப்பட்டதாகவும், வைஸிராய் கவுன்

ஸில், இந்தியா மந்திரியின் இஷ்டத்துக்கும் தீர்ப்புக்கும் வாக்களிக்கக்கூடியதாகவு மிருக்கவேண்டுமென்று சொன்னார். இந்தியா மந்திரியின் இவ்வளவு விசேஷாதிகாரந்தான், கர்ஸான் பிரபுவைக்கூட ராஜீநாமாச் செய்யச் செய்தது.

இந்தியாவிலிருக்கிற இந்திய சர்க்காரின் பிரதம அதிகாரியாக வைஸ்ராயிருக்கிறார்; இந்தியா சட்ட சபையுமிருக்கிறது. இது பெரும்பாலாய் வாக்காளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்களையும், வைஸ்ராயால் நியமிக்கப்பட்ட (Nominated) அங்கத்தினர்களையும் உடையதாக யிருக்கிறது.

இச்சபை, பெரும்பான்மையாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அங்கத்தினர்களை யுடையதாயிருப்பதால், தேசத்திற்குத் தேவையான மசோதாக்களைக் கொண்டுவந்து சட்ட மாக்கலாம் என்று சிலர் நீனைக்க முடியும். கவர்ன்மெண்டுக்காக ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருக்கும் சில இலாக்காக்களும், கவர்ன்மெண்டைப் பாதுகாப்பதற்காக வைஸ்ராய் வசம் விசேஷ அதிகாரங்களும், இருக்கும்வரை அப்படியொன்றும் நடக்கமுடியாது.

இந்தியா, இரண்டுவிதமாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று பிரிட்டிஷ் இந்தியா; மற்றொன்று சமஸ்தான இந்தியா.

பிரிட்டிஷ் இந்தியா பல மாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைக் கவர்னர்கள் ஆளுகிறார்கள். கவர்னர்களுக்கெல்லாம் பெரிய கவர்னராக, கவர்னர் ஜெனரலென்று சொல்லப்படுகிற வைஸ்ராயிருக்கிறார். அவருத்திரவுப்படிதான் கவர்னர்கள் நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

மாகாணப் பிரதம அதிகாரியான கவர்னருக்கு ஒரு கவுன்ஸிலுண்டு. அது அவருக்கு ஆலோசனையும் உதவியும் செய்யும்.

மாகாண சுயாட்சி.

1935-ம் வருஷத்திய இந்தியாச் சட்டப்படி மாகாணங்களுக்கு ஓரளவு சுயாட்சி கொடுக்கப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அது சுத்த அபத்தம். சுயாட்சியில்லை; மண்ணாங்கட்டியு மில்லை. வெறும் ஹம்பக். வாக்காளர் (வோட்டர்) தொகையை வளர்ப்பித்ததும், அங்கத்தினர் தொகை அதிகரித்ததும், ஒரு சபையை இரு சபையாக்கியதும் தவிர அதனால் வேறு யாதாமொரு பலனுமில்லை. இது சுயாட்சியானால் அத்தகைய சுயாட்சியை நாம் கேட்கவில்லை. அதனால் நமக்குப் பிரயோசனமுமில்லை.

1935-ம் வருஷத்திய இந்தியாச் சட்டம், 1937 ஏப்ரல் முதல் அமுலுக்கு வந்திருக்கிறது. இதுவரை இந்திய சர்க்காரோடு சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிக்கொண்டிருந்த காங்கிரஸ் மகாசபை, திடீரெனத் தன் போக்கைச் சிந்தே மாற்றிக்கொண்டு, சட்ட சபைக்குப் புகுந்து சர்க்காரை எதிர்ப்பதென்று தீர்மானித்தது. இது, ஏற்கெனவே ஸி. ஆர். தாஸால் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்ற சுயராஜ்யக் கட்சிக் கொள்கையைப் பின்பற்றியதாகும். அவர் காலத்தில் அது பயனற்றதாகிவிட்டது.

இந்தியாவின் பதினொரு மாகாணங்களிலும் காங்கிரஸ்தனது அபேட்சகர்களை நிறுத்திற்று. ஏழு மாகாணங்களின் சபையில், பெரும்பான்மையான ஸ்தானங்களை, காங்கிரஸ் அபேட்சகர்கள் கைப்பற்றிக்கொண்டுவிட்டார்கள்.

அங்கு இப்பொழுது (என் புருஷனுக்கும் அரண்மனையில் உத்யோகம்) என்றபடி, காங்கிரஸ் மந்திரிகள் அரசாங்கம் நடத்துகிறார்கள். கவர்னர்கள், எதேச்சாதிகாரத்தை உபயோகிக்காதவரை, காங்கிரஸ் அரசாங்கத்தால், நாட்டுக்குப் பல நன்மைகள் கிடைக்கலாம். சுப்ரமணியர் மயில்வாகனத்திலிருப்பது போல், காங்கிரஸ் அரசாங்கமிருக்கிறது. மயிலாக மாறியிருக்கிற ராட்சசன், தன்னை யெந்த நேரம் தூக்கிவாரிப் போட்டுவிடுவானோ என்கிற பயம், சுப்ரமணியருக்கு இல்லாமலில்லை.

கத்தியின் கூர்ப்புறத்தில் நடந்து செல்லுவதைப் போன்று காங்கிரஸ் மந்திரிகள் கவர்ன்மென்டை நிர்வகிக்கிறார்கள். மந்திரிகளின் அபிப்பிராயத்தோடு கவர்னர்களின் எதேச்சாதிகாரம் என்றைக்கு மோதுகிறதோ அன்றைக்கு இரண்டு உண்மைகள் நிர்த்தாரணமாகப் போகின்றன. ஒன்று, புதிய அரசியலில் மாகாண சுயாட்சியில்லை யென்பது. மற்றொன்று, இந்தியப் பொதுமக்களின் பெருவாரியான ஆதரவுபெற்றதும், இந்தியாவின் மிக மிகப் பெரிய தேசிய ஸ்தாபனமுமான காங்கிரஸின் உதவியில்லாமல், இந்தியாவை பிரிட்டிஷர் இனிமேல் அமைதியோடு ஆளமுடியாதென்பது.

உதாரணத்துக்காக—அதிர்ஷ்டவசமாய் அவ்வாறு நடக்கக்கூடாதென்று முதலில் பிரார்த்தித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறேன்—காங்கிரஸ் மந்திரிகளின் அபிலாஷையை ஒரிடத்தில் ஒரு கவர்னர் மிதித்து விடுகிறாரென்று வைத்துக்கொள்வோம். உடனே காங்கிரஸ் மந்திரிகள் ராஜினாமாச் செய்துவிட்டு ஒன்று எதிர்க்கட்சியிலிருந்துகொள்ளுவார்கள். அல்லது ராஜினாமாச் செய்த மந்திரிகளும் மற்றெல்லாக் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களும் சட்ட சபைகளில்

தங்களுக்கிருக்கிற ஸ்தானங்களை ராஜினுமாச் செய்துவிட்டு வெளியேறிவிடுவார்கள். அப்போது மாகாண அரசாங்கங்களில் மகா நெருக்கடியான நிலைமையேற்பட்டுவிடும். சபையை முழுதுங் கலைத்துவிட்டுப் பொதுத் தேர்தலையோ அல்லது காவி விழுந்த ஸ்தானங்களுக்கு உபதேர்தலையோ நடத்தவேண்டியவராகக் கவர்னரிருப்பார். காங்கிரஸ்காரர்கள், மறுபடியும் அபேட்சகர்களாய் நின்று தேர்தல் போட்டி செய்வார்கள். வாக்காளர்களுக்குக் காங்கிரஸில் பெரும் பிடிப்பும் அபிமானமும் நம்பிக்கையு மிருப்பதால் அவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்களுக்கே தங்கள் வாக்கைப் பதிவு செய்வார்கள். மறுபடியும் காங்கிரஸார் முன்னேவிடப் பெரும்பான்மையாய்ச் சட்ட சபைகளுக்குட் புகுந்து பதவியேற்காமல் முட்டுக்கட்டை போட்டோ அல்லது பதவியேற்று முன் ஈட்டுவந்த வேலையைத் தொடர்க்கொண்டோ தங்கள் சொகுபத்தைக் காண்பிப்பார்கள். அப்போதும் கவர்னர் தனது எதேச்சாதிக்காரமாகிற கை பாணத்தைப் பிரயோகிப்பாரேயானால் மறுபடியும் ராஜினுமா, தேர்தல், காங்கிரஸ் போட்டி, காங்கிரஸ் வெற்றி, மென்று மாறி மாறி வந்துகொண்டேயிருக்கும். இது பார்க்க நல்லவேடிக் கையாயும், ஹாஸ்ய பாகம் அமைந்ததாயு மிருக்கலாமல் லவா? அரசியல் அழித்தல் வேலைக்காரர்களுக்கு அரிய சந்தர்ப்பமாயு மிருக்கலாமா? முடிவு, முன்னேக்கூட்டிச் சொல்லக்கூடியதன்று. சந்தர்ப்பத்தைச் சோரவிட்டுவிடாமல், சரித்திரம், தன் கதையை மேலே தொடர்ந்து எழுதுகிறபோது, ஜவஹர்லால்ஜி கூறுகிறபடி, இதிகாசத்தில் இன்னொருவித அட்பாயமாகவோ அதிகாரமாகவோ அமைந்தாலும் அமையலாம். காலத்தின் போக்கைக் கணிப்பது எங்ஙனம்? பண்டித நேருஜியின் பட்டவர்த்தனமான அபிப்பிராயத்தைக்கீழே அப்படியே தருகிறேன்.

“ஒரு மாகாண நிர்வாக அலுவல்களில், காங்கிரஸ் மந்திரிமார்களுக்கும், கவர்னர்களுக்கும் அபிப்பிராயபேதம் ஏற்பட்டால், அப்போது மந்திரிமார்கள் ராஜினாமாச் செய்துவிடுகிறதா? அல்லது வேறு என் செய்வது? என்கிற பிரச்சனை காங்கிரஸ்காரர்களிடையே கவலையை உண்டாக்கியிருப்பதாகக் காண்கிறேன். அவர்கள் அவ்விதம் கவலை கொள்ளக் காரணமில்லை. ஏன்? அவர்களுக்கும் கவர்னர்களுக்கும் அபிப்பிராய பேதம் நேர்ந்தால், அவர்கள் தங்கள் பதவிகளை ராஜினாமாச் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. அவர்கள் பின் என் செய்கிறது என்ற கேள்வி யெழுகிறது. அதற்குரிய பதிலை இதோ தந்து விடுகிறேன்.

“இத்தருவாயில் இங்கிலாந்தின் ஞாபகம் எனக்கு வருகிறது. அங்கு அரசருக்கும், பார்லிமெண்டாருக்கும் பிளவேற்பட்டால் என்ன செய்வார்களோ அதேபோல இந்தியாவில் நாமும் செய்துகாட்டவேண்டும். அவ்வாறு செய்வதால், அரசியல் பிரச்சனை பிரமாதமாகிவிடும். அவ்வரசியற் கிளர்ச்சியைக் காணும் பொதுஜனங்கள் தங்கள் சர்வ சம்மதத்தைக் களேபாரமாகக் காண்பிப்பார்கள். அதனை எந்த அரசாங்கமும் தள்ளிவிட இயலாது. இங்கிலாந்தில் இப்படித்தான் நடக்கிறது. இதேபோல் இந்தியாவிலும் ஏன் நடைபெறக்கூடாது?

“இந்தியாவில் இதுபோன்ற ஓர் நெருக்கடியேற்பட்டால், ஒரு மாகாண கவர்னர், அவரது எதேச்சாதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கக்கூடும். இந்த அதிகாரத்தைக்கொண்டு ஒரு கவர்னர், தமது மாகாண சட்ட சபையைக் கலைத்துவிடலாம். அப்பால் மந்திரிமார்களையும் வேலையிலிருந்து அகற்றிவிடலாம். இதுபோன்றதோர் நிலைமை

ஏற்பட்டுவிடுமாயில் அந்தக் கட்டத்தில்தான் காங்கிரஸ்காரர்கள் தங்களுடைய அதிகாரத்தைக் காண்பிக்கவேண்டும்.

“கவர்னர், மந்திரி சபையைக் கலைத்துவிட்டபோதிலும், மந்திரிமார்கள் தங்கள் பதவியிலிருந்தும் விலகாமல் நிர்வாகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்திக்கொண்டே வரவேண்டும். இவ்வாறு செய்வார்களானால், அம் மாகாணத்திலு் மிகப்பெரிய அரசியல் நெருக்கடி யேற்பட்டுவிடும். அதை அம் மாகாண கவர்னர் சமாளிப்பதும் கஷ்ட நிலைமைபாகும். இதன் பப்பாக இவர் வழிக்கும் வந்துவிடுவார். இதில் பொதுஜன ஆதரவே பிரதானம்.

“நான் மேலே கூறியதை அரசியல் தந்திரமெனவும் சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆனால் இது என் சொந்த அபிப்பிராயமே யொழிய வேறல்ல. மேலும் எதிர்கால இந்தியாவின் நிர்வாகத்தில், எவ்விதம் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்பதை காங்கிரஸ் மந்திரிமார்கள் மிக ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்துக்கொண்டு வரவேண்டும் ! ஏனென்றால், நாம், எக்காரியத்திலும் பொதுமக்களின் பூரண ஆதரவை அடைந்தாகவேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். அதன் மூலமே நமது காரியங்களும் சித்திபெறவேண்டும். நமக்குப் பொதுமான பொதுஜன பெலன் இருக்குமானால், அரசாங்கத்தார் அமுலுக்குக் கொண்டுவர விரும்பும் ஐக்கிய அரசியலைத் தூக்கி யெறிந்துவிடலாம்.” என்ற நேருஜியின் அபிப்பிராயமும் நேரியதாய்த்தான் தெரிகிறது. இது பொதுஜனங்களின் தாகத்தையும் வேகத்தையும் பொறுத்திருக்கிறது.

காங்கிரஸ் மந்திரிமார்கள், பதவியேற்றதால் வாக்காளர்களுக்குச் செய்துகொடுத்திருக்கிற பிரதிக்கையைப்

பூரணமாய் நிறைவேற்றுவார்களென்று நம்பமுடியவில்லை. எதேச்சாதிகாரம், எமவாள் போல், தலைக்கு மேல் மயிரிழையில் கட்டிக் கொங்குகிறது. ஒற்றை யுருளைத்தேரில், ஒன்பது வேகமான குதிரைகள் பூட்டி, இருகாலுமில்லாமுடவன், அஷ்டகிரிகளிலும் சப்த சாகரங்களிலும் ஓட்டிச் செல்வதுபோல் இருக்கிறது இக்காரியம். தேர், குடையடிக்காமல் குறித்த காலந் தப்பாமல் எல்லைவந்து சேருமென்பது என்ன நிச்சயம்?

பொதுஜனப் பிரயோஜனமான சில நன்மைகளைச் சாத்தியத்துக்கு மேலாகவே காங்கிரஸ் மந்திரிகள் இதுவரை செய்துவிட்டிருக்கிறார்கள். அரசியற் கைதிகள் விடுதலை, பற்முதற் சொத்துகள் வாபீஸ், ஜாமீன் ரத்து, சேலத்தில் மது வொழிப்பு இத்தியாதி இத்தியாதி காரியங்களை காங்கிரஸ் கவர்ண்மெண்டு செய்திருக்கிறது. இவற்றில் சுதந்திரத்தின் ஜீவசுத்து இல்லையென்று சிலர் சொல்லலாம். சர்க்காரின் எண்ணத்தில் இது ஓர் பெரிய மாறுதலை யுண்டு பண்ணவில்லையென்று யாரால் சொல்லமுடியும்? அரசாங்கம் அசைந்து கொடுக்கிறது.

ஒரு ஜில்லா மாத்திரத்தோ டிருந்தாலும், காங்கிரஸ் போராட்ட அம்சங்களில் ஒன்றான மது விலக்குக்கு, அரசாங்கம் இணங்கிவிட்டது. அடுத்தாண்டு ஏலகாலத்தில் அநேகமாய் சமஸ்தான இந்தியா நீங்கலாக அகில இந்தியாவிலும் பூரண மதுவிலக்கு சட்டமாக்கப்பட்டு மது அருந்தல் குற்றமாகக் கருதப்படுமென்று கருதுகிறோம்.

கல்வித் திட்டத்தையுங் காங்கிரஸ் மந்திரிமார்கள் கரத்தில் வைத்துச் சிந்தித்து வருகிறார்கள்.

இந்த ஏற்பாடுகளால் காங்கிரஸ், சுயராஜ்ய இந்தியா வைச் சிருஷ்டிக்கிறது என்று திட்டமாய்ச் சொல்லமுடியாவிட்டாலும், சுயராஜ்ய இந்தியாவுக்குச் செல்லும் பாதையைச் செப்பணிடுகிறதென்று சொல்லலாம். அரசியலில் அது ஓர் அசாதாரணமான அமைதியை உண்டுபண்ணியிருக்கிறது. நேற்றுவரை யாரைத்தடிக்கொண்டு தாக்கினார்களோ அவர்களை, யின்றைக்கு அதே போலிஸ்காரர்கள் வணங்குகிறார்கள். நேற்றுவரை, யாரைப் பெரிய கலகக்காரர்களென்றும், சட்டவிரோதிகளென்றும் சர்க்கார் சிறைச்சாலையி லடைத்ததோ, அவர்கள் வசம், அதே சர்க்காரை ஒப்படைத்துவிட்டுக் கவர்னர்கள் ஒய்வெடுக்கிறார்கள். நேற்றுவரை எது சட்டவிரோதமானதென்று பற்றாதல் செய்யப்பட்டதோ, அதே தேசிய துவஜம், இன்றைக்குச் சட்ட சபை மண்டபங்களிலும், மந்திரிகளின் மோட்டார்களிலும் மார்தட்டித் தோள்தட்டிப் பறக்கிறது.

மேலே கூறியுள்ள மாறுதலைக்கொண்டு இந்தியா திருப்தியடைந்துவிட முடியாது. அடிமுதல் முடிவரை, இந்திய அரசியலில், 3-வது அத்தாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ள அம்சங்கள் அனைத்தும் தனித்தனியாகவும் மொத்தமாகவும் மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும்.

காங்கிரஸ் மந்திரிகள் எல்லோரும் நல்ல ராஜதந்திர நிபுணர்கள். அவர்களை மேற்பார்க்க நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் காங்கிரஸ் பார்லிமெண்டரி போர்டில் இருப்பவர்களும் மேதானிகள். இந்தியா, தருந்தவர்கள் வசந்தான் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தைப்பற்றிய பயம் இனியில்லை, எதிர்பார்ப்பதற்கு விரைவாகவே சுயராஜ்ய இந்தியா நிர்மாணிக்கப்படும்.

5—புனருத்தாரணம்.

“ தான் நடத்தீவரும் வாழ்க்கை பூரணமானதன்று, அரைகுறை என்று தெரிந்து தன்னைச் சீர்படுத்த முன்வர வேண்டும். தயங்கி நின்றால் அவனை மனிதனென்று எங்ஙனங் கொள்வது. நமது வாழ்க்கையைப் பண்படுத்தி மேல்நிலையடைய வசதிகள் இருக்கின்றனவேன்று கண்டதும், உயரிய வாழ்க்கையின் தோற்றம், தூரத்தே தென்பட்டதும், நாம் செய்யவேண்டியதென்ன? நமது உயரிய இலட்சியத்தை ஸ்தாபிதஞ் செய்யவேண்டும். ”

— டாக்டர் மாடென்.

முற்கால இந்தியா முன்னேறி யிருந்தது. இடைக்கால இந்தியா எல்லாம் இழந்திருந்தது. தற்கால இந்தியா நம் பிக்கையுடையதா யிருக்கிறது. எதிர்கால இந்தியா இன்ப முடையதா யிருக்கும்.

இந்தியாவை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, ஒரு மொத்தமாய்ப் பேசினாலும், கிராமத்திலிருக்குங் கூலிக்காரன் முதல் சமஸ்தானத்தை யாளும் அரசன்வரை எல்லா இந்தியரையும் உள்ளடக்கித்தான் இங்குப் பேசுகிறோம். ஒரு வட்டத்தை யெடுத்துக்கொண்டால், அதனாரம்பமெது அந்தமெது என்று எப்படிச் சொல்ல முடியாம லிருக்கிறதோ, அப்படித்தான் ஒரு பெரிய ஜன சமுதாயத்தின் நிலைமையு மிருக்கிறது.

அரசியல் நிர்வாகம், ஒரு நாட்டில் எங்கிருந்து ஆரம்பிக்கிறதென்று சொல்வது எளிதல்ல, அதிகாரத்தின் உச்ச

சுத்திலிருந்து ஆரம்பித்தால் அதிகப்படியான ஜன சமுதாயம் அவமதிக்கப்பட்டதாகும். அடியிலிருந்து ஆரம்பித்தால் அஸ்திவாரத்திலிருந்து ஆரம்பித்தவர்க ளாகிறோம். அஸ்திவார பலமில்லாமல், அதிகாரபீடம்—அரசியல் மாளிகைகளின் கூட கோபுரங்கள், அமைக்கப்பட முடியா.

ஓர் நாட்டின் நிர்வாகத்திற்கு முக்கியமான பெலமளிப்பதும், முக்கியமான பங்களிப்பதும், அந்நாட்டின் கிராமங்களா யிருக்கின்றன. மேலும் எல்லா நாடுகளிலும் பெரும்பான்மையான ஜனங்கள் கிராமவாசிகளாகவே யிருக்கிறார்கள்.

இந்தியா விவசாய தேசமென்று ஏற்கெனவே பேசியிருக்கிறோம். ஏழு லட்சங் கிராமங்கள் இந்தியாவிலிருக்கின்றன. பத்திலொன்பது பங்கு இந்தியர்கள், கிராமங்களில் வசிக்கிறார்கள்.

சுயராஜ்ய இந்தியா, 32 கோடி கிராமவாசிகளுக்கு அவசியமா? 4 கோடி நகரவாசிகளுக் கவசியமா? உங்களைக் கேட்கிறேன். நடு நிலைமையோடு சொல்லுங்கள்! கிராமவாசிகளுக்கன்றோ? சுயராஜ்யத்தில், பத்தில் ஒன்பது பங்கு பலனை அனுபவிக்கப்போகிறவர்கள் யார்? கிராமவாசிகளல்லவா?

இந்தியக் கிராமவாசிகள், இந்திய சுதந்திரப்போரில் பங்கெடுத்துக்கொள்ளவில்லை யென்று சிலர் வாதிக்கலாம். ஏனில்லை? இதை யெழுதும் நானும், எழுதுவதற்கு எல்லா உதவியும் புரிந்துவரும் எனது ஆப்த நண்பர் தினகரனாரும் கிராமவாசிக ளென்றும், சுதந்திரப் போரில் பங்கெடுத்துக் கொண்டவர்களென்றும் பெருமையோடு கூறிக்கொண்டு,

எங்களுக்குரிய பத்தி லொன்பது பங்கைக் கேட்கிறோம். மேலும், கிராமங்கள் பல, நேர்முகமாகவும் மறைமுகமாகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

கிராமங்கள் இதுவரை, மத்திய மாகாண அரசாங்கங்களாலோ அன்றி ஸ்தல ஸ்தரபண அரசாங்கங்களாலோ நேர்முகமாய் நிர்வகிக்கப்படவில்லை. முன்சீபும், கர்ணமும், தலையாரியும் கிராமங்களிலிருக்கிறார்களென்பது வாஸ்தவம், ஜில்லாக்களிலிருக்கிற ஜில்லா முன்சீப், கலெக்டர், மாஜிஸ்ட்ரேட், போலீஸ் அதிகாரி, இவர்களுக்குள்ள ஸீயில், ரெயின்யூ, கிரிமினல், போலீஸ் அதிகாரங்கள், மிகக் குறுகிய வரம்போடு, மேலே கூறியுள்ள கிராம அதிகாரிகள் வசம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றை ஒருவரும் செய்வதில்லை. வரி வசூல் ஒன்றுதான் தங்கள் வேலை—தாங்கள் செய்யவேண்டிய ஒரே கடமைபென்று அவர்களெண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். கிராமங்கள் கெட்டுப் போனதற்கு அரசாங்கமே காரணமென்று நாம் குற்றஞ்சாட்டுகிறபொழுது, அக்குற்றத்திற்குக் கிராம அதிகாரிகளே முழுதும் கணக்குச் சொல்லவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். கிராம அதிகாரிகள், தங்கள் பொறுப்பைச் சரிவர உணர்ந்து செய்திருந்தால், கிராம சுகாதாரம் இவ்வளவு கேவலமடைந்திருக்குமா? கிராமத் தெருக்கள் இருளடைந்து கிடக்குமா? கிராமத்துக் குழந்தைகள் பள்ளிக்கூடம் போகாமலிருப்பார்களா? கிராமத்திற்கு களவு கண்ணங்கள் மிகைத்திருக்குமா?

அரசாங்கத்து உயர்தர அதிகாரிகளும், கிராம விஷயத்திற்கு கண்ணை முடிக்கொண்டு கவலை யீனர்களாயிருந்து விட்டார்கள். கீழ்தர உத்தியோகஸ்தர்களைக் கண்காணிக்க

வேண்டிய பொறுப்பை, உயர்தர உத்யோகஸ்தர்கள் உல்லங்கனஞ் செய்துவிட்டனர். சுயராஜ்ய இந்தியாவில், இவைகள், ஆரம்பத்திற் கவனிக்கப்படவேண்டிய வேலைகளாய் யெடுத்துக்கொள்ளப்படும்.

கிராம அமைப்பு.

இந்தியக் கிராமங்கள், பார்க்கப் பரிதாபகரமாக யிருக்கின்றன. ஒட்டை சாட்டையான கூரைகளையும், பீத்தலும் பிளவும் நிறைந்த சுவர்களையுங் காணக், கண் குத்தலெடுக்கிறது. மண் சுவரையும், கூரைப் கோப்பையும் நான் குறைகூறவில்லை. அவைகள் ஆரோக்கியத்துக் கேற்றவைகள். பாம்புக்கும் பல்லிக்கும், கிராம வீடுகள் இல்லமாயில்லாத வகையில் அவைகளை வைத்துக்கொள்ள முடியுமானால் கூரை வீடுகள் நல்லவை. செங்கலும் சுண்ணாம்பும் நீடித்து நிற்கும். ஒடு உஷ்ணம் பொங்கும். மட்டப்பாவு மேன்மையானது.

வீதிகள் நேருக்கு நேராய் விசாலமுள்ளவைகளாய் இருத்தல் நலம். அன்றாடம் தெருக்களில் விழும் குப்பைகளைத் தோட்டியின்மூலஞ் சுத்தஞ் செய்யச்செய்து சுகாதாரக் குறைவின்றி யிருப்பதே சிலாக்கியம். அப்படிச் சேருங் குப்பைகளை அனுவஸ்யமாய் யெறிந்துவிடாமல், வருஷத்துக் கொருமுறை விற்பு, அவ் வருவாயைக் கிராமப் பொதுச் செலவுக்கு உபயோகிக்கலாம். அல்லது கிராமத்துக்குப் புறம்பேயுள்ள பள்ளம் படுகுழிகள்-அப்படி யேதாவதிருந்தால்-அவற்றிற் கொட்டித் தூர்க்கலாம்.

இராக் காலங்களில் கிராம வீதிகளை யிருளடையப் போடுவது தீமை. களவுகன்னங்களைத் தடுப்பதற்கு வீதி விளக்குகள் ஒரு பயனாகும். ஜன நடமாட்டத்திற்குப் பெரும்பயனாகவு மிருக்கும்.

கிராமவாசிகள் பெரும்பாலாய் விவசாயிகளாயிருப்பதால், கால் நடைத் தீனியான வைக்கோலைச் சேமித்து வைக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்கள். அதற்கேற்ற இடம், வீட்டின் பின் புறமுங் கொல்லையுங் கிராம ஓரமுமல்ல. ஊருக்குப்புறம்பே ஒரு குறிப்பிட்ட மேட்டுப் பாதகான இடத்தில் ஒதுக்கிப் போர்வைப்பது உசிதம்.

கிலத்துக்கு உரந்தருகிற குப்பைகளையும் ஊருக்கு புறம்பே வெகு தூரம் பள்ளங்கள் தோண்டிக் கொட்டிவைப்பது நலம்.

ஊர் ஜனங்கள் மல ஜலங்கழிப்பதற்கும் ஊருக்கு வெளியே கக்கூஸ்கள் கட்டிக்கொள்வது கிராம சுகாதாரத்துக்கேதுவானது.

மாட்டுக்குத் தொழுவங்களும், கூடுமானவரை குடியிருப்புக்குக் கொஞ்சந் தொலையிலிருப்பது உசிதம்.

இவைகளெல்லாஞ் சிதைந்திராமல் கூட்டமாயிருப்பது கட்டுக்காவலுக்கும் வேலியிடுவதற்கும் இலகுவாயிருக்கும்.

கிராம அமைப்பிற்கு, மேலே கூறியுள்ள உபாயங்கள், கிராமவாசியாயிருக்கிற அனுபவத்தில் எனக்குப் பொருத்தமாய்த் தோன்றுகின்றன. இதைவிட மேன்மையான வற்றை நான் வரவேற்கிறேன்.

சமுதாய வாழ்க்கை.

இப்பொழுதிருக்கிற கிராம சமுதாய வாழ்க்கை, கலகத்துக்கும் அடிதடிக்கும் ஆஸ்பதமாயிருக்கிறது. அண்ணன் தம்பி, மாமன் மைத்துனன், சிற்றப்பன் பெரியப்பன்

என்கிற பார்த்தத்துவம் எவ்வளவிற்குந்தாலும், ஒரு கலப்பை மண்ணுக்கும், ஒருச் சாணிடைத்துக்கும் கிராமவாசிகள் கல கஞ்செய்துகொண்டு கோர்ட்டேறுகிறார்கள். சமுதாய ஒற்றுமை ஜனங்களிடம் இல்லாததுதான் இதற்குக் காரணம். ஒற்றுமை யுணர்வை வளர்க்கவேண்டும். சமரசு பாவமும் விட்டுக்கொடுக்குந் தன்மையும் ஏற்படவேண்டும்.

கிராமப் பஞ்சாயத்து முறைதான் மேலே கூறியுள்ள மாற்சர்யத்துக்கு மாற்று மருந்து, 1919-ம் வருஷத்திய மாண்டேகு-செம்ஸ் போர்டு சீர்திருத்தத்தில் பஞ்சாயத்துப் போர்டுகளுக்கு ஓரளவு உயிர் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நடைமுறையில் மாகாண அரசாங்கங்கள் சரிவர அவைகளை அமைக்கவில்லை.

பஞ்சாயத்துப் போர்டுகள் கிராமங்களுக்கு அத்யாவசியமானவை. கிராமத்தில் படிப்பாளிகளாகவும் பெரிய மனிதர்களாகவும் ஐந்து பேர்களைக் கிராம ஜனங்கள் வருஷா வருஷம் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்கள் வசம் நீதிமுதல் நிர்வாகம்வரை சர்வ பொறுப்பையுங் கொடுத்துக் கிராமத்தை நிர்வகிக்கச் செய்யவேண்டும். மத்திய அரசாங்கமும் கிராமங்களுக்குக் கிராம சபாட்சி கொடுப்பது நலம். இதனால் அரசியல் நிர்வாகம் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டுக், கிராம நிர்வாகம் தாலுகா நிர்வாகத்தோடும், தாலுகா நிர்வாகம் ஜில்லா நிர்வாகத்தோடும், மாகாண நிர்வாகம் அகில இந்திய நிர்வாகத்தோடும் இணைக்கப்பட்டு அரசியலில் நீண்டதோர் சங்கிலித் தொடரை யுண்டுபண்ணுகிறது.

ஓர் உதாரணம்.

தனித்தனியாய்த் தன்னைத்தானே நிர்வகித்துக்கொள்ள சின்னதா யிருந்தால், அத்தகைய கிராமங்கள் பல சேர்ந்து குரூப் வாரியாக ஒரு யூனியனை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, மொத்தத்தில் நிர்வகிக்கலாம். இக்கூட்டுறவு ரெம்பச் சிலாக் கியமானது. ஜப்பானை இயமகட்டா, ஈட்டோ முதலிய ராஜ்யத்திர நிபுணர்கள் சீர்திருத்த முயன்றபோது கூட்டு றவு முறையைத்தான் கையாண்டார்கள். 72,000 கிராமங் களை 12,000 யூனியன்களாகப் பிரித்துச் சீர்திருத்தம் முதல் ஸ்தல சுயாட்சிவரை கொடுத்தார்கள். இதனால் ஒதுக்குப் புறமான ஒரு கிராமங்கூட, சுகாதாரத்தாற் கல்வியால் உற் பத்தியால் போக்குவரத்தால் வர்த்தகத்தால், மற்றைய கிராமங்களோடு இணைந்து ஏகோபித்துச் செல்வதற் கேது வாயிற்று. அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு யூனியனில் 3,000 முதல் 4,000 வரை ஜன சங்கியை யிருக்கவேண்டுமென்று விதி செய்தார்கள்.

ஹெட்மென் என்று சொல்லப்படுகிற கிராமாதிகாரி நமது நாட்டிலிருப்பதுபோல், ஜப்பானில் வார்சு பரம்பரை யாய் வருகிறதில்லை. அங்கு கிராமாதிகாரிக்கு ஸாங்கோ என்று பெயர். ஒவ்வொரு யூனியனுக்கும் அந்தந்த யூனி யன் பிரஜைகளால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒருவனே ஸாங் கோவா யிருக்கிறான். கிராம யூனியனில் வயது வந்த ஒவ் வோராணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வாக்குரிமையிருக்கிறது.

யூனியன் உட்கடைக் கிராமங்களுக்கு ஒவ்வொரு தனித்தனி ஹெட்மென்களு மிருக்கிறார்கள். இந்த ஹெட் மென்களெல்லாம் ஷே யூனியன் ஸாங்கோவுக்குக் கவுன்ஸி

லர்களாந்ருர்கள். கவுன்ஸிலோடு கூடிய ஸாங்கோ, ஜில்லா அதிகாரியால் காயஞ் (ஸ்திரம்) செய்யப்பட்டு ஐந்து வருஷத்துக்கு அந்த யூனியனை நிர்வகிக்கறான். ஸாங்கோவும் கவுன்ஸிலும் போடுகிற உத்தரவுகளை ஜனங்கள் மீறக்கூடாது. பிசேஷ விவகாரங்களேற்பட்டுவிட்டால், பிசேஷ கமிட்டிகளேற்படுத்தித் தீர்த்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

கிராம யூனியன்கவுன்ஸி லன்றி, கிராம யூனியன் சபையென்றும் ஒன்றிருக்கிறது. அது முழுதும் பொதுஜனத்தேர்தலால் ஆக்கப்படுவது. ஸாங்கோவும் கவுன்ஸிலும் வருத்துக்கொடுக்கிற வருஷாந்திரக் கிராம யூனியன் வரவு செலவு, கிராம யூனியன் சபையில் நிறைவேற்றப்படவேண்டும்.

கவுன்ஸி லன்றி, சபையால் நியமிக்கப்பட்ட காரியக் கமிட்டியொன்று மிருக்கிறது. அதுதான், தாலுகா ஜில்லா அரசாங்கங்கங்களோடு கடிதப் போக்குவரத்து முதலிய காரியங்களை வைத்துக்கொண்டு கவர்ண்மெண்டை நிர்வகிக்கிறது.

கிராம யூனியன் நிருவாகத்தில், தாலுகா ஜில்லா மாகாண மத்திய நிர்வாகங்கள் தலையிடுவதில்லை. வேண்டுமானால் பண உதவி செய்தும் நிபுணர்களை யனுப்பியும் கைத்தொழில் சமுதாய அபிவிருத்தியை ஊக்குவிக்கின்றன.

மேலே கூறியுள்ள ஜப்பான் கிராம யூனியன் நிர்வாக முறை இங்கேயொரு எடுத்துக்காட்டாய்க் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. இந்தியாவும் இதைப் பின்பற்றலாம்.

அனுஷ்டானம்.

இந்தியாவில் ஏழு லட்சங் கிராமங்களிருக்கின்றன. சராசரியாய் ஐந்து கிராமங்களுக்கு ஒரு யூனியனாய் வைத்தாலும் ஒரு லட்சத்து நாற்பதினியிரம் யூனியன்களாகின்றன. ரெம்ப அதிகம். இன்னுங் குறைக்கலாம் என்று தோன்றினால் பத்துக் கிராமங்களுக் கொருயூனியன் ஏற்படுத்தி எழுபதினியிரம் யூனியன்களாக்கலாம். அநேகமாய் ஐந்து கிராமங்களுக் கொருயூனியன் அமைப்பதுதான் இலகுவில் நிர்வகிக்கக் கூடியதாயிருக்கும். எப்படியும் 3,000 ம் பேருக்குமேல் ஒரு யூனியனில் இல்லாமற் பார்த்துக்கொள்வது நலம்.

இப்படி யேற்படுத்தப்பட்ட கிராம யூனியன், வயது வந்த ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் வாக்குரிமையளித்துப் பொதுத் தொகுதியின் மூலம் ஓர் சபையைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதற்குக் கிராமயூனியன் சட்டைசபை யென்றோ கிராமயூனியன் பிரதிநிதி சபையென்றோ கிராமயூனியன் காங்கிரஸென்றோ பெயரிடலாம். கிராமயூனியன் காங்கிரஸென்பதையே நான் சிபார்ஸ் செய்கிறேன்.

இவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சபை, ஐந்து ஏழு அல்லது ஒன்பது பேர் அடங்கிய காரியக் கமிட்டியொன்று நியமிக்கவேண்டும். அது தனக்குள் ஒரு தலைவரைத் தேர்ந்தெடுக்கும். அவருக்குக் கிராமயூனியன் அக்கிராசனர் என்று பெயரிடலாம்.

காரியக் கமிட்டி அங்கத்தினர்கள், இலாக்காவாரியாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிர்வாகத்தின் தலைவர்களாயிருப்பார்

கள்—இப்பொழுது மாகாண சட்ட சபைகளில் கல்வி மந்திரி என்னும் நிதி மந்திரி என்னும் சட்ட மந்திரி என்னுமிருப்பதுபோல்.

கிராமயூனியன் காரியக் கமிட்டியாகிற நிர்வாகக் கமிட்டி, அந்த யூனியனுக்குட்பட்ட வரிவசூல் முதலிய வாக்ஷினங்களையும், ரோடு, வண்டிப்பாதை, நீர்ப்பாசனம், குடிதண்ணீர் வசதி, சுகாதார வசதி, கல்வி வசதி, கைத்தொழில் வர்த்தகம் பாதுகாப்பு, வீதி விளக்கிடல், மாஞ் செடிகள் பயிரிட்டுச் சோலை வளர்த்தல் முதலிய செலவினங்களையும் நிர்வகித்து நேரிய முறையில் நடத்தவேண்டும். இதற்குச் சுய நிர்ணயம் அல்லது சுய நிர்மாணமென்று பெயர். இதுதான் உண்மையான உத்தரணத்தின் அஸ்திவாரம். பொதுஜன ஊக்கம், ஒற்றுமை, உழைப்பு எவ்வளவுக் கெவ்வளவு உபயோகிக்கப்படுகிறதோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு இவைகள் பயன்தரும்.

புனருத்தாரண வரியென்று ஒன்று புதிதாய் விதிக்கப் படலாம். அதை ஆரம்பத்தில் பொதுஜனங்கள் கொடுக்க மறுக்கலாம். ஏற்கெனவே யிருக்கிற வரிப்பளுவை ஒன்றுக்குப் பாதியாய்க் குறைக்கிறபொழுது—அப்படிக் குறைத்தலவசியம்—புனருத்தாரண வரிபோன்ற புதிய, குறைந்த வரிகளைக் கொடுக்க பொதுஜனம் ஆயாசமடையாது. மேலும் பொதுவாய்க் கிராமங்களில் வருவிக்கப்படும் வரிப்பணம், கிராமங்களுக்காகவே செலவிடப்படுகிறது என்று ஜனங்களுக்குத் தெரியும்படி செய்துவிட்டால், எந்த வரியையுங் கொடுக்க ஜனங்கள் சலிக்க மாட்டார்கள். அதாவது, அன்றி, மேலே கூறியுள்ள குறைகளிற் செலவிடப்பட்ட

பணம், பல வழிகளிலும் வாழ்க்கை வசதிகளை யுண்டுபண்ணியிருக்கின்றன என்று அவர்களுக்கு மெய்ப்பித்துக் காட்டவும் வேண்டும்.

எல்லாத் திட்டங்களிலும் கல்வித் திட்டந்தான் மகாமகா முக்சியமானது. கட்டாயக் கல்வி சட்டமாக்கப்பட்டுவிட்டால், கிராமக் குழந்தைகளுக்குப் படிச்சாலை அமைத்துக் கொடுப்பதும், அதற்காகச் செலவிடுவதும் அந்தந்தக் கிராமங்களே கவனித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்துக்கு ஒவ்வொரு பிரைமெரி பாடசாலையும், ஒவ்வொரு யூனியனுக்கு ஒவ்வொரு எலிமெண்டரி பாடசாலையும் ஏற்படுத்தல் வேண்டும். உயர்தரக் கல்லூரிகள் ஜில்லாவுக்கு இரண்டு மூன்றும், கலாசாலை ஒன்றும், சர்வகலாசாலைகள் மாகாணத்துக்கு இரண்டு மூன்றும் இருந்தால் போதும்.

போதனா முறை, குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே தேசத்தில் பற்றுதலை யுண்டாக்கக் கூடியதாகவும், கைத்தொழில் விர்த்தி செய்யக்கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும். முழுதும் குமஸ்தாக்களைத் தயாரிப்பதா யிருக்கக் கூடாது.

ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஒவ்வொரு வாசகசாலை யிருக்கவேண்டும். அதற்குச் சுதேச பாஷைப் பத்திரிகைகள் வரவழைக்கப்படவேண்டும். புத்தகங்களும் நிறைய இருக்கவேண்டும். தனிப்பட்ட கிராமத்தில் இவைகளை யமைக்க முடியாவிட்டால், யூனியன் தாய்க் கிராமத்திலாவது அவைகள் அவசியம் அமைத்தாகவேண்டும்.

நகர நிர்வாகம்.

ஜன சமூகம், குரங்கு வாழ்க்கையிலிருந்து தேனீ வாழ்க்கைக்குவந்து வீடு கட்டிக் குடியிருக்க ஆரம்பித்த போது, கிராமங்கள்தான் முதலில் உற்பத்தியாயின. உழைக்கமுடியாதவர்களும், உன்மத்தர்களும், சோம்பேறிகளும் ஒன்றுகூடி ஓரிடத்தில் வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிழைப்பு, உழைப்பால் நடக்கவில்லை. கொள்ளையடிப்பால் நடந்தது. கிராமங்களில் விளைந்து கிடக்கிற தானியங்களையும், சேமித்துவைக்கப்பட்டிருக்கிற தானியங்களையும் பகலிலோ இரவிலோ போய், மேலே கூறியுள்ள கொள்ளைக்கூட்டத்தார் கொள்ளையடித்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவர்கள் ஜீவியம் உழைப்பில்லாமல் இலகுவாய் நடப்பது கண்டு, ஏற்கெனவே கிராமங்களிலிருந்த மைனர்களும், வெளிவேஷக்காரர்களும் அவர்களோடு போய்ச்சேர்ந்து கொண்டார்கள். அதுதான் பின்னர்ப் பட்டணமாகவும் நகரமாகவும் ஆயிற்று. இன்றைக்கும், பட்டண நகர ஜீவியங்கள், கிராம ஜீவியத்தைப்போல், முழுதும் உழைப்பால் நடக்கவில்லை. இலகுவான வேலைகளாலும், ஆடம்பர வாழ்க்கையினாலும், மோச நாசத்தினாலும், ஏய்த்தல் ஏமாற்றங்களினாலுந்தான் நடக்கின்றன.

நாளா வட்டத்தில் கிராமங்கள், கொள்ளையடிப்புக் கிடங் கொடுக்காமல் தங்களை தாங்களே தற்காத்துக்கொண்டவுடன், நகர மக்கள், தங்களுக்குொரு தொழிலைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. அந்த இடத்திலேதான் கைத்தொழிற் சாஸ்திரங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அத்தோடு ஆடம்பரமும் அரும்பிற்று.

கைத்தொழிலால் பண்டங்கள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டதும், வர்த்தகம் ஆரம்பமாயிற்று. உற்பத்திப் பொருள்களைக் கிராமங்களிற் கொண்டுபோய் உப்புக்கும் புளிக்கும், அரிசிக்கும் பருப்புக்கும் விற்பு, நகரமக்கள் வாழ்ந்தார்கள். இதனால் எங்குச் சுற்றினாலும், ஒரு தேசத்தின் அல்லது உலகத்தின் ஆரம்ப ஸ்தானமாகவும், முடிவிடமாகவும் கிராமங்களிருக்கிற தென்பது தெளிவாகிறது.

இப்படியேற்பட்ட பட்டணங்கள், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் நாகரிகமடைந்து, கிராமங்களின் பார்வைப் பொருளாகவும், வாங்குமிடமாகவும், ஒய்விடமாகவும் ஆயிற்று. தொழிற் கட்டுப்பாடும், விலைவாசி நிர்ணயமும், வியாபார ஒழுங்கும் விதி செய்யப்பட்டன. அதுதான் நகரங் கண்ட முதற் சட்டம். அதிலிருந்துதான் நகர நிர்வாகம், நகர பரிபாலனம் முதலியவை தொடர்ந்தன.

பட்டணங்களில் ஒருவிதமான இரட்டையாட்சி இப்பொழுது நடக்கிறது. ஸ்தல சுயாட்சி ஒருபுறம்; அதுதான் முனிசிபல்பாஸ்டி என்று சொல்லப்படுகிற நகரசபை நிர்வாகமுறை. மற்றொன்று; ஏகாதிபத்திய ஆட்சியான போலீஸ் மாஜிஸ்ட்ரேட் ஆட்சிமுறை.

நகர பரிபாலன சபைகள், இந்தியருக்குச் சுயாட்சியைப் போதிப்பதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்டவை யென்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால் சுயாட்சியில் தேர்ந்து, நூற்றுக்கு நூறு மார்க்கு வாங்கிவிட்டிருக்கிற இந்தியர்கள், இனித் தங்களுக்குத் தாங்களே சுயராஜ்யத்தை நிர்மாணித்

துக்கொள்ளுகிற பொழுது, இந்த இரட்டை யாட்சிமுறை தேவையில்லை யல்லவா? இப்போ திருக்கிற நகரசபை, லிஷில் கிரிமினல் ரெவின்யூ இலாகா நிர்வாகங்களையும் தன்னோடு சேர்த்துக்கொண்டு நகர பரிபாலனஞ் செய்தாற் போதுமே?

நகர பரிபாலன சபையிலும், கிராமபூனியன் சபையிலிருப்பது போல் ஒரு கவுன்ஸிலும், ஒரு கமிட்டியு மிருக்கும். கவுன்ஸில், நிர்வாக சபையாகவும் கமிட்டி, நிறைவேற்றுக் கழகமாகவும் இருக்கும்.

நிர்வாக சபை, நகர நிர்வாக முழுதையும் கண்காணிக்கும். நிறைவேற்றுக் கமிட்டி, இலாகா வாரியாகக் கிரியாம்ஸையில் எல்லாக் காரியங்களையும், நாகரிக மடைந்துள்ள பிற நாடுகளின் நகர நிர்வாகங்களை முன் மாதிரியாய் வைத்துக்கொண்டு செய்து முடிக்கும்.

இவ்வாறு, கிராம நகர நிர்வாகங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டு விட்டால், சுயராஜ்ய இந்தியா வாகிற இயந்திரம், தானாகவே இயங்கத் தொடங்கிவிடும். கிராம நகரங்களை ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் மேற்பார்த்து நிர்வகிக்க மாகாண அரசாங்கமும், அப்புறம் எல்லா மாகாணங்களையும் கண்காணிக்க மத்திய அரசாங்கமும் ஏற்படுத்தப்படும். அவைகள், இப்பொழுது இருக்கும் மாகாண மத்திய அரசாங்கங்களைப் சிறிது மாற்றியும் திருத்தியும் அமைப்பதால் முடிந்துவிடும்.

6—சுதேசி.

“ இந்தியா வறுமைநாடு. சாஸ்திரீக முறையில் அதி
கச் செலவுடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கத்தை அது நிர்
வகிக்க முடியாது. நமது பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் பெருமிதச்
செலவில் நடைபெறுகிறது. இந்தச் செலவு, ஆண்டுகள்
தோறும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது. மான்செஸ்டர்
லீயாபாரத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு, இந்தியக் கைத்
தொழில்களைச்— சுதேசியை எாம் ஆதரிக்கவேண்டும்.”

— ஹாரிஸ்.

சுயராஜ்ய இந்தியாவிற்குச் சுதேசிதான் அஸ்திவாரம்.
எல்லாவற்றையும் சுதேசி மயமாக்கிவிட்டால் அதுதான்
சுயராஜ்ய இந்தியா.

ஒவ்வொரு இந்தியனுடைய உள்ளத்திலும் சுதேசி
எண்ணம் முதலில் உதிக்கவேண்டும், நான் ஒரு சுதேசி,
நான் எல்லாவிதத்திலும் சுதேசியாகவே யிருப்பேன். நான்
வாங்குவதெல்லாம் சுதேசிப் பொருளாகவே யிருக்கும்,
நாட்டில் பரிவர்த்தனை செய்யப்படும், எல்லாப் பொருள்
களும்—கப்பல் முதல் ஊசி வரை எல்லாம், எனது நாட்
டில் எனது சகோதரர்களால் செய்யப்பட்ட பொருள்களா
கவே யிருக்கும், எனது நாட்டுவர்த்தகம் உலக முழுவதி
லும் விநியோகிக்கப்படும், என்று ஒவ்வொரு சுதேசியும்
பிரதிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வேலை செய்யவேண்டும்.

ஆரம்பத்தில் சுதேசிச் சரக்குகள் நயமா யிருக்கமா
ட்டா. கரடு முரடாகவும் காலந்தள்ளக் கூடாததாகவும்
அவைக ளிருக்கலாம். அப்பொழுதும் அவைகளைத்தான்

நாம் உபயோகிக்கவேண்டும். கதருற்பத்தி, இந்தியாவுக்கு இப்பழக்கத்தை ஓரளவு கொடுத்திருக்கிறது. ஆரம்பத்தில் கதரைக் கையால் தீண்டவும் நாம் அருவதுத்தோம். சுதேசதரகங் கொண்டவர்கள், கரடு முரடைக் கருதாமல் கதரணிந்து வழிகாட்டினார்கள். பிறகு நாளடைவில், இந்தியா முழுமையும், கதர் விஷயத்தில் ஒருவிதமான வைதிக எண்ணப்பிடிவாதம் பாவி, அநேகர் இப்பொழுது கதரணிந்து வருகிறார்கள். இதே மாதிரி எல்லாப் பொருள்கள் விஷயத்திலும் ஏற்படவேண்டும்.

கைத்தொழில்.

சுதேசியும் கைத்தொழிலும், நகமுஞ் சதையும்போல் ஒன்றிலொன்று ஒட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன. உற்பத்தி செய்யும் அளவையும் நிறமையையும் பொறுத்துக் கைத்தொழில் சிலாசிக்கப்படுகிறது. அதைப் பரிவர்த்தனை (விலை மாறும்) செய்யுஞ் சாகசம், ஒரு சமுதாயத்தின் மேன்மையை விளக்குகிறது.

முழுதும் விவசாயத்திலேயே சார்ந்திருக்கிற எந்த தேசமும் விரைவில் முன்னேற முடியாது. அது எப்பொழுதும் வறுமை நாடாகவே யிருக்கவேண்டும். இந்திய விவசாயிகளின் வயிற்றுக்கும் வாழ்வுக்கும், வருமானத்தைக் கொடுக்காத வேளாண்மைத் தொழில், என்றைக் காவது இந்தியாவை மேன்மைக்குக் கொண்டுவருமென்று நம்புகிறீர்களா? விர்த்தி செய்யப்பட்ட விவசாயத்தோடு, பெருமிதமான கைத்தொழிலையும், பெரிய வியாபாரத்தையுஞ் செய்தால்தான், இந்தியா இதர நாடுகளோடு சமமாய்த் தலை நிமிர்ந்து நிற்க முடியும். வெறும் விவசாய ஜீவியம், 32 கோடி இந்தியரை, ஆறுமாதச் சோம்பேரிகளாக்கிவிட்டிருக்கிறது.

கைத்தொழிலால் இந்தியாவில் வேலையின்மை நீங்கி வருவாய் அதிகரிக்கும். எல்லாத் தொழில்களையும்விட அதுவே இலாபகரமான தொழிலென்று உலகத்தில் நிச்சயஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

கைத்தொழிலுக்காக, இந்தியாவில் இந்தியர்களால் போடப்பட்டிருக்கிற முதல் அல்லது மூலதனம், மிக மிகக் குறைவு. 1914-ம் ஆண்டில் மட்டும், வர்த்தகத்துக்காகவும் கைத்தொழிலுக்காகவும் பிரிட்டன் போட்ட மூலதனம் 274 கோடி பவுன். கானடா போட்டது 39 கோடி பவுன். அமெரிக்கா 456 கோடி பவுன். ஜப்பான் 25 கோடி. இந்தியாவில் இந்தியர்கள் போட்டது வெறும் 6 கோடி பவுன் கள்தான்.

மேலே கூறியுள்ள நான்கு நாடுகள், கைத்தொழிலுக்குப் பிரதானமும் பிரபலமுங் கொடுத்திருக்கும்போது, இந்தியாவின் விதி, விவசாயத்தையே கட்டிக்கொண்டு அழுகிறது.

ஒரு காலத்தில் இந்தியக் கைத்தொழிலும் இந்திய வர்த்தகமும் அடைந்திருந்த மீசுரமென்ன? மிசிரம், யவனம், முதலிய தேசங்களோடு, தமிழ்நாடு, மீசுரமான வர்த்தகஞ் செய்ததாகச் சங்க நூல்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஒருக்கால் அந்த இந்தியா அழிந்துபட்டதா? இல்லை; இல்லை; கைத்தொழில் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

குடிசைத்தொழில்.

காந்தியின் குடிசைத்தொழில், இந்தியக் கைத்தொழில் உத்தரணத்துக்கு உயிர்ப்பிடமா யிருக்கிறது. குடி

சைத் தொழிலுக்கு, முதல் அநிகந் தேவையில்லை. தொழில் தெரிந்திருந்தாற் போதும்.

விவசாய உபகரணம் அல்லது மூலக்கருவியா யிருக்கிற கால்நடை வளர்ப்பும் குடிசைத் தொழில்தான். கோழி வளர்ப்புங் குடிசைத் தொழில். தேனீ வளர்ப்புங் குடிசைத் தொழிலே.

மேனாட்டு விவசாயிகள், கோழிப் பண்ணைகள் மூலமாகவும் தேனீப் பண்ணைகள் மூலமாகவுங் கொள்ளைப் பண்ணு சம்பாதிக்கிறார்கள். கோழிப் பண்ணையில் ஒரு கோழி யொன்று, ஒரு வருஷத்தில், இந்தியாவில் ஒரு ஏக்கர் புன்செய்திலந் தரும் வருமானத்தைக் கொடுக்கிறது. சிரம மில்லாத தொழில். ரொக்கக்காசு. தேனீ வளர்ப்பிலும் அப்படியே.

நூல் நூற்றலும், நெசவு நெய்தலும் சிற்று சிரமமான தொழில்களாயினும், விவசாயிகள் உப தொழில்களாய் வைத்துக்கொள்வதற்கு உபயோகமானவை.

தோல் பதனிடல், செருப்புத் தைத்தல், தோற் பெட்டி தோற் பை முதலியவை தயாரித்தலும், மண் பாண்டஞ் செய்தலும் சமுசாரிகளுக் கேற்றவைகள்தான். தொழிலில் இழிவு பார்க்கக்கூடாது. இலாபந்தரும் எத்தொழிலும் சீரிய கைத்தொழிலே.

குடிசைத் தொழிலைத் தனித்தனியாகவும் மொத்தமாகவும் செய்யலாம். கிராமயூனியன்கள், கூட்டுறவு முறையிற் குடிசைத்தொழிலை கிர்வகித்து, அதன் மொத்த வருமானத்தை, யூனியன் பொதுவுக்குப் பயன்படுத்தலாம்.

முதல் அதிகமாகுமே என்கிற கவலை வேண்டாம். கைத் தொழில் வங்கிகளில் வட்டிக்குப் பணம் வாங்கி குடிசைக் கூட்டுறவுத் தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம். அதனால் தொழிலின் கூலியும் இலாபமும் யூனியன் பொதுவுக்குக் கிடைக்கிறது. யூனியன் பிரஜைகள் வேலைக்கு வேலையும், இலாபத்துக்கு இலாபமும் அடைவார்கள்.

ஆலைத் தொழில்.

இயந்திர பலத்தைக்கொண்டு குறைந்த நேரத்தில் கூடுதலான பொருள்களைக் குறைந்த செலவில் உற்பத்தி செய்வது ஆலைத்தொழில். சிற்சில விஷயங்களில் இயந்திர சக்தியை இந்தியா வெறுத்தாலும், மகாத்மா போன்ற தலைவர்கள் அங்கீகரிக்காவிட்டாலும், இப்பொழுது உலகம் போய்க்கொண்டிருக்கிற வேகத்தில், இந்தியாவும் இயந்திரங்களை உபயோகித்துத்தான் தீர்வேண்டும். சுயராஜ்ய அரசாங்கம் ஆலைத் தொழிலுக்கு ஆதரவளிக்காவிட்டால் அது நிச்சயமாய்த் தன்னைத் தானே தற்கொலை செய்து கொள்வதாகும். இந்தியப் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு ஆலைத் தொழில்கள் அத்யாவஸ்யமானவை.

நூற்றல் நெய்தல் தொழிலை, ஆலைகளின் மூலம் அபிவிருத்தி செய்யமுடியும். கதருக்குப் புண்ணியமாய் அதைக் கார்திஜீபிடங் கொடுத்துவிடுவோம்.

ஈயம், செம்பு, பித்தளை, வெண்கலம் முதலிய உலோகங்களை உருக்கி அவைகளின் மூலம் அச்சமுதற் பல பொருள்களை உற்பத்தி செய்தல்.

இரும்பையும் எஃகையும் உருக்கித் தண்டவாளம், நூண், உத்திரம், இயந்திரப் பாளங்கள், இயந்திரக் கருவிகள் செய்தல்.

சுப்பற் கட்டுதல்.

சராய மிறக்கல், கெந்தகந் தபாரித்தல், ஸோடாச் செய்தல், செயற்கை உரம் செய்தல் முதலியவை.

பீங்கான், கண்ணாடிச் சாமான்கள் செய்தல்.

சிமிண்ட் சுண்ணாம்பு செய்தல்.

காகிதக்குழம்பு, காகிதம் தபாரித்தல்.

சர்க்கரை, சீனி, பாற்கட்டி, பெப்பர்மெண்ட், சாக் லெட் செய்தல்.

இத்தியாதி இத்தியாதி தொழில்கள் செய்வதால் தான், ஏழை யிந்தியா செல்வ இந்தியாவாக முடியும். சிறுமை யிந்தியா பெருமை யிந்தியாவாக முடியும். கானடா, ஜெர்மனி, ஜப்பான், அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் ஆகீத் தொழில் அபிவிருத்தியடைந் திருப்பதன் காரணம், அவைகள் அரசாங்கத்தின் ஆதரவு பெற்றிருப்பதே.

அரசாங்கம் ஆதரவு கொடுப்பதென்பதில், மூலதனங் கொடுத்து உதவுவது என்று முழுதும் அர்த்தமில்லை. கூடுமானாற் கொடுத்தும் உதவலாம். அதைவிடக் கீழ்க் குறிப்பிடும் விதங்களில் உதவுவது மேல் :—

1. ஆரம்பிக்கப்பெற்றிருக்குங் குறிப்பிட்ட தொழில், ஸ்திரமாய் நிலைக்கிறவரைக்கோ அன்றிக் குறைந்தது பத்து வருஷத்திற்கோ, அத்தொழிலால் உற்பத்தியாகும் பொருள்களுக்குச் சலுகை காட்டி, அயல்நாடுகளி லிருந்து இறக்குமதியாகும் சரக்குகள் மீது கடுமையான சுங்க வரி விதிப்பது.

2. ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கும் தொழிலால் உற்பத்தி செய்யப்பெறும் சரக்குகளை, அரசாங்கம் தனது உபயோகத்திற்கு வாங்கியும், எல்லா இந்தியரையும் வாங்கும்படி செய்தும் உள்நாட்டு வர்த்தகத்தை விருத்திசெய்வது.

3. குறிப்பிட்ட சில காலம்வரை, அத்தொழில் மீது எத்தகைய வரியும் விதிக்காதிருத்தல்.

4. கிராண்டும் (பாடசாலைகளுக்குக் கொடுப்பது போல்) கட்டிடச் செலவிற்பாதியும், இயந்திரச் செலவிற்பாதியும் கொடுத்து உதவுதல்.

கப்பல் கட்டுதல், இயந்திரங்கள் செய்தல், ரயில் இன்ஸின்கள், மோட்டார் மிஷின்கள் செய்தல், காகிதம் செய்தல் இத்தியாதி பெரிய தொழில்களை மாகாண ஆரசாங்கங்களே ஆரம்பித்து, அதில் பொதுஜனங்களைப் பங்கு (ஷேர்) எடுத்துக்கொள்ளச் செய்து, தொழிலை விரித்தி செய்தல்.

பொதுவாகக், கைத்தொழில் ஆரம்பத்திற்கும் அபிவிருத்திக்கும், பிரசாரத் திறமை, தொழில் நிபுணத்துவம், முதல், இயந்திரம், தொழிலாளர், மூலப் பொருள்கள் இவை முதலான சக்திகள் தேவை. மூலப் பொருள்கள் இந்தியாவில் ஏராளமாய்க் கிடைக்கின்றன. தொழிலாளர்களுங் கிடைப்பார்கள். முதலீடுந்தால் யந்திரமும் வாங்கலாம். ஆரம்பத்தில் தொழில் நிபுணர்களைப் பிறநாடுகளிலிருந்து சம்பளத்துக்கு நியமித்துக்கொள்ளலாம்.

விவசாயம்.

இந்திய விவசாயம் ஏழனமாகக் கூடினதெனிய லிருக்கிறதென்று சொல்லிச் சொல்லி நாவுந் தேய்ந்துவிட்டது. இனியுஞ் சொல்லாம லிருக்க முடியவில்லை. ஜப்பானில் ஒரு ஏக்கர் நஞ்சை நிலம், ஒரு வருஷத்தில், 125 ரூ பலன் கொடுக்கிறபொழுது, இந்தியா வெறும் 25 ரூ பலன் தருகிறதென்றால் எவ்வளவு பரிதாபம்! இந்திய விவசாயிகள்

மாடா யுழைத்து மண் வெட்டியாய்த் தேயவில்லையா? பலன் குறைவு முழுதும் மழைக் குறைவைப் பொறுத்ததல்ல. தடுக்கக்கூடிய இதர குறைகளாலும் அது ஏற்பட்டு வருகிறது.

வங்காளத்தைத் தவிர இதர இந்தியாவில் மழை நிர்ணயமில்லை யென்பது வாஸ்தவம். நீர்ப்பாசன வசதியால் நீர்க் குறைவைப் போக்கலாம். நீர்ப்பாசனம், பழைய கண்மாயோடும் நின்றுவிடுகிறது. அதை வேறு வழிகளால் அபிவிருத்தி செய்யவேண்டும்.

உழவு முறையும் பழைய முறையாகவே யிருக்கிறது. அதையும் இக்காலச் சாஸ்திரிக முறையிற் புதுப்பிக்கவேண்டும்.

விவசாயியின் மனம், விரக்தி யடைந்திருக்கிறது. முடப் பழக்க வழக்கங்களிலும், பழமையான நம்பிக்கையிலும், விதி, தெய்வக் கோளாறு, பிசாசுச் சேஷ்டை முதலிய பைத்தியத்திலும் அவன் பாழடைந்து கிடக்கிறான். அவைகளும் புதுமை எண்ணங்களால் எழுப்பப்படவேண்டும்.

அரசாங்கத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டுவரும் விவசாய இலாகா, அதன் வேலையைச் சரிவரச் செய்யவில்லை. மாநிலப் பண்ணைகளாலும் விவசாயப் பாடசாலைகளினாலும் புதிய விவசாய முறையைப் போதிக்கவேண்டும்.

அதிக வரி, விலைவாசி நிர்ணயமின்மை, முதலியவைகளும் இந்திய விவசாயிகளை ஏராளமாய்ப் பாதிக்கின்றன.

அதிக விலையை யுண்டுபண்ணுகிறது ஒன்றை மாத்திரம் பிரதானமாக எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தால், அதற்கு முக்கியமாய்த் தேவைப்படுவது நல்ல உரம், நல்ல காளை

கள், நல்ல விதை, போதுமான நீர் இவைகளை அரசாங்கம் விவசாய வங்கிகள் மூலம் கொடுத் துவதவேண்டும்.

தனி மனித முறையைவிடக் கூட்டுறவு முறை, விவசாயத்தில் குறைந்த செலவையும் நிறைந்த விளைவையுங் கொடுக்கிறதென்று ருஷியாவில் அனுபவமாய்ந்து செய்யப்படுகிறது. இந்தியாவிலும் இம்முறை அனுஷ்டிக்கப்படலாம்.

உதாரணத்துக்காக, ஒரு சிறு கிராமத்தை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அதிலுள்ள எல்லா ஏர்களையும் ஒன்று சேர்த்து, ஒரு மொத்தமாய் அக் கிராமத்திலுள்ள எல்லா நிலங்களையும் எல்லாருமாகச் சேர்ந்து உழுது பயிர் செய்து அறுவடை பண்ணி, வரும் தானியத்தை ஏக்கர் வீதம் சராசரிப்படுத்திப் பகிருங்கள்! அப்போது தெரியும் இந்த உண்மை.

கிராமபூனியன்கள், இவ் விவசாயக் கூட்டுறவு முறையை அனுஷ்டித்து அதிகப்பலன் அடையவேண்டுமென்று சிபார்ஸ் செய்கிறேன். மனமும், ஒற்றுமையும், நம்பிக்கையுந்தான் தேவை.

நிலத்தை, ஸோஷியத் ருஷியாவில் இருப்பதுபோல் பொதுவுடமை யாக்கவேண்டுமென்று நான் இப்போது சொல்ல வரவில்லை. அதற்குக் காலங்கள் தொலைவி லிருக்கிறது. அவரவர்க் கிருக்கிற நிலங்களை, அவரவரே சொந்தமாய் வைத்துக்கொண்டு, பொதுவில் உழுது பயிர்செய்து பலனடையலா மென்பதுதான் எனதுமுறை. மொத்த வரவில், செலவைக் கழித்துக் கூலியைக்கொடுத்து வரியைக் கழித்து எஞ்சியதை, ஏக்கர் வீதா சாரத்தில் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். இதில் செலவுக் குறைவு, உழைப்புக் குறைவுகளுடன் விளைவு நிறையக் கிடைக்கிறது.

7—சமுதாய வாழ்க்கை.

“எங்கு மனம் அஞ்சா திருக்குமோ, எங்கு அறிவு வீடு தலைபெற்று இலங்குமோ, எங்கு உலகம், குறுகிய குடித்தனச் சுவர்களால் ஊண்டு துணுக்குக ளாக்கப்படா திருக்குமோ, எங்கு சோற்கள் உண்மையின் ஆழத்திலிருந்து வெளிவருமோ, எங்கு ஓய்வு ஒழிவற்ற உழைப்பு, அதி ஆர்வத்தோடு முழுமையைச் நோக்கிச் செல்லுமோ, எங்கு பழைய வழக்கமென்னும் பாலைவனத்தில், தேளிந்த அறிவென்னும் வாய்க்கால் தூர்ந்துபோகா திருக்குமோ அந்தச் சூதந்திரப் போன்றாட்டில், எனது தேசத்தார் விழிப்படைய விரும்புகிறேன்.”

— ரவீந்திரநாத் தாகூர்

சமுதாய மென்பது, விரிந்த பொருளில், இந்திய ஜனங்கள் முழுதையும் குறிக்கும் வாக்கியமாய் இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது—36 கோடி முழுமையையுங் குறிக்கும்.

பாரத சமுதாயம், உலக சமுதாயங்களின் எண்ணிக்கையில் இரண்டாவதாயிருக்கிறது. சீன சமுதாயம் முதலாவது. இவ்வளவு பெரிய சமுதாயம், வாழ்க்கையிற் கேவலமாயிருக்கிறது. வளர்ந்தவர்கள் குறிந்துகொள்ளக்கூடிய காலமோ என்னவோ. சீன சமுதாயம் இப்படித்தான் இருக்கிறது.

இந்திய நடையுடை பாவனைகளை நான் குறைவாய்க் கூறவில்லை. அவைகள் என் நாட்டுச் சீதோஷண ஸ்திதிக் கேற்றவைகள்தான். உடைச் சீர்திருத்தம் இந்தியாவிற்கு

குத் தேவையே யில்லை. தலையணி மாத்திரம், உஷ்ணத்
தைத் தாங்கக்கூடியவாறு கொஞ்சம் மாற்றியமைக்கப்பட
வேண்டும். காந்திக் குல்லாய் ஏழ்மைக்கேற்க எளியதா
யிருக்கலாம். உஷ்ணத்தைத் தடுக்கக்கூடிய சக்தி அதற்
குப் போதாது. இந்திய சமுதாயத்தைக் குறிப்பதான
ஒரு பொதுத் தலையணி, கொஞ்சம் நாகரீகத்துக் கேற்றதா
கவும், உஷ்ணத்தைத் தாங்கக் கூடியதாகவும் கண்டுபிடிக்
கப்படவேண்டும். துருக்கியில், பழைய நீண்ட செகப்புக்
குல்லாயை நீக்கிவிட்டு, எல்லோரும் ஹாட் (Hat-ஐரோப்
பியத் தலையணி) அணியவேண்டுமென்று அவ் அரசாங்கஞ்
சட்டஞ் செய்திருக்கிறது

இந்தியக் கிராமங்களிலுஞ் சரி நகரங்களிலுஞ் சரி,
மனிதர் குடியிருக்கிற வீடுகள் பொதுவாய் நல்ல
முறையிலில்லை. ஆயிரத்தி லொருவர்—பணக்காரர். பதி
னாயிரத்தி லொருவர்—ஜமீன்தார். கோடியி லொருவர்—
அரசர். இப்பேர்ப்பட்ட புண்ணியஞ் செய்தவர்கள் குடி
யிருக்கிற பங்களா, மாளிகை, அரண்மனை இவைகளைக்
கொண்டு இந்தியாவை நிர்ணயித்து விடக்கூடாது. ஏழைக்
கிராமவாசிகள், ஏழைத் தொழிலாளிகள், இவர்கள் எங்கே
எப்படி வசிக்கிறார்களென்பதைப் பார்க்கவேண்டும்.

கிராமங்களில் மனிதர்கள், ஆடுமாடுகளோடு ஒன்றா
யிருந்து, ஒன்றா யுறங்கி, ஒன்றாய்க் குடியிருக்கிறார்கள்.
பாம்பும் பல்லியுங்கூட அவர்களோடு ஒன்றாய் வாழ்கின்
றன. “ஒருவர் படுக்கலாம்; இருவர் இருக்கலாம்;
மூவர் நிற்கலாம்” என்று மூன்று ஆழ்வார்கள், ஒரு குடி
சையில் இரவெல்லாம் மழைக் கொதுங்கி யிருந்ததாய் ஒரு
கதை யுண்டு. இது, அந்த ஆழ்வார்கள் விஷயத்தில் அன்

றைக்கு ஒருநாள் நடந்த சங்கதி. இந்தியாவில் 33 கோடி ஆழ்வார்கள் என்றைக்கும் இப்படித்தா னிருக்கிறார்கள்.

சூரியன் சந்திரன் தாராளமாய்ப் பிரவேசிக்குங் கூரையில், வருண பகவான், பரம்பர்கள் தண்ணீர்ப் பெருநாள் கொண்டாடுவது போல் நீரை யிறைக்கின்றான். சுவர் இன்றோ இன்னுஞ் சற்று நேரத்திலோ விழுந்துவிடத் துடித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்த ஏழ்மை நிலைமையை ஒரு புலவர்

* “நனை சுவர்க் கூரை கனைதூற் பல்லி
பாடுபார்த் திருக்கும் எம் மனைவியைக் கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழிதி கூடலில்
ஆடை யின்றி வாடையில் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது போத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுட் கிடக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழையாளனைக் கண்டன மெனுமே ”

என்று எவ்வளவு அழகாய்ப் பாடியிருக்கிறார்? கவிநயங் கண்டு கனிந்தாலும் புவி நிலை கண்டு கண்ணீர் வருகிறது. படம் பிடித்துக் காட்டுவதுபோல், கவிச் சித்திரம், வறுமையை வர்ணிக்கிறது.

கிராமங்களில் குடியிருப்புச் சீர்திருத்தத்தைக் கூறியிருக்கிறேன். நகரங்களில் வீடுகள், பந்தி பந்தி யாகவும்,

* இஃது, சத்திமுற்றப் புலவர் பாடிய “நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்” என்னும் பாடலின் தொடர்பு.

உயர முயரமாகவும் கட்டப்பட்டிருந்தாலும், ஏழை மக்கள், ஆடுகளைப் பட்டியிலடைப்பதுபோல் அடைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். காரணம், சொந்தமாய் வீடுகட்டிக் குடியிருக்க முடியாமல், பல குடும்பத்தினர் அல்லது பலர் ஒன்று சேர்ந்து ஒரு சிறு வீட்டை வாடகைக் கமர்த்தி வாழ்வது தான். மலைக் குகையைப்போல் இருண்டு கிடக்கும் இல்லத்தில், உச்சவாசிக்க நல்ல காற்றும், நீட்டி நிமிர்ந்து படுக்கப் போதிய இடமு மில்லாமற் புழுக்களைப்போல் மனிதர் ஜீவிக்கின்றனர். பிரமசாரி வாசஞ் செய்கிறவர்கள்; வேண்டுமானால் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கஷ்டத்தைச் சகிக்கலாம். பெண்டு பிள்ளைகளோடு குடித்தனம் பண்ணுகிறவர்கள் என்ன பண்ணுவார்கள்? பகலெல்லாம் மாடுபோல் உழைத்துவிட்டு வீட்டுக்குவந்தால்—அதை விடென்றும் சொல்லலாமா—ஒய்வு பெற வழியில்லை. உழைப்பை மறந்து இல்லற சுகம் அனுபவிக்க இடமிருக்கிறதா? பெண்டு பிள்ளைகள், பாவம் அடுப்பில் வறுபட்டு வறுமையில் ஒடித்தெறியப்பட்ட பூங்கொம்புபோல் கருகிக் காய்ந்து கிடக்கிறார்கள்.

உடுத்த ஒரு முளம் நல்ல துணியுண்டா? உண்ண ஒரு கவளம் நல்ல உணவுண்டா? என்னவோ நடைபிணங்கள்—ஐயோ சிவ சிவா பிணமென்றோ சொல்லிவிட்டேன்? அவைகளுக்காவது பதினாறு முளக் கோடித் துணி போடுகிறார்கள். இந்த நரகப் புழுக்கள் எப்படித்தான் உயிர் வாழ்கின்றனவோ? சுயராஜ்ய இந்தியாவில், இவ் வேழைகளுக்கு நல்ல நிழல், நல்ல உடை, நல்ல உணவு கொடுக்க வேண்டும். இல்லையானால் அது நாசமாய்ப்போக, அப்பேர்ப்பட்ட சுயராஜ்யம் பாருக்கு வேண்டும்?

சுயராஜ்யத்தின் லட்சியம் அதுதான். ஒவ்வோ ரிந்தியனும் உயிரூர உண்டு, மேனிமறைய உடுத்தி, அலுப்பாற உறங்கி உயர்தரமாய் வாழவேண்டும் என்பதுதான் இந்தியாவின் கோரிக்கை. சுயராஜ்யத்தின் எல்லையும் அதுதான். “தனி மனிதனுக் குணவிலை யெனில் ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்” என்று கவிக்கனல் காய்கிறது.

நகரங்களில், தலை சாய்க்கச் சிறிது நிழலுமில்லாமல் வீதிப்புறங்களிலும் ஜலதாரை போரங்களிலும் எத்தனை மனிதப் பிராணிகள் படுத்து உறங்குகின்றன? அவர்கள் பண்ணிய பாவம், அவர்கள் ஏழைகளாய், ஏதுமிலராய்ப் பிறந்தார்களானால், நாகரிக மனிதர்களுமா அவர்களை நடுத் தெருவில் விடவேண்டும்? நகரங்களில் நகர சபைகள், ஏழை விடுதிக ளமைத்து அவர்களுக்கு இடவசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அக்காலத்து அரசர்கள், சத்திரஞ் சாவடி கட்டியது இந்த நோக்கத்தோடுதான்.

பிரயாணிகள் தங்குவதற்கு நகரங்களில் வசதியே கிடையாது. வெள்ளைக்காரர்கள் தங்கவும், சாப்பிடவும், ஆங்காங்கு ஹோட்டல் வசதிக ளிருக்கின்றன. செல்வ வந்த இந்தியர்களும் அந்த ஒட்டல்களில் தங்கலாம். நடுத் தூர இந்தியரும், ஏழை யிந்தியரும் தங்க இடமே யில்லை. பிரயாணிகள் விடுதி, நகரங்களில் அமைக்கப்படவேண்டும். அதற்காக ஓரளவு குறைந்த கட்டணம் வாங்கினாலும் பிர மாதமில்லை—மதுரையில் மங்கம்மாள் சத்திரத்தைப்போல். சென்னையில், இரங்கோலில், நகரத்தார் விடுதியைப்போல்.

வேலையில்லாமல் வீதி சுற்றுகிறவர்களுக்கு நகரசபை வேலை கொடுக்கவேண்டும். வயோதிகத்தாலும் வியாதியி

னாலும் கஷ்டப்படுகிறவர்களைப் போஷிக்கவும் சிகிச்சை செய்யவும் நகரசபை நன்முயற்சி செய்யவேண்டும். மோட்டார் ரயில் முதலியவைகளால் மோதுண்டு ஊனப்படுகிறவர்களை யுங் கவனிக்கவேண்டும்.

சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்போனால், இந்தியாவில் சமுதாய வாழ்க்கை சீர்குலைந் திருப்பதற்கு, வறுமையும், சர்க்காரின் சிரத்தை யின்மையுந்தான் காரணம். இனி வரப் போகும் அரசாங்கம்—ஏன் தெளிவாய்ச் சொல்லப்போனால் சுயராஜ்ய சர்க்கார், இந்திய சமுதாய வாழ்க்கையை, மற்றை நாடுகளின் சமுதாய வாழ்க்கைகளோடு ஒக்க உயர்த்தவேண்டும். இல்லையானால், உலக முழுமையும் சூழ்ந்து நிற்கிற ஏழைகள் புரட்சி (Proletarian Revolt) என்கிற கரிய மேகம், இந்தியாவிலும் இடிந்து விழுந்து விடாதென்பது என்ன நிச்சயம்?

தொழிற் புரட்சியைக் கரிய மேகம் என்று இங்கு நான் கூறும்போது, என்னை அபேதவாத விரோதி யென்றாவது, அபேதவாதத்தை நான் வரவேற்க வில்லை யென்றாவது தவறாய்க் கருதிவிடக் கூடாது. கருமை, இதர விஷயங்களில் அமங்களமாய்க் கருதப்பட்டாலும், மேக விஷயத்தில் அது மேன்மையான மழை பொழிவதால் மங்களமாய்த்தான் எடுத்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

அபேதவாதம், இந்தியாவுக்கு அவசியமென்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றாமல் அபேதவாதத்தை அமைக்க முடியா தாகையாலும், அதனைக் கைப்பற்றியபின், ஒரு அரசாங்கத்தை—ஜனநாயக அரசாங்கத்தைத் தற்காலிகமாய் அமைத்துக்கொண்ட பின்னரே அபேதவாதத்தை எடுத்து வேலை செய்ய முடி

யும் ஆகையாலும், இந் நூலில் அபேதவாதத்துக்கு அதிக இடம் அளிக்கப்படவில்லை.

தொழிலாளர்கள், உலகமெல்லாம் பாதிக்கப்பட்டவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். நாலா வழிகளிலும் முன்னேற்ற மடைந்திருக்கிற நாகரிக நாடுகள் கூடத், தொழிலாளர் பாதிப்பை நிவர்த்திக்க முடியவில்லை. தொழிலாளிகள், மடமையை மாய்த்துவிட்டார்கள். பழமையான அடக்கம் அவர்களைவிட்டுப் போய்விட்டது. சமத்துவச் சிந்தனையேற்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளி யின்றேல் முதலாளி யில்லை என்று எண்ணத் தொடங்கி யிருக்கிறார்கள். ஒரு தொழிலாளி உற்பத்தி செய்யும் ஒரு பொருளின் விற்ப வரவில், முதலுக்குச் சேரவேண்டிய தெவ்வளவு, கூலிக்குச் சேரவேண்டிய தெவ்வளவு என்று கணக்குப் போடுகிறார்கள். குருட்டாம் போக்கிற கொடுக்கப்பட்டுவந்த மாமூலான கூலி, நியாயமற்றது என்று தர்க்கம் சொல்லுகிறார்கள். உழைப்புக்கு, ஊதிய முழுதும் கூலியாய்க் கொடுக்கப்படவேண்டும் என்று நிர்ணயஞ் செய்கிறார்கள். இந்த வாதம், முதலாளிகளாலும், அவர்களை யாதரிக்கிற ஏகாதிபத்தியக்காரர்களாலும், சட்ட விரோதமான புரட்சிவாதமென்று சொல்லப்பட்டாலும், பொருளாதார சாஸ்திரம், தன் அத்யாயத்தை வாசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது.

ஒரு தேச வருமானத்தை, அதன் பிரஜைகளனைவருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பதில் இன்னமுறையைக் கையாளலாமென்னும் பிரச்சனா பரம்பரையிலிருந்து, சமதர்ம வாதிகள் இன்னும் வெளியேறாமலிருப்பது போலவே, உற்பத்திப் பொருளின் விற்ப வரவைப் (வருவாயை) பகிர்ந்து கொடுக்க முடியாதவர்களாகவு யிருக்கிறார்கள்.

இந்தியாவில் இதுவரை முதலாளி-தொழிலாளி தகராறு அதிகமேற்பட்டுவிட்டவில்லை. தொழிலாளிகளையும் ஏழைகளையும் முகந்துடைக்கும் ஓர் மார்க்கமாக தர்மம் இருந்து வருகிறது. மோட்சத்தைத் திறக்குஞ் சாவி என்று தர்மத்தைச் சொல்வதும் முகந்துடைக்கும் வார்த்தைகள். உண்மையில் தர்மமென்பது, ஏழைகள், தங்கள் மீது பாய்ந்து விழுந்து தங்கள் பணத்தைப் பறித்துக்கொள்ளா திருப்பதற்கு வகுத்த உபாயமே யாகும். பிச்சையிடுதலும் அப்படியே.

முதலாளிகள், தங்களைத் தாங்களே தற்காத்துக்கொள்வதற்காகத் தர்மமென்கிற கோட்டையைத் தந்திரமாய்க் கட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், ஏழைக் கவிஞர்களைக்கூடத் தங்கள் வச மிழுத்துக்கொண்டு பிறருக்குத் தர்மோபதேசஞ் செய்யச் செய்திருக்கிறார்கள். * ஒளவைக் கிழவியும் அவர்கள் வலைக்குள் அகப்பட்டிருக்கிறாள். அவள் எழுதிய ஆத்திரூடியில் “அறஞ்செய விரும்பு” என்று அவள் முதலில் தர்மத்தை எடுத்துக்கொண்டது முதலாளிகளின் தூண்டுதலினால்தான். அப்படி பொருக்கால் ஏழைகள், தர்மத்தையுந் தாண்டிவிட்டாலும், தங்கள் மீது ரெம்பக் கோபங்கொண்டு கொடுமை செய்துவிடக் கூடாதென்பதற்காக “ஆறுவது சினம்” என்று அடுத்த வரியில் எழுதச் செய்திருக்கிறார்கள். அப்படிச் சிலர் சினங்கொள்வதற்கேற்ப எவரேனும் ஈயாத லோபிகளா யிருந்தால் விபரீதத்தில் இழுத்துவிடக்கூடும். என்பது கருதி “இயல்வது கரவேல்” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

* இக்கருத்து, எம் உழுவலன்பர் திரு. தினகரனவர்களுடையது.

இப்படியாகப் பார்த்தால் ஆத்திசூடி, அபேதவாதத் துக்கு அநேகமாய் முரண்பட்டதாகவே யிருக்கும். இத்தகைய நூல்கள் இன்னும் பல இருக்கின்றன.

பாவ புண்ணியமென்பவை இல்லையென்று நாம் சொல்லவரவில்லை. புண்ணியம் பூலோகத்தைச் சேர்ந்தபொருள். அவரவர் பங்கில் அவரவர், எவ்வளவு எவ்வளவு புண்ணியத்தை வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளலாம். 'கடைத்தேங்காயை எடுத்து வழிப் பிள்ளையார்க்கு உடைப்பதால்' பாவமே சம்பவிக்க முடியும். தொழிலாளிகளின் நியாயமான உரிமையில் ஒரு பகுதியான-ஏன் பெரும்பகுதியான கூலியைக் கொள்ளையடித்து, அதில் அதிகத்தைத் தான் வைத்துக்கொண்டு, ஒரு சிறிதைத் தானதர்மஞ் செய்வதால் ஒருக்காலும் புண்ணியங் கிடைக்காது.

முதலாளிகள், உண்மையிற் பிறரைக் கொள்ளையடித்துத் தான் முதலாளிகளானார்கள்; சோம்பேரிகளுமானார்கள். உழைக்காதவர்கள் சோம்பேரிகளல்ல வென்று யாராற் கூற முடியும், பிரேளதான் என்கிற பிரெஞ்சுக்காரன், 1840-ல் வெளியிட்ட "சொத்து என்ன?—திருட்டு" என்றும் நூலில் "முதலாளிகள், சமுதாயத்துக்குத் திருடர்கள் செய்கிற தீமையைச் செய்கிறார்கள்" என்று எழுதியிருக்கிறான். அவ்விருக்கட்டும் ஏழைப் பிரேளதான். ஆங்கிலத் தனாவந்தன் ஜான் ரஸ்கின் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?" தொழிலாளி யல்லாதவனெல்லாம் பிச்சைக்காரன் அல்லது கொள்ளைக்காரன்." என்று கூறினான். ஸ்ரீயன்ட்பால் என்பவர், "வேலை செய்யாதவன் சாப்பிடக் கூடாது" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

சுவாமி விவேகாநந்தர் இந்தியாவின் ஏழைகளை எண்ணி மனமே கசிந்து உருகியுரைத்த வாசகங்களையும் கீழே நோக்குங்கள் !

“ என் மனம் துடிக்கிறது. சுதறுகிறேன். ஏழைகளின் நிலை என்னை வாட்டுகிறது. கோடிக் கணக்கான மக்கள்—என் நாட்டு மக்கள், பசியா லும் அறியாமையாலும் அலைந்துகொண் டிருக் கும் பொழுது, அவர்களின் உதிரத்தால் வளர் ந்து, கல்வி கற்று, அவர்களுக்குச் சேவை செய் யாதிருக்கும் ஒவ்வொருவரையும் தேசத் துரோகி என்றே அழைக்கிறேன். ஏழைகளை அழுத்தி நசுக்கித், தானடைந்த தனத்தால், டாம்பீகத்தில் உழுவும் ஒவ்வொருவனையும் கேடு நிறைந்த அ யோக்கிய னென்றே கூறுகிறேன். பசிப்பிணி யால் பல லட்சக் கணக்கான ஜனங்கள் பரிதபிக் கும் பொழுது, அவர்கள் உதிரத்தால் இவர்கள் உன்னதமாக வாழ இவர்களுக்கு என்ன உரிமை யுண்டு ? ”

“ உனது விவாகமும், உனது செல்வமும், உனது வாழ்வும், உனது இந்திரிய போகத்துக் கல்ல என்பதையும், உனது தனிமையான பிரத் தியேக போகத்துக்கல்ல என்பதையும் மற வாதே ”

ஹா ! அம்மகாநுடைய கண்ணீர் வடியத்தக்க மொழி கள், இரும்பு போன்ற இருதயத்தைக்கூட இளகச் செய் யவில்லையா ?

சமுதாய வாழ்க்கையில், சமதர்மமென்பது இல்லவே யில்லை. ஏற்றத் தாழ்வு எல்லாச் சமுதாயங்களிலும் இருக்

கவே இருக்கின்றன. இந்தியாவில் இது எல்லாரிடமும் இருக்கிறது.

ஜாதி வேற்றுமை பெரிய தீமை. உயர்ந்த ஜாதி தாழ்ந்த ஜாதி என்கிற பாசுபாடு, இந்தியாவைத் தவிர வேறெங்குமில்லை. மனித ரெல்லோரும் மாமிசத்தால், இரத்தத்தால், உருவத்தால் ஒரே மாதிரி யிருக்கும்போது, இவ்வித்தியாசம் எங்கிருந்து வந்தது?

“ மிகத் தாழ்ந்த ஜாதியானும், அறிவிலியும், ஏழையும், எழுத்தறியாதவனும், தேருப்பெருக்குவோனும் உன் ரத்தத்தில் சேர்ந்தவர்களென்பதை மறவாதே ” என்ற விவேகாநந்தரது ஆவேசச் சொற்கள், ஒவ்வொரு இந்தியனுடைய உள்ளத்திலும் மின் வெட்டுப் போற் பாய்கின்றனவல்லவா?

“ தற்கால இந்திய நாகரீகம், மிக்க விலே தமும் விபரீதமுமானது. ஒரு மனிதன் பிறிதோர் மனிதனோடு பேசவேண்டுமாயின் “ நீங்கள் என்ன ஜாதி ” என்ற கேள்வியை முரட்டுத் தனமாய்க் கேட்டுவிட்டே பேச்சைத் தொடங்குகிறான். அவனும் ஒரு இந்தியன்தானே என்பதைக் கவனிப்பதில்லை. நன்றாய் உடுத்திக் கம்பீரமான தோற்றமுடையவனாயிருந்தாலும் அவனுக்கு மதிப்பில்லை. அவன், தன் ஜாதி என்னவென்று தெரிவிக்கவேண்டும். அதுவும் உயர்ந்ததா யிருக்கவேண்டும். அதற்கே முதன்மை கொடுக்கப்படுகிறது. உயர்தரக் கல்வி, சிறந்த நற்குணம், சீரிய ஒழுக்கம் முதலியன, இரண்டாம் மூன்றாம் இடத்துக்கே அருகதை யுடை

யன். இதுவே தற்கால நாகரீகம். இது நாகரீகமா? இன்றேல் மிலேச்சத்தனமா? எதிர்கால இளைஞர்களே! சிந்தை செய்யுங்கள் !”

என்று ஆசிரியர் வீர நாமனார் அறை கூவுகிறார்.

சாதி சாதி என்னும் விசாதிபற்றியிருக்கும் சனாதனிகளுக்கு, இப் பெரியாரின் கூற்று எவ்வளவு ஆணித்தரமான அறிவூட்டக்கூடியதா யிருக்கிறது !

சாதி வேற்றுமையை ஒரு சிந்தை தந்தேன். அநிலையுள்ள தீண்டாமையை ஓரளவு இங்கே தெரிவிக்கிறேன்.

“தீண்டாமை” என்கிற வார்த்தையிலேயே தீமையிருக்கிறது. அதன் முதற் கடை எழுத்துக்களை எடுத்துக் கொண்டு பார்த்தால் இது தெரியும். தீண்டாமையை, இந்தியாவைத் தீண்டியதோர் கருநாகமென்றும், கரும் பூதமென்றும் பல பெரியார்கள் சபித்திருக்கிறார்கள்.

நம் நாட்டில், நம்முடன், நம் போன்றே பிறந்த சகோதரர்களுக்கு, நாம் செய்துவரும் அநீதங்களை யிங்கே என்னென்று பகர்வது? ஒவ்வொரு மனிதனையும், சமத்துவத்துடனும் சுதந்தரத்துடனும் ஆண்டவன் அனுக்கிரகிக்கிறான். நம் நாட்டைத் தேவ பூமியென்றும், இதில் வசிப்பவர் தேவரென்றும் சொல்வார்கள். இதில் 6 கோடி பூதவரை—சகோதரர்களை, ஒடுக்கப்பட்டவர்களென்றும், பஞ்சமர்களென்றும் தாழ்த்துகிறோம். 6 கோடி மக்களின் நெஞ்சைப் பிளக்கும் இத்துன்பமொழி கேட்டுப், பூமகன்கண்ணிர் பெருக்குகிறான். அதுதான், சிந்துவெனவும் கங்கைமெனவும் பெருகி போடுகின்றனவோ !

“ஜென்மத்தால் ஒருவருக்கும் உயர்வு தாழ்வு கிடையாது. கன்மத்தால் உண்டு” என்று கபிலன் கரைநீட்டான். கன்மம் இருக்கட்டும். ஜென்மத்தைத் தெரிவிப்போம். மனிதன் கடவுளாகும் பிராணி. கேவலம் ஜென்மத்தால் ஏற்றத் தாழ்வு கற்பிப்பது மகா மடமை. பிறப்பால் உயர்வு தாழ்வு கூறுவது கொடும் அபியாயம். இவ்விதம் கூறுகிறவர்களுக்கு, தற்கால கவின சாஸ்திரங்களும், உண்மை வரலாறுகளும் நல்ல பாடங்களாகவோ பதில்களாகவோ விளங்குகின்றன.

மாடுகளைக் “கோமாதா!” என்று வணங்குகிறோம். நாய்களை “வயிரவன்” என்றும், பெருச்சாளியை “விநாயக வரகனம்” என்றும் பூஜிக்கின்றோம். பிராணி வர்க்கத்தில் உயர்ந்த வகுப்பிலுதித்த மக்களைப்—பிரிய சகோதரர்களை வெறுத்துத் தள்ளுதல் என்ன பேதமை! கண்ணாற் காணாக் கடவுளின் அம்ஸமாய்க் காணும் கடவுள் வகுப்பாரிற் பலரை அருவருத்தல் எவ்வளவு அநீதி! பஞ்சமா பாதகரைப் பஞ்சமார்கள் என்று பகரலாம். யாதொரு பாவமும் அறியாத மக்களைப் பஞ்சமார்கள் என்று கூறுதல் எத்தகைய பாதகம்!

இந்தியர்கள் இவ்வாறெல்லாம் கேவலமாக இருக்கிறார்கள் என்றும், இந்தியர் சுயாட்சிக்குத் தகுதியற்றவர்களென்றும் முடுவுகட்டி, மிஸ் மேயோ என்னும் அமெரிக்க மாது “கடவுளின் அடிமைகள்” (Slaves of God) என்ற தோர் நூலை வெளியிட்டா ளென்பது விகசிதம். அவள்

போக்கையும் நோக்கையும் மறுக்கிறோம்; வெறுக்கிறோம். ஆயினும் அவள் கூறிய கூற்று முழுதும் பொய்யென்று முடிவுகட்ட முடியுமா? அவள் செய்த பிரசாரம் இந்தியாவை எவ்வளவு தூரம் பாதித்திருக்கிற தென்பதை தீண்டாமைக்கு மாறடிக்கும் தேசத் துரோகிகள் சிந்தேனும் சிந்திப்பார்களா?

மதம்.

எந்த சமுதாயத்தில் சமதர்மம் ஸ்பிரிக்கவில்லையோ, எந்தத் தேசத்தில் ஜனங்கள் மனிதருக்கு மனிதர் வித்யாசம் பாராட்டுகிறார்களோ, அந்த தேசத்தில் சண்டை சச்சரவுகள் இருந்தே தீரும். சமதர்மம் என்பதை அபேதவாதம் என்று அர்த்தம் செய்துகொண்டாலும் சரி, சமத்தன்மையோடு கூடிய-மேடு பள்ளமற்ற (மேல் ஜாதி கீழ் ஜாதியில்லாத) ஒரு புதிய மார்க்கமாய் எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி, அது இந்தியாவுக்கு அவசியமாய் இருக்கிறது.

மதம் என்பது கூட்டங் கூட்டமாய்ச், சமூகம் சமூகமாய் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் ஒன்றானாலும், அது அவரவர் இஷ்டத்தைப் பொறுத்த தனி விஷயமாய்த்தான் இருந்துவருகிறது. பல மதஸ்தர்களைக்கொண்ட ஒரு தேசத்தை யாளும் ஒரு அரசாங்கம், கண்டிப்பான சர்வமத சமரசத்தைச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அதன் பிரஜைகளை ஆள முடியாது. மத விஷயத்தில், மகனிடம் தந்தையும், மனைவியிடம் புருஷனுங்கூட ஆதிக்கஞ் செலுத்த முடியாது. ஆகையால் தர்மம் என்பதற்கு மதம் என்று நாம் அர்த்தம் செய்துகொண்டாலும், அது பொதுவாய் அல்லது பொது உடைமையாய் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல அனுமதிப்பீர்க

ளென்று நம்புகிறேன். ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடந்த மத யுத்தங்கள் (Wars of the Crusades) முதல், இந்தியாவில் இப்பொழுது இடையிடையே நடந்துவரும் இந்து முஸ்லீம் கலகங்கள் வரை யேற்பட்டதற்குக் காரணங்கள், மதத்தை அவரவர் பொதுச் சொத்தாய்ப் பாவித்துக்கொள்ளாததுதான். ஒரு இந்துவுக்குச் செய்யப்பட்ட தீமை, அகில இந்து சமுதாயத்துக்கும் செய்யப்பட்ட தீமையாகவும்; ஒரு முஸ்லீமுக்குச் செய்யப்பட்ட தீமை, முஸ்லீம் சமுதாய முழுமைக்குஞ் செய்யப்பட்டதாகவும் கருதுவது சமதர்மத்துக்கு விரோதமானது. அவரவர் செய்கிற நன்மை தீமைகளுக்குத் தனித்தனியாய் அவரவரே கணக்குக் கொடுக்கவேண்டியவர்களாய் இருக்கிறார்களென்று மதம் தெளிவாய்ச் சொல்லி யிருந்தாலும், மதத்தின் பேரால் செய்யப்படும் அக்கிரமங்களுக்குக் கணக்குக் கொடுப்பவர்கள் யாரென்று மதம் விளக்கி வைக்கவில்லை. அப்படி விளக்கியிருந்தால் மதத்துக்கு மதம் மாற்சரியமுறக் காரணமேயில்லை.

மத சீர்திருத்தத்தைப்பற்றிப் பேசு எனது நா துடிக் கிறது. என்ன செய்வேன்? வாய் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்துவாய் இருக்கும் உரிமையில் வேண்டுமானால், இந்து மதத்தைப்பற்றி அல்லது இந்து மதத்தி லிருக்கிற குற்றங் குறைகளைப்பற்றி நான் ஏதோ கொஞ்சம் எழுதலாம். அதுவும் மத வைராகிகளுக்குப் பிடிக்கா திருக்கலாம். சங்கராச் சாரியாராலும், ராமானுஜர் மத்துவர் முதலியவர்களாலும் வகுக்கப்பட்ட மார்க்கங்களில் எதுவையும்—ஒரு எழுத்தைக் கூடத் திருத்தக்கூடாதென்று அவர்கள் கச்சை கட்டிக் கொண்டு வரலாம். அவர்களுக்கு நான் சொல்லுகிறேன்:

“ஸ்வாமின்! சாவதானமாய்ச் சிந்தனை செய்து பாருங்கள்! இப்பொழுதைய இந்துமதம், அது சைவமாயினும் சரி வைணவமாயினும் சரி, வெறும் சம்ஸ்காரத்தையும் சடங்கையும் தான் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. சுத்து எங்கோ இருக்கிறது. அதை அறிந்தவர்கள் அற்ப சொற்பம், ஆலயந்தொழுவதும், ரூட தீப ஆராதனை செய்வதும், தேங்காய்பழ நைவேத்தியம் பண்ணுவதுந்தான் இந்து மதம் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.”

மத சமரசம், சமுதாய வாழ்க்கையின் முக்கிய அம்சமாயிருக்கிறது. இந்த எண்ணம் ஏதேனும் ஒரு மதத்தில் அல்லது ஒரு மதத்தினரின் மனத்தில் மாத்திரம் உதித்தால் போதாது. இந்நியாவிலிருக்கிற எல்லா மதத்தினரின் எண்ணத்திலும் ஏற்படவேண்டும். இதைக்கொண்டு மத சமரசமே முடியாத காரியமென்று நீங்கள் முடிவு கட்டிவிடக்கூடாது. ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார், பொதுவுடைமையைப்பற்றிக் கொடுக்கிற உதாரணம் இந்தச் சமதர்மத்துக்கும் பொருந்துகிறது “நீங்கள் உங்கள் வீட்டைச் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் அடுத்த வீட்டுக்காரன் தன் மனைபைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவில்லை. இதனால் ஆகாயம் அசுத்தப்படுகிறது. அதைக் கொண்டு, உங்கள் வீட்டையும் சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளுவதால் பயனில்லை யென்று நினைப்பீர்களா? மாட்டிர்களல்லவா? உங்கள் சுத்த உணர்ச்சி, அண்டை அயல் வீட்டார்களிடமும் பரவும் வரையில், நீங்கள் உழைத்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். கைமேல் பூரண வெற்றியோலாபமோ கிடைக்கவில்லையே யென்று நீங்கள் மனம் தளரலாகாது”

மேலே கூறியுள்ள உதாரணத்தைத் தனிப்பட்ட நிலைமையில் எந்த ஒரு தனி மதத்துக்காகவும் நான் சொல்ல வரவில்லை. தனித்தனியாய் எல்லா மதங்களுக்கும் சொல்லுகிறேன்.

சர்வமத சமரஸத்தைத் தனி மனிதர் ஒப்புக்கொண்டாலும், ஒப்புக்கொள்ளாவிட்டாலும், சுயராஜ்ய சர்க்கார் அவசியம் ஒப்புக்கொண்டுதான் தீரவேண்டும். கண்டிப்பான சமரஸ உத்தரவாதம் அளிக்கப்படும்.

இப்படி நான் சொல்லும்போது, இரண்டு மதங்கள் மாற்சர்யமடைந்து, ஒன்றோடொன்று முட்டிக்கொண்டால், அப்போதும் அந்த அரசாங்கம் சமரஸம் வகிக்கும் என்று அர்த்தமல்ல. கடுமையான அடக்கு முறையால் கலகத்தை அடக்கி, நடு நிலைமையோடு விசாரணை செய்து, குற்றவாளிகளைத் தண்டிக்கும். எவ்விதமான சலுகையும் காட்டாது. சுயராஜ்யத்தில் கண்டிப்பான மத சமரஸம் கையாளப்பட்டாலும், “நான் ஒரு இந்து அல்லது கிறிஸ்துவன் அல்லது முஸ்லிமான்” என்று சொல்லிக்கொள்வதைவிட “நான் ஒரு இந்தியன்” என்று சொல்லிக்கொள்வதில் ஒவ்வொருவரும் பெருமை பெறுவார்கள். மத உணர்ச்சியைவிடத் தேசிய உணர்ச்சியே மிகைத்திருக்கும். இந்த நிலைமைக்கு இந்தியா இதுவரை வரவில்லை என்று சொல்லலாம். வாஸ்தவம். இந்தியாவை இப்பொழுது கிறிஸ்துவர்கள் ஆளுகிறார்கள். கிறிஸ்து மதத்துக்கும் கிறிஸ்துவ அரசாங்கத்துக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதா? மதம் வேறு; அரசியல் வேறு. இரண்டுக்கும் சம்பந்தமேயில்லை.

மகாத்மாஜீ ஒரு வினோத மனிதர். உலகத்தில் எந்த ஒரு அரசியல் வாதியும் செய்து முடிக்காத அல்லது செய்ய முடியாத ஒரு பெரிய காரியத்தை அவர் செய்திருக்கிறார். அதாவது அரசியலையும் மதத்தையும் இணைத்திருக்கிறார். ஆகையால் சுயராஜ்யத்தில் மதம் ஒரு முக்கிய பிரச்சனையாயிருந்தவரும். மத தூஷணையாவது மத மாற்சர்யமாவது இல்லாமல், எல்லா மதங்களும் ஒரே சமுத்திரத்தை நோக்கிச் செல்லும் பல ஆறுகளைப்போல் இருக்கும்.

மனிதனைச் சன்மார்க்கத்தில் நடத்திச் செல்வதற்காகவே மதங்கள் உண்டாக்கப்பட்டது உண்மையானால், மதத்தில் மனிதர் திரிகரண சுத்தியோடு உபாசிப்பது உண்மையானால், எக்காரணத்தைக்கொண்டும் மனிதருக்கு மனிதர் பகை பாராட்டும் துன்மார்க்கத்திற் செல்லக்கூடாது. ஒரு மதஸ்தன் இன்னொரு மதத்தை அல்லது அந்த மதத்தாற் பூஜிக்கப்படும் பிரதான தெய்வத்தைத் தூஷிக்கிறானென்றே வைத்துக்கொண்டாலும், அப்பொழுதும் அந்த மதஸ்தன் அவனைத் தூராக்கிருதமாய் ஒன்றும் செய்யலாகாது. அப்படிச் செய்தால் பிறமதஸ்தனைவிட, தானே தனது தெய்வத்தை அதிகம் தூஷித்தவனாகிறான். அதாவது தனது தெய்வத்துக்குத் தன்னைத் தானே தற்காத்துக் கொள்ளச் சக்தியில்லை யென்றும், பக்தர்களில் ஒருவர் அல்லது பலர் வந்துதான் அதைப் பாதுகாக்கவேனுமென்றும் கருதுகிறான். அது எவ்வளவு தவறு பாருங்கள்! தெய்வம் வலிமையுடையது என்றும், சர்வ சக்தியுடையது என்றும், சர்வார்தர்யமி என்றும் அவன் அறிந்திருந்தால் அவ்வளவு பெரிய தவறைச் செய்யமாட்டான். “யதோ தர்ம ததோ ஜெய” என்பது இந்து மதத்தின் முடிவான தத்துவம். எங்கு தர்ம மிருக்கிறதோ, அங்கு ஜெய மிருக்க

கிறது என்பது அதன் அர்த்தம். ஆனால், அதிக அறிவும், அர்த்தம் செய்யும் ஆற்றலும், உடைய மேதாவிகள் (?) அதைமாற்றி “ யதோ ஜெய ததோ தர்ம ” என்று செய்து விட்டிருக்கிறார்கள். அதாவது எங்கு ஜெயமிருக்கிறதோ அங்கு தர்மம் இருக்கிறது என்பது அதன் பொருள்.

தர்மம் இருக்கிற இடத்தில் ஜெயம் இருக்கிறது என்றும் தத்துவம் எப்பொழுது ஏற்பட்டதோ அப்பொழுதே, ஜெயமிருக்கிற இடத்தில் தர்மம் இருக்கிறது என்னும் கொள்கையும் ஏற்பட்டது—அமிர்தம் பிறந்தபோது நஞ்சும் பிறந்ததுபோல்.

எங்கு தர்மம் இருக்கிறதோ அங்கு ஜெயம் இருக்கிறது என்பதற்கும், எங்கு ஜெயம் இருக்கிறதோ அங்கு தர்மம் இருக்கிறது என்பதற்கும் இடையி லிருக்கிற அர்த்த பேதம் அனைவருக்கும் அவ்வளவு தெளிவாய்ப் புலப்படாது. ஒரு உதாரணத்தாலும், உலகத்தில் தொன்று தொட்டு நடந்துவரும் ஒரு வழக்கத்தாலும் இதை விளக்குகிறேன். இருவர், ஒருவருக் கொருவர் ஏதோ அபிப்பிராய பேதம் ஏற்பட்டால், அதைத் தனிப்போர் (Duel-fight) முறையால் தீர்த்துக்கொள்வது என்று ஒரு நியதி யிருந்தது. அக்காலத்தில் அரசாங்கங்கூட அதில் தலையிடவில்லை. குறிப்பிட்ட தினத்தில், குறிக்கப்பட்ட இடத்தில் இருவரும் வானேந்திப் போர் புரிவார்கள். அதில் ஜெயமும் தோல்வியும் ஒருவர் பக்கம் இராதல்லவா? ஒருவர் ஜெயிப்பார்; இன்னொருவர் தோற்பார். அந்த வெற்றி தோல்வி, பலத்தைப் பொறுத்து மதிக்கப்படவில்லை—தர்மத்தைப் பொறுத்து மதிக்கப்பட்டது. ஜெயித்தவன் தோற்றவனைவிட பலசாலியாயிருந்து ஜெயித்தாலும் சரி, காகதாவி நியாயமாய் (காக்கை

உட்கார்ந்ததும் பனம்பழம் விழுந்ததும்) அதாவது சந்தர்ப் பரிதிபாய் ஜெயித்தாலும் சரி, அல்லது வெற்றியுற்றவன் பலஹீனனாயிருந்து அதிர்ஷ்ட வசத்தால் ஜெயித்தாலும் சரி, அதற்குத் தர்மம் என்கிற பெயரால் முடிவு சொல்லப் படுகிறது. அவன் ஜெயித்தான். ஏனெனில் அவன் பக்கம் தர்மமிருந்தது என்று அதற்கு வியாக்கியானம் செய்தார்கள். அதுதான் “யதோ ஜெய ததோ தர்ம.”

அபிசீனியாவை இத்தாலி ஜெயித்ததும் இந்த “யதோ ஜெய ததோ தர்ம”த்தினாலேதான். இப்போது சீனாவின் பேரில் ஜப்பானை படையெடுக்கச் செய்ததும் இந்த “யதோ ஜெய ததோ தர்மம்”தான். தர்மத்தை, ஜெயத்தைக்கொண்டு அளப்பது பெரிய சங்கடத்திலே கொண்டுபோய் விடும்.

மத விஷயத்தில் சில இந்தியர்கள் இந்த, “யதோ ஜெய ததோ தர்ம”த்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சுய ராஜ்ய சர்க்காரிலும் அப்படியே யிருக்குமானால், அது நிச்சயமாய்த் தனக்குத் தானாகவே அழிவைத் தேடிக்கொள்வதாயிருக்கும் என்று அஞ்சுகிறேன்.

இந்தியாவில் புதிய விதத்தில் சமுதாயத்தை அல்லது சமுதாய வாழ்க்கையை அமைக்கவேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன். அது ஜாதி மதம் என்கிற அஸ்திவாரத்தின் மீது கட்டப்பட்டதாய் இருக்கக்கூடாது. சர்வமத சம்பந்தம் அற்றதாய், ஜாதிப்பிரிவுகள் என்னும் சைத்தான் சமரஜத்தைக் கடந்ததாய், ஏழை பணக்காரன் என்னும் எல்லைதாண்டியதாய், மேல் கீழ் என்னும் வேலிக்கு அப்பாற்பட்டதாய், அச் சமுதாய அமைப்பு அமைந்திருக்க வேண்டும்.

8—பொருளாதாரம்.

“ ஏழுகோடி குடும்பங்கள் அடங்கிய இந்தியாவில், ஒவ்வொருவருக்கும் முன்று வேளைச் சாப்பாடு வயிறுரக் கிடைக்கிறது என்று, என்று சொல்லப்படுகிறதோ அன்று தான் உண்மையான சுயராஜ்யங் கிடைத்ததாக அர்த்தம். அதுதான் பொருளாதார சுயராஜ்யம்.”

— வி. வி. கிரி

வேண்டுமென்று செய்யப்படவில்லை ; வாஸ்தவத்தி லேயே இந்த எட்டாவது அக்யாயம் பொருளாதாரத்துக் கென்று தானாகவே அமைந்திருக்கிறது. ஐஸ்வரியத்தை எட்டுவிதமாய் இந்தியப் பொருளாதார சாஸ்திரிகள் பிரித் திருக்கிறார்கள். அவை யாவை என்று இங்கு பிரஸ்தாபிக்க வேண்டுமென்பது எனது நோக்கமல்ல. அக்யாயம் அஷ்ட ஐஸ்வரியங்களின் எண்ணிக்கையில் எட்டாவதாய் அமைந் திருப்பதைச், சந்தர்ப்ப ரீதியான சகுனமென்று குறிப்பிடு வதுதான் எனது நோக்கம்.

புருஷார்த்தங்கள் நான்கு என்று பெரியார்கள் வகுத் திருக்கின்றனர். தர்ம அர்த்த காம மோட்சம். அதாவது அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்பவைகள் தான் அந்த நாலு புருஷார்த்தங்கள். இவைகளை யெல்லாம் உள்ளடக் கிப் பொருளாதாரத்தைப் பேசலாம். கவிச்சக்கிரவர்த்தி கம்பனும் அப்படித்தான் செய்திருக்கிறான். “நாடிய பொ ருள் கைகூடும்” என்னுங் காப்புக் கவியில், பொருளென் பது, புருஷார்த்தங்கள் நான்கில், மூன்றைக் குறிப்பிடுகி றது. நாலாவது புருஷார்த்தமான வீட்டையும் நாம் பொரு ளில் அடக்கலாம். அதாவது செல்வமே சகல சுகங்களுக் கும் மூலாதாரமா யிருப்பதால், செல்வ மில்லாமற் சுகம் பெற முடியாது என்னும் பொருளில்.

உலகத்தில் செல்வம் இரண்டு வழிகளிலேதான் வருகிறது. ஒன்று பூமியிலிருந்து மற்றொன்று உற்பத்தி அல்லது உழைப்பிலிருந்து. இந்த இரண்டு வழிகளும் இப்பொழுது நேரே யில்லை. கோணலாய்ப்-பல குகை வழிகளையும் கரடு முரடான பாதைகளையும் கடந்து, ஒரு சில முதலாளிகளின் பெட்டகங்களுக்குச் செல்வம் சென்றுவிடுகிறது. இதை நேரே உழைப்பாளிகளின் உந்திக்கும் உதிரத்திற்கும் செல்லும்படி செய்யவேண்டும்.

பொதுவாய்ப் பார்த்தால், பசி பட்டினி என்பது உணவின்மையால் ஏற்படவில்லை. உணவு ஒழிக்கப் (மறைக்க) படுவதால் உண்டாகிறது. இந்த ஒழித்தலைத்தான் அபேதவாதிகள் கொள்ளையடிப்பென்றும் சுரண்டுதலென்றும் சொல்லுகின்றனர்.

ஏழைகள் ஏராளமான செல்வம்வேண்டும் என்று பேராசைப்படவில்லை. அவர்கள் வேண்டுவ தெல்லாம் உணவு ஒன்றுதான். அத்தோடு ஆடையும் வீடும் அவர்கள் கேட்பது அதிகமல்ல. நியாயமான—மிக மிகச்சிறிய—ஆனால் உத்யாவசியமான தேவைகளை அவர்கள் கேட்கும் போது இல்லையென்று சொல்லுவது எவ்வளவு கொடுமை? கஞ்ச நெஞ்சமும் வஞ்ச நெஞ்சமுங்கூட அவற்றை ஆட்சேபிக்க முடியாது. “நாங்கள் கேட்கிறபோது நீங்கள் இல்லையென்று மறுத்ததை, நாங்களாகவே எடுத்துக்கொள்ளும் போது எங்களை மறிப்பது யார் பார்க்கிறோம்” என்று தொழிலாளிகள் எழுந்தால் அவர்களை முதலாளித்துவம் நில்லென்று சொல்ல முடியுமா?

“அஸ்தினுபிரியை அபகரித்துக்கொண்ட திரியோதன விரிடம்; ஐந்து ஊர் அல்லது ஐந்து வீடாகிலும் கேட்டு

வாங்கிவா ” என்று ஓர் பர்மாத்மாவை ஓர் தர்மாத்மா தூதனுப்பியபோது, அவன் மறுத்ததால் அப்பிறம் என்ன ஏற்பட்டது ? எல்லாவற்றையும் இழக்கும்படி ஆயிற்றல்லவா ? அதே நிலைமை, பொருளாதார விஷயத்தில் முதலாளிகளுக்கு ஏற்பட்டுவிடக்கூடாதென்று அவர்களுக்கு நான் எச்சரிக்கிறேன்.

பூமியிலிருந்து செல்வத்தை உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் யார் ? நிலச் சொந்தக்காரர்களென்று தங்களைத் தாங்களே சொல்லிக்கொள்ளும் முதலாளிகளா ? அல்லது நெற்றி வேர்வையை நிலத்தில் வடித்து உழைத்துத் தான்ய உற்பத்தி செய்யும் விவசாயியா ? சுவாரி மாடுகளுக்குக் கொடுக்கப்படும் மேய்ப்புக் தேய்ப்பில், ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குக்குக்கூட முதலாளிகள் உரியவர்களாக மாட்டார்கள். உழைக்கிறவர்களுக்குத்தான் நிலம் உரியது. உழைக்காத முதலாளிகளுக்கும் சோம்பேரிகளுக்கும், எண்சாண் நீளமும் இருச்சாண் அகலமுமுள்ள இடத்தைத் தவிர அதிகமான நிலம் உரிமையா யிருக்க முடியாது. அந்த எண்ணிருச்சாண் இடமும் அவர்கள் சரீரத்தை பூபதனம் (சமாதி) செய்வதற்காகவே கொடுக்கப்படும். அதுவும் சுகாதாரத்தை முன்னிட்டு.

பர்மா, இந்தியாவிலிருந்து பிரிந்ததும் இதைப்பற்றிச் சிந்தனை செய்து வருகிறது. விவசாயிகள் அல்லாதவர்கள் வசம், விளை நிலத்தை விட்டுவைக்கக்கூடாதென்று சில அரசியல் வாதுகள் ஆலோசனை செய்துவருகிறார்கள். இந்தியாவிலும் இந்த எண்ணம் ஏற்படவேண்டும். சுயராஜ்ய இந்தியாவில் நிலம் உழைப்பவர்களிடமே ஒப்படைக்கப்படும்.

ஐமீன்தாரித்துவமுறை மகா கொடியது. உழைத்துச் சாகும் சம்சாரிகளின் உதிர்த்தைத் துளிவிடாமல் உறிஞ்சுவதாகும். இதை, மேல் நாடுகளில் இராணுவ மான்யமுறையென்று சொல்லுகிறார்கள். அதாவது அந்தக் காலத்தில் அரசர்களுக்குப் படைத்துணை புரிந்த பாளையப்பட்டுக்காரர்களுக்கு, அரசர்களால் அளிக்கப்பட்ட இனம் சாசனந்தான் ஐமீன்தாரித்துவம் அல்லது இராணுவ மான்யம். இது அக்காலத்துக்கேற்றதாக யிருந்திருக்கலாம். வருஷா வருஷம் இராணுவ மான்யமாக, 64 கோடி ரூபாயை அள்ளிக்கொடுத்துக் கொண்டு இருக்கும் இக்கால இந்தியா, இனியும் இந்த இராணுவ மான்ய முறையாகிற ஐமீன்தாரித்துவத்துக்கு, மேல் வாரமாய், விளைந்த தானியத்திற் பாதியை அளந்து கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அவஸ்ய மென்ன இருக்கிறது ?

அபேதவாத முறையின் கீழ், நிலம் கொண்டுவரப்பட்டாலும் படாவிட்டாலும், அல்லது சுயராஜ்ய இந்தியாவில் நிலத்தைப் பொறுவுடமை யாக்குவதற்குச் சிலகாலம் பிடித்தாலும், அவசியமாகவும் அவசரமாகவும், அது அரசாங்க உடமையாக்கப்பட வேண்டும். அப்புறம் அந் நிலத்தில் உழைக்கிற விவசாயிகளுக்கு நிலம் பகிர்ந்துகொடுக்கப்படவேண்டும். அப் பங்கிடு, அரசாங்கத்தின் யுக்தத்தைப் பொறுத்ததா யிருக்கும்.

செல்வம் வரும் வழியின் இரண்டாவது ரகமான தொழிலும், இப்படித்தான் செய்யப்படவேண்டும். சில துறைகளில் ஏற்கெனவே இம் முறையை அரசாங்கங்கள் அனுஷ்டித்து வருகின்றன. சபால் இலாகா, ரயில்வே நிர்வாகம் முதலியவைகள் அரசாங்கத்தின் கீழ் இருந்து வரு

கின்றன. அம்மாதிரியே எல்லாத் தொழில்களையும்—குடிசைத் தொழிலும் கைத் தொழிலும் நீங்கலாக—அரசாங்கத்தின் ஆதிக்கத்துக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். இந்தியா, சுயராஜ்யம் பெற்றதும், கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் இத்துறையி லிறங்கி வேலைசெய்யு மென்பது நிச்சயம்.

இவ்விரண்டு காரியங்களாலும் பூரணமான பொருளாதார விடுதலை இந்தியாவுக்கு ஏற்படுமென்று நம்புகிறேன். இவற்றைச் செய்வதற்கு, ஏற்கனவே ரயில்வே விஷயத்திற்கு கொடுக்கப்பட்ட நஷ்ட ஈடு முறையை நான் ஆட்சேபிக்க வில்லை. நில முதலாளிகளுக்கும், ஜமீன்தார்களுக்கும் மொத்த விலையாகவோ உபகாரச் சம்பள (Allowance) மாகவோ கொடுக்கலாம்.

சொத்தை அரசாங்க உடமையாக்கும் போது, சொத்தின் சொந்தக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் நஷ்ட ஈடு, ரொக்கஞ் சவுக்கமாய்த் தீர்க்கப்படவேண்டு மென்கிற அவசரமில்லை. அரசாங்கம், தன் பெயரில் கடனாய் வைத்துக் கொள்ளலாம். வருஷா வருஷம் வட்டியை மாத்திரம் கொடுக்கலாம்.

இம்முறை, சமுதாயம் முழுதுக்கும் முதலாளிகள் உள்பட நன்மையைத் தரும். பூமியும் தொழிற்சாலைகளும் சர்க்கார் உடமைகளாகிவிட்டால், அவைகளி லிருந்து வருகிற பொருள்களை, விற்பனை செய்யவும் வினியோகம் செய்வும் சர்க்கார் தொடங்கிவிட்டால், அப்புறம் தனிப்பட்டவர்கள் சொத்தை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்ய முடியும்? ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் சொல்லுகிறபடி “முதலாளிகள், வெள்ளை நிறமான வெள்ளியைப் பார்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருக்கவேண்டியதுதான். அந்த வெள்ளி, அவனுக்குப் பாரமாயிருக்குமே தவிரப் பயன்படாது.”

நஷ்ட ஈடாகக் கொடுக்கப்பட்ட பணத்தை மாத்திரம் தான் ஜமீன்தாரர்களும், முதலாளிகளும் சர்க்கார் வசம் கடன் பாவத்திற் போட்டுவைக்க வேண்டுமென்ப தில்லை. இதர ரொக்க ஆஸ்தியையும் அப்படித்தான் செய்யவேண்டும். செல்வத்தைச் சேமித்து வைக்கக்கூடிய இடமாகவும், வட்டி கொடுக்கக்கூடிய இடமாகவும் சர்க்கார்தா னிருக்க முடியும். ஏனெனில், வங்கித் தொழில்களும் சர்க்கார் ஆதினத்தில் வந்துவிடும். தபால் இலாக்காவைத் தவிர, தனிப்பட்டவர்கள் எப்படித் தபாற் பட்டுவாடாச் செய்யமுடியாதோ—செய்தாற் சட்ட விரோதிகளாய்க் கருதப்படுவார்களோ அப்படியே லேவாதேவித் தொழிலும் கருதப்படும்.

சொத்து, தனிப்பட்டவர்கள் வசம் விட்டுவைக்கப்பட்டிருப்பதால் சமுதாயத்துக்கு எவ்வளவு தீமையிருக்கிறதோ, பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதைத் தனிப்பட்டவர்கள் நிர்வகிப்பதால் சமுதாயத்துக்கு எத்தனை யிக்கட்டு இருக்கிறதோ அவ்வளவு தீமை, பொருள்களை விநியோகிப்பதான வியாபாரத்திலும் இருக்கிறது. உழைப்புக் குறைவினால் உலகத்தில் ஏழை யெளியவர்கள் பட்டினியா யிருக்கவில்லை. உலகத்தில், உற்பத்திக் குறைவினால் இல்லாதவர்கள் வறுமையில் வறுபடவில்லை. கொடுக்கப்படும் கூலிக் குறைவினாலும் அது திருப்பி எடுக்கப்படும் வியாபார முறையினால்தான் தரித்திரம் தங்கி யிருக்கிறது.

ஒரு பொருளை ஒருவன் ஒரு ரூபா கொடுத்து வாங்கினால், அப்பொருளின் உண்மையான விலையோ அல்லது அப்பொருள் செய்யப்படுவதற்குச் செலவழிக்கப்பட்டதோ நாலு அணுவுக்கு மேற் போகாது. மிச்சம் பன்னிரண்டு அணு,

உபரியாய்—இலாபமாய்—கொள்ளையாய் விபரபாரிகளால் அபகரிக்கப்படுகிறது. அரசாங்கம், அதாவது ஜனங்களின் நன்மைக்காக ஜனங்களாலேயே நிர்வகிக்கப்படும் அரசாங்கம், வர்த்தகத்தைத் தன் கையில்வைத்து நடத்துமானால், தனி மனிதர்களிடமிருந்து ஒரு ரூபாயுக்கு வாங்கப்பட்ட 'அதே பொருளை, நிர்வாகச் செலவுக்காக நாலணுச் சேர்த்துக்கொடுத்தாலும் எட்டணுவுக்கு வாங்கலாம். மற்றப் பொருள் விஷயத்தில் சுயராஜ்ய சர்க்கார், சிறிது கால தாமிதப்படுத்தினாலும், உணவுப் பொருள் விற்பனை விஷயத்தில் முதன்மையான கவனம் எடுத்துக்கொள்ளும்.

மேலே கூறியுள்ள பொருளாதார சுயராஜ்யம் இந்தியாவி் லேற்பட்டுவிட்டால், அப்புறம் அபேதவாதமென்றால் என்னவென்று கேட்கிறவர்கள் யாருமிருக்க மாட்டார்கள்.

9—பொதுவுடமை.

அங்கிய சர்க்காருக்குப் பதிலாக ஒரு உள்நாட்டுச் சர்க்கார் ஏற்பட்டுச் சொத்துரிமைகளை அப்படியே (இப்பொழுது இருப்பதுபோல் தனி உடமையாக, கு. ஆ.) விட்டுவிடமானால், அதைச் சுதந்திரத்தின் சாயலென்றுகூடச் சொல்லமுடியாது.

— ஜவஹர்லால் நேரு.

இதுவரை இந்தியா எங்குச் செல்கிறது என்று பார்த்தோம். சுயராஜ்யந்தான் அதன் முடிவான லட்சியம் என்று சொல்லக்கூடிய காலம் கடந்துவிட்டது. சுயராஜ்யத்தைத் தாண்டியதான வேறொரு புதிய மார்க்கத்தையி்ந்தியா நாடுகிறது. அதுதான் அபேதவாதமென்னும் அந்நிய மார்க்கம்.

அபேதவாதமும் பொதுவுடமையும் ஒன்றுக்கொன்று அந்நியமல்ல, ஒன்றே என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். அல்ல: பொது வுடமை என்பது உடமைகளின் பொதுத் தன்மையைக் குறிப்பதென்றும், அபேதவாதமென்பது சமுதாயத்தில் மனிதரின் சமத்தன்மையைக் குறிப்பதென்றும் சிலர் சொல்லுவர். எப்படியானாலும் சொத்தின் பொதுத் தன்மையைக் குறிப்பது பொதுவுடமை யென்பதை எவரும் ஆட்சேபிக்க மாட்டார்கள்.

சுயராஜ்ய சர்க்கார், இந்தியாவின் சொத்துரிமைகளை யெல்லாம் தனி மனிதர்களிடமிருந்து எடுத்து, தானே நிர்வகிக்கும் என்றே எல்லவா? அந்த அரசுரிமை அல்லது அரசாங்கத்தினிடமிருக்கும் அந்தச் சொத்துரிமை, எவ்விதத்திலும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் சர்க்காரைச் சேர்ந்ததா யிருக்கமுடியாது. நிலத்தையும் தொழிற்சாலைகளையும், விற்பனையையும் விறியோகத்தையும், தானே கட்டிவைத்துக்கொண்டு அரசாங்கம் என்ன செய்யப்போகிறது? நிலத்திலும் ஆலையிலும் வேலைசெய்ய ஆளில்லாவிட்டால், அவற்றால் அரசாங்கந்தான் என்ன பயன் அடைந்துவிட முடியும்? சொத்துக்களைச் சர்க்கார் தனி மனிதர்களிடமிருந்து வாங்கும்போது தனக்காக வாங்கவில்லை. ஜனங்களுக்காகத்தான் வாங்குகிறது. ஆனால் ஜனங்களுக்கும் அதில் உரிமையிராது. சொத்தில் உழைக்கும் உரிமை ஜனங்களுக்கும், சொத்தைப் பரிபாலிக்கும் உரிமை சர்க்காருக்கும் இருப்பதோடு அவரவர் பாத்தியா பாத்தியம் முடிந்துவிடுகிறது. தர்ம கர்த்தாவா யிருக்கிற சர்க்கார், ஜனங்களைத் துரோகம் பண்ணாமலும், உழைப்பாளிகளா யிருக்கிற ஜன சமுதாயம், உழைப்பை யொழிக்காமலும் இருக்கிற வரை ஊதியம் ஒழுங்காய் வரும்.

ஊதியமாகிற வருவாயைப் பகிர்ந்து கொடுக்கிற விஷயத்தில், பலவிதமான அபிப்பிராயங்க ளிருந்து வருகின்றன. சொத்தைப் பொது வுடமைக்குக் கொண்டுவரும் முறையில் அபேதவாதிகள் எப்படி முரண்படுகிறார்களோ அப்படியே வருவாயைப் பகிர்ந்து கொடுக்கும் முறையிலும் அவர்கள் அபிப்பிராய பேதப்படுகிறார்கள்.

பலவிதமான பங்கிடு முறைகளையும் பரிசீலனை பண்ணிப் பார்த்தபோது, என் அபிப்பிராயத்தில் இரண்டுமுறைகள் நல்லனவென்று தோன்றுகின்றன. ஒன்று திறமைக்குத் தக்கபடி வேலைவாங்கித் தேவைக்குத் தக்கபடி பகிர்ந்து கொடுப்ப தென்பது. மற்றொன்று சமமாய்ப் பகிர்ந்து கொடுப்பது.

இவ் விரண்டில் எதைப் பின்பற்றவேண்டும் என்று இப்பொழுது நான் ஒன்றும் சொல்லப்போவதில்லை. ஆனால் பொது வுடமை ராஜ்யத்தில் எல்லாரும் உழைத்து எல்லாரும் சாப்பிடவேண்டுமென்றும், உழைக்காமல் ஒருவரும் ஒசிச்சோறு சாப்பிட முடியாதென்றும் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன். பாரதியார் சொன்னதுபோல், இந்தியா, “முப்பதுகோடி ஜனங்களின் சங்கம் முழுமைக்கும் பொது வுடமை” யாயிருக்கும். அதில் “மனிதருணவை மனிதர் பறிக்கும் வழக்கம் இனி யுண்டோ? மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும் வாழ்க்கை யினி யுண்டோ?—புலனில் வாழ்க்கை யினி யுண்டோ?—நட்பிலந்த வாழ்க்கை யினி யுண்டோ?” என்று ஒவ்வொரு இந்தியனும் கேட்கத் தொடங்கி விடுவான். அப்போது இந்தியாவில், “எல்லாரும் ஓர் குலம், எல்லாரும் ஓர் இனம், எல்லாரும் இந்தியா மக்கள் எல்லாரும் ஓர் நிறை, எல்லாரும் ஓர் விலை, எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்” என்று ஒருவரை யொருவர் அன்புருக அன்புருக ஆஷிங்க னஞ் செய்து கொள்வார்கள்.

காங்கிரசுக்குள் அபேதவாதம் புகுந்திருப்பது அந்தரங்கமான ரகசியமல்ல. ஆனால், காங்கிரஸ் அபேதவாதிகள் என்ன கோருகிறார்களென்பது இன்னும் திட்டமாய்த் தெரியவில்லை. 1934-ம் வருஷ ஆரம்பத்தில், அக் கட்சி ஆரம்ப மாயிற்றென்று சொல்லப்படுகிறது. அதற்கு முன்னதாகவே, காங்கிரஸ், அபேதவாதப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்ததே அபேதவாதக் கட்சியின் ஆரம்பம் என்று நான் கருதுகிறேன். 1929-ல், பம்பாயில் நடந்த அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியில் பின்வரும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கிறது:—

“பாரத மக்களின் கொடிய தரித்திரமும், துன்பமும், அந்நிய நாட்டினரின் கொள்ளையடிப்பால் மாத்திரம் ஏற்பட்டதல்ல. சமுதாயத்தின் பொருளாதார அமைப்பும் அதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. தங்கள் கொள்ளையடிப்பு நீண்டகாலம் நிலைத்திருக்கும்படி அந்நிய நாட்டு முதலாளிகள், இந்நாட்டுப் பொருளாதார அமைப்பை யேற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், இந்தியாவின் தரித்திரத்தையும் துன்பத்தையும் நிவர்த்திப்பதற்காகவும், நிலைமையைத் திருத்துவதற்காகவும், மகா மோசமான உயர்வு தாழ்வுகளை ஒழிப்பதற்காகவும், தற்காலப் பொருளாதார சமுதாய அமைப்பில் புரட்சிகரமான மாறுதல்களை யேற்படுத்த வேண்டியது மகா முக்கியம்.”

இந்தத் தீர்மானந்தான் காங்கிரசுக்குள் அபேதவாத உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவ்வுணர்ச்சியை யெடுத்துக்கொண்டு, 1930 முற்பகுதியில், காங்கிரஸ் வாதிகள் சிறைக்குட் சென்று சிந்தனை செய்தார்கள். ஐந்து வருஷங்கள் அது சிந்தனை பருவத்திலேயே யிருந்தது. 1934-ம் ஆண்டுவரை அதைப் பிரகடனம் பண்ண அபேதவாத அபி

லாஷைக்காரர்களுக்கு ஒய்விருக்கவில்லை. அவ் வாண்டு முற்பகுதியில் அவர்கள் நன்றாய் ஆலோசனை செய்து ஓர் அறிக்கை வெளியிட்டார்கள். அது காந்திஜியைக்கூட அதிரச் செய்துவிட்டது. “அபேதவாதக் கட்சியாரின் அறிக்கை, தோழிலாளரின் கடமையையும் வற்புறுத்தி யிருக்கவேண்டும். அப்படி வற்புறுத்தாததால் அவ் வறிக்கை பூர்த்தியானதாயில்லை யென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன்” என்று காந்திஜி கூறுகிறார். மேலும் “காங்கிரஸ் அபேதவாதிகள், இதர காங்கிரஸ் வாதிகளைப்போலவே அஹிம்ஸா தர்மத்தை அங்கீகரிப்பார்களே யானால் அபேதவாதிகள் குறிப்பிடும் போராட்டத்திற் காங்கிரஸ் வாதிகளெல்லாம் கலந்துகொள்வதில் எனக்கோன்றும் ஆட்சேப மில்லை” என்றும் அவர் சொல்லுகிறார். அதை அனுசரித்து, ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார், “சோத்து விஷயத்தில் பொது வுடமை வாதியைப்போலவேதான், மகாத்மா காந்தியின் அபிப்பிராயங்களு மிருக்கின்றன. ஆனால், பொது வுடமையை ஸ்தாபிப்பதற்குப் பலாத்காரப் பிரயோகத்தை அவர் வெறுக்கிறார்” என்று கூறுகிறார்.

காங்கிரஸ் அபேதவாதிகளின் கருத்து, அஹிம்ஸா தர்மத்துக்கு அப்பாற்பட்டதானால் அது நிச்சயமாகவே இந்தியாவின் நிலைமைக்கு வெகு அதீதமானது. அரசியலைக் கைப்பற்றிக்கொண்டுதான் அபேதவாதத்தை அமைக்க முடியுமென்று நம்புகிற அபேதவாதிகள், சுயராஜ்யத்துக்காகப் போராடும் காங்கிரஸ் கொள்கையை விட்டு விலகக் கூடாதென்று அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். “சர்க்காரைத் தன்கைக்கு இழுத்துக்கொள்ளாத எந்தக் கட்சியாலும் அபேதவாதத்தை நிலைநாட்ட முடியாது. அதிகாரம் சேலுத்தும் ஒரு கட்சியார்தான் அதாவது சர்க்காரைக் கைப்

பற்றி நடத்திவரும் கட்சியாலேதான் அபேதவாத ஆட்சியை நிறுவ முடியும்.” என்று தோழர் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயண் சொல்லுகிறார்.

இதனால் சுயராஜ்யத்துக்குப் பின்தான் போதுவுடமை ராஜ்யத்தை யிந்தியாவில் ஏற்படுத்த முடியுமென்று அறிகிறோம். காப்பு வாக்கியமாய் இந்த அத்யாய ஆரம்பத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற ஜவஹர்லால்ஜியின் வாக்கியக் கருத்தும் இதையே வற்புறுத்துகிறது.

இந்தியாவில், தனியுடமைதார்களான முதலாளிகளால் ஏற்பட்டுவரும் இன்னல்கள், எல்லாருக்கும் போதும் போதுமென் றாகிவிட்டது. அபேதவாதந்தான் அதற்கு ஆற்றமுண்டு என்று காங்கிரஸ் வாதிக்க முதல், சாதாரணத் தொழிலாளிவரை நினைக்கிறார்கள். மிக மிகச் சிறு செய்தியான கடன் மசோதாவைக்கூட முதலாளிகள் எதிர்ப்பதைப் பார்த்தால், இல்லாதவர்களை ஒரே யடியாய் எழுந்திருக்க முடியாமற் சாகடித்துவிடவேண்டுமென்று அவர்கள் கருதுவதாய்த் தெரிகிறது. எந்த நாட்டிற் கொடுமையுந்துன்பமும் கேந்திர மேறுகிறதோ, எந்த நாட்டில் வறுமையும் துயரமும் வானமளவுகிறதோ அந்த நாடு அதி சீக்கிரத்தில் விடுதலை யடைந்துவிடும். உலக மகா யுத்தத்தால், உக்கிரமான பஞ்சமேற்பட்டு, ருஷிய மக்கள் ரண களத்திலிறந்ததைவிட அதிகமாய்ச் செத்துக்கொண்டிருந்தபோது, அதன் வீரியப் பிரஜையும், விமோசன கர்த்தாவுமான லெனினை நோக்கி, இதற்கொரு நிவர்த்திமார்க்க மில்லையா என்று ஒருவர் கேட்டபோது அவர் சொன்னார்:—இருக்கிறது. ஆனால் அடிமைத் தன்மையிலல்ல, விடுதலையி லிருக்கிறது. அந்த விடுதலையைக் கிட்ட இழுத்துக்கொடுப்பது இப்பஞ்சமும் கோடுமையுந்தான்.”

கடன் மசோதாவைத், கல் நெஞ்சோடு முதலாளிகள் எதிர்ப்பதானது, அபேதவாதக் கட்சிக்கு ஆள்ச் சேர்த்துக் கொடுப்பதைத் தவிர வேறில்லை. பூரப் பூர கங்கிரஸ் வாதியும், காந்தி சிஷ்யருமான ராஜாஜிகூட, இதைப் பார்த்து கிட்டு, மஸோதாவுக்கு எழுப்பப்பட்ட ஆட்சேபங்களைக்கவனித்தால், அனைவரும் அவரவர் சொந்த நன்மையை உத்தேசித்தே அவ்வாறு செய்கிறார்களென்றும், இதை யெல்லாம் பார்த்தால் அபேதவாதி யாகியிடலாம் என்று கூடத் தமக்குத் தோன்றுவதாகச் சொல்லுகிறார்.

முதலாளிகள் முனைந்து நிற்க நிற்க, முதலாளித்துவம் முறுக்கேற முறுக்கேற, மகாத்மா காந்திகூட அபேதவாதக் கட்சிக்கு வந்துவிடுவாரென்று எதிர்பார்க்க இடமிருக்கிறது.

அபேதவாதக் கட்சிக்கு அவர் வந்தாலும் வரவிட்டாலும், கங்கிரஸ் தனது கொள்கையை முழுதும் மாற்றி, அபேதவாதக் கொள்கையை அப்படியே ஒப்புக்கொண்டாலும் கொள்ளாவிட்டாலும், இந்தியாவிலிருந்து இனிமேல் அபேதவாதக் கட்சியை அகற்றிவிட முடியாது. இந்தியாவுக்குள் அது சாட்சாத் தாய்க் குடி புகுந்துவிட்டது. பகிர் முக பிரசன்னமாகுங் காலம் தொலையி லில்லை. அது தன் ஆட்சியை அவசியம் இந்தியாவில் நிலைநாட்டத்தான் போகிறது. எத்தனை பேர் முயன்றாலும், முதலாளித்துவம் முயன்றாலும், ஏகாதிபத்தியமே முயன்றாலும் அது தன் ஆதிக்கத்தை அவசியம் ஸ்தாபிக்காமல் விடாது.

முடியுமா என்று சிலர் சந்தேகிக்கலாம். அச் சந்தேகம், அபேதவாத தத்துவத்தையும், அபேதவாத அவசியத்தையும் அறிந்து ஏற்பட்டதென்று சொல்ல முடியாது.

தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் அபேதவாதத்தை அறிவிக்கக்கூடிய சாதனங்கள் அறவே யில்லை. யாரேனும் ஒரு ஆசிரியர், தமிழ் ஜாதியிலே தோன்றி, இனிமேலே தான் இக் குறையை நிவர்த்திக்கவேண்டும். எனது பிரிய தமிழர்களும், நானும் பாக்கியஞ் செய்திருந்தால், அபேதவாதமென்னும் ஓர் அரிய நூலுக்கு நாளை பிரசுரஞ் யிருக்கலாமென்று நம்புகிறேன்.

காங்கிரஸ் அபேதவாதக் கட்சித் தலைவராயிருக்கிற தோழர் ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன் எழுதப்பட்டுத் தமிழில் வெளியாகி யிருக்கிற அபேதவாதம் எதற்கு? என்னும் நூல், தனது கட்சியை விளக்குவதற்காக எழுதப்பட்டதைத் தவிர, அபேதவாதத்தை விளக்குவதற்காக எழுதப்பட்டதல்ல. இதை அதன் ஆசிரியரே தமது முன்னுரையின் முதல் வாக்கியமாய் “இப்புத்தகம் அபேதவாதக் கொள்கைகளை விளக்குவதற்காக எழுதப்படவில்லை” என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் தலைவரும், தமிழ்நாட்டைத் தட்டி யெழுப்பியவருமான ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியாரின் ‘அபேதவாதம் அல்லது பொது வுடமை வாழ்க்கை’ என்னும் நூலும் அபேதவாதக் கொள்கைகளைப் பூரணமாய் விளக்குவதாகவும், அபேதவாத வட்சியத்தைத் திட்டமாய்ச் சொல்லுவதாகவும் இல்லை. பொது வுடமை வாழ்க்கையில் சில அம்சங்களைச் சூசகமாய்ச் சொல்லும் சிறு நூலாகவே அது இருக்கிறது.

அபேதவாதம் அல்லது பொது வுடமையை, இந்நூலில் அல்லது இந்த அக்யாயத்தில், என்னாலும் துல்லியமாய்ச் சொல்லிவிட முடியாது. எனது கைகள் தளையிடப்

பட்டிருக்கின்றன. எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தை விட்டு எட்டிப் போகக் கூடாது.

இந்தியாவின் நிலைமைக்கு அபேதவாதம் அவசியந்தானென்று அநேகர் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். என்னுடைய அபிப்பிராயமும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஜார் சக்கிரவர்த்திகள் காலத்தில் இருந்த ருஷியாவுக்கும், இப்பொழுது இருக்கிற இந்தியாவுக்கும் ஏதேனும் பிரமாதமான வித்தியாசம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆட்சிமுறை அப்பொழுது அங்கு எப்படி யிருந்ததோ, பொருளாதாரம் அப்பொழுது அங்கு எப்படி யிருந்ததோ அப்படியே தான் இப்பொழுது இங்கும் இருக்கிறது. ருஷியாவை ருஷியச் சக்கிரவர்த்தி ஆண்டார். இந்தியாவை இங்கிலாந்து மன்னர் ஆளுகிறார். இது ஒன்றுதான் அதற்கும் இதற்கும் வித்தியாசம்.

ருஷியாவின் ஆட்சிமுறையை, போல்ஷ்விக்கர்கள் தங்கள் கைக்கு மாற்றிக்கொண்ட வழி, கார்ல் மார்க்ஸ், பிரெடரிக் எஞ்சல்ஸ், நிக்கோலே லெனின், முதலிய மகாபுருஷர்களுக்கு ஒத்ததா யிருந்தாலும், மகாத்மா காந்தியைத் தலைவராக உடைய இந்தியாவுக்கு எவ்விதத்திலும் ஏற்றதல்ல. சுண்டிய இடத்தில் ரத்தம் தெறித்து விழக் கூடிய ரூரர்களேயானாலும் இந்தியாவுக்கு அஹிம்ஸை வழிதான் தலைவிதி யென்று ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

இந்தியா, சுயராஜ்யம் அடைவதற்கு அல்லது அந்நியர் வசமிருக்கும் இந்தியாவைத் தங்கள் வசம் கொண்டுவருவதற்கு, அஹிம்ஸை வழிதான் இந்தியாவுக்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஒரே நேர்வழி. ஏகோபித்த எண்

ணத்தோடு எல்லா இந்தியர்களும் அவ்வழியே செல்ல வேண்டும். அப்புறம் இப்புறம் அடியெடுத்து வைக்கலாகாது.

அப்படிக்கைப்பற்றப்படும் அரசாங்கத்தைத் திடீரென அவசரமாய்ப் பொதுவுடமை ராஜ்யமாக்குவது, எவ்வளவுதான் ஏற்கெனவே ஏராளமாய்ப் பிரசாரஞ் செய்யப்பட்டிருந்தாலும் எளிதான காரியமல்ல. படிப்படியாய்த்தான் செய்யவேண்டும்.

இந்நூலில்—இந்த அத்யாயம் நீங்கலாக—இதுவரை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புனருத்தாரண நிர்மாணத் திட்டங்களை ஆரம்பப்படியாய் வைத்துக்கொண்டு, புதிய சமுதாய அமைப்பை அல்லது அபேதவாத சமுதாய அமைப்பைத் தொடங்கலாம். அத் திட்டங்கள் ஆரம்பப்படிக்கு அப்படியொன்றும் குறைந்தவைக எல்லவென்று நான் அபிப்பிராயப்படுகிறேன். அபேதவாதக் கட்சியாரும் அவ்வாறே அபிப்பிராயப்படுவார்களென்று நம்புகிறேன்.

பாஸிஸம்.

ரோம சாம்ராஜ்யத்தின் மிஞ்சிய தேசமான இத்தாலியை, இவ்வளவு தூரம்—இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் முதலிய வல்லரசுகள்கூடக் கண்டு கலங்கக்கூடிய நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்த பாஸிஸமும், அதன் தலைவர்களான முஸோலினியைப் போலும் ஹிட்லரைப் போலும் ஒரு சர்வாதிகாரியும், இந்தியாவுக்கு வேண்டும் என்று சொல்லுகிறவர்களும் இந்தியாவிலிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்காகச் சில வார்த்தைகள், பாஸிஸத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டிய திருக்கிறது.

மாஜினியும், கரிபாஸ்டியும், வளர்த்த ஜனநாயகமென்னும் வாழைப்பயிர் வளர்ந்து குலை தள்ளியபின், அதன் அடிக் கட்டையின் கீழ்க்கன்றாய் முளைத்ததுதான் பாஸிஸம். பாஸிஸத்தை ஜனநாயக ஆட்சிமுறையென்று கருதுவது தவறு. இந்திய ஜன சமுதாயத்தைச் சர்வாதிகாரத்துவத்தாலேதான் அடக்கியாள முடியுமென்று எண்ணுவதும் தவறு. சர்வாதிகாரித்துவத்தோடு கூடிய பாஸிஸத்தை, ஏகாதிபத்தியத்தோடுகூடிய விஸ்வரூப மென்று நான் சொல்ல என்னை அனுமதிப்பீர்களென்று நம்புகிறேன்.

இந்தியாவை இங்கிலிஷ்காரர்கள் ஆளுகிறார்கள். அதனாலேதான் உள்நாட்டுக் கலகம் ஒன்றும் ஏற்படவில்லை என்றும், இங்கிலிஷ்காரர்கள் இந்தியாவை விட்டுப் போய் விட்டால் இந்தியர்களை அடக்கியாள்வதற்குச் சர்வ வல்லமை வாய்ந்த சர்வாதிகாரி ஒருவர் வரவேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறவர்கள், இப்பொழுது இந்தியாவில் இடையிடையே நடந்துவரும் வகுப்புக் கலகங்களைக்கொண்டு எதிர்காலத்தை நிச்சயிக்கிறார்கள். அது நிச்சயமாகவே தவறு தலானது. பிரித்தானாங் கொள்கையை யெந்த அரசாங்கம் பிரதானமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறதோ, அந்த அரசாங்கம் எந்த நிமிஷம் இந்தியாவை விட்டுப் போய்விடுகிறதோ அதுவரைதான் வகுப்புக் கலகங்கள் இந்தியாவிலேற்பட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதற்கு மேல், இந்தியாவின் ஒவ்வொரு பிரஜையின் நன்மைக்காகவும் இந்தியா இந்தியப் பிரஜைகளால் ஆளப்படும்போது, பிரித்தானாங் கொள்கைக்கு அவசியமில்லாமலும் அவசரமில்லாமலும் அடியோடு போய்விடும்.

மேலும், பாஸிஸம் என்பது என்னவென்று நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டால், அப்புறம் அதை அபேட்சிக்கிறவர்கள் இந்தியாவிலோ இதர தேசங்களிலோ யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். சரித்திரம், சாதாரணமாய்ப் பார்த்தால் தோடர்ச் சிவான யுத்த புராணத்தைத் தவிர வேறில்லை. அந்த யுத்தங்களில், ஒன்றையோ பலவற்றையோ நடத்தி வெற்றி பெற்ற சேனாபதிகள், ஜெயோன்மத்தர்களாய், ராஜாவை நீக்கிவிட்டோ கொன்றுவிட்டோ அல்லது பொம்மையாய் வைத்துக்கொண்டோதான் சர்வாதிகாரிகள் ஆனார்கள். ஜூலியஸ் ஸீஸர், நெப்போலியன், கிராம்வேல், ஹிட்லர், முஸோலினி, கமால் பாசுஷா, ரிஷாகான் பஹ்லவி முதலியவர்கள், சர்வாதிகார பந்தியில் தலை சிறந்தவர்கள். இவர்களுடைய ஆட்சி அல்லது இவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆட்சி முறைகள் அவரவர் காலத்தனவோடு சரி. சர்வாதிகாரிகள் சுத்த வீரர்களா யிருக்கலாம். அகில உலகத்தையும் அஞ்சும்படி செய்யக்கூடியவர்களாயும் இருக்கலாம். அவர்கள் செய்த திக் விஜயம், அநேக ஏடுகளைச் சரித்திரத்தில் அடைத்துக்கொண்டும் இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களை அரசியல் நிபுணர்க ளென்று சொல்லிவிட முடியாது. அப்படி ஒருக்கால் அவர்கள் இருந்திருந்தால், அவர்கள் அழிந்தாலும், அவர்களது ஆட்சிமுறை அழிந்திராது.

“முதலாளித்துவம் சுசீணதிசை அடைந்த காலத்தில் வளர்ந்த சேடியே பாஸிஸம்” என்று அபேதவாதிகள் கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் அது முதலாளித்துவத்தின் மறு பயிர் அல்லது மறு தோற்றம் என்று ஆகிறது. ஜனங்களை அதாவது இல்லாதவர்களைச் சதுரங்கக் காய்களைப் போல் எடுத்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த முதலாளிகள், இனியும் அப்படிச் செய்யமுடியாதென்று அறிந்து, ஜனநா

யக மென்னும் பெயரால் வேறு விதமான சதுரங்க ஆட்டத்தை ஆரம்பித் திருக்கிறார்கள். அதுதான் பாஸிஸம்.

பாஸிஸம், இந்தியாவுக்கு எவ்வாற்றாலும் பயன்படாது. சமுத்திரத்தைக் கடந்து கரையேறவேண்டுமென்று முயலுகிறவர்கள், விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொண்டு நீந்த முடியுமா? ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாலும் சர்வாதிகார ஆட்சி கமங்குத் தேவையே யில்லை. ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசியற் றலைவன் என்றைக்குத் தன்னைத்தானே சர்வாதிகாரியென்று சங்கற்பித்துக் கொள்ளுகிறானோ அன்றைக்கே அவனைப் போய்வா என்று ஜனங்கள் சொல்லிவிடவேண்டும். ஜவஹர்லால்ஜியோ அல்லது மகா புனிதரான மகாத்மாஜியோ இந்தியாவின் சர்வாதிகாரியானாலும், அவர்களை அந்தப் பேரோடு இந்தியா ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது.

“ ருஷ்ய சரித்திரத்தி லிருந்து ஒரு பாடங் கற்றுக்கொள்ளக் கேர்ட் பிரிட்டனுக்கு இன்னும் ஒரு சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அப்படிச் செய்யுமா அது? ” — சுபாஷ் சந்திர போஸ்.

சம்பூரணம்.

பாரிஸ்டர் சுவர்க்கார்.

இந்திய நெப்போலியன் என்று போற்றப்பெறும்
இப்பெரியாரது இதிகாசம் இதில்
சம்பூரணம் பெறுகிறது.

இவரது சரிதத்தில், இலேமறை கனிபோல் இது
காலும் புதைந்திருந்த எத்தனையோ அற்புதங்கள்
விரிவடம் பெற்றிருக்கிறது.

அசகாய சூரத்தனம்!

மயிர் சிலிர்க்கும் செயல்கள்!

படிக்கப் படிக்கப் பரவசந் தரும்!

உயரிய ஆராய்ச்சி நூல்.

— அச்சில் —

எதிர்பாருங்கள்!

“சுதேசப்பாஷினி பிரஸ்” இரங்கோன்.